

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΓΕΝΑΡΗΣ-ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2019 ΑΡ. ΦΥΛ. 540, € 1,50

Ο σοσιαλφασίστας Τσίπρας, με όλο και πιο “δυτική” φορεσιά, διεμβολίζει τα διαβρωμένα ΝΔ-ΠΑΣΟΚ

Τα ανατολικά αφεντικά ετοιμάζουν μεθοδικά τη δικτατορία των ανοιχτών “φαιοκόκκινων” Μόνη λύση το λαϊκό αντιφασιστικό μέτωπο

Παρά τη σκανδαλώδη ασυλία που απολαμβάνουν ΣΥΡΙΖΑ – Τσίπρας από μεγάλο κομμάτι του μηντιακού κατεστημένου, κύρια από τα αλωμένα ή υποταγμένα στον ένα ή στον άλλο βαθμό με τους πραξικοπηματικούς «διαγωνισμούς» και αλισβερσία του σοσιαλφασίστα Παππά κανάλια, πολλές δημοσκοπήσεις δείχνουν ένα παγιωμένο προβάδισμα των ΝΔ-Μητσοτάκη στο δρόμο προς τις εκλογές.

Θα περίμενε κανείς μια κυβέρνηση που μετά από μόλις μία τετραετία φαίνεται να ηττάται, να βρίσκεται σε φάση αποδρομής και αποσυμπίρωσης. Θα περίμενε δηλαδή κανείς όχι μόνο κανένας να μην πλησιάζει τον Τσίπρα προερχόμενος από άλλον πολιτικό χώρο, αλλά και ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ να βιώνει έστω εσωτε-

ρικές «έριδες» και διενέξεις, εν όψει αποχώρησης από την εξουσία.

Αυτή τη «λεπτομέρεια», το γεγονός δηλαδή ότι κάθε άλλο παρά αυτό συμβαίνει, την ξεχνούν ή καλύτερα θέλουν να την αγνοούν οι νεοδημοκράτες και κάποιοι δημοκρατικοί άνθρωποι, που γενικά προέρχονται από το φιλοευρωπαϊκό

κομμάτι του πάλαι ποτέ ΠΑΣΟΚ και από τη δημοκρατική μικροαστική αριστερά (κυρίως της παράδοσης του «Κ»Κεσωτερικού) και που έχουν τελευταία επενδύσει με την αφέλεια της απελπισίας στον Μητσοτάκη για να τους γλιτώσει από τον σάπιο και εκμαυλιστή ανθρώπων και συνειδήσεων ΣΥΡΙΖΑ. Πολλοί δε από αυτούς ονειρεύονται άμεσο ξερίζωμα των μηχανισμών που έστησε ο σοσιαλφασισμός του Τσίπρα σε δημόσιο, παιδεία, δικαιοσύνη και ΜΜΕ και παραδειγματική τιμωρία των πλέον ξεσκολισμένων και ανοιχτά

πραξικοπηματιστών της τωρινής κυβερνητικής εξουσίας από μια «αυτοδύναμη ΝΔ» ή από ένα μέτωπο της ΝΔ με το σχετικά φιλοευρωπαϊκό και αντισυριζέικο τμήμα του ΚΙΝΑΛ, που έχει σαν πιο τυπικό του εκπρόσωπο τον Βενιζέλο.

Πρόκειται για αυταπάτες, στην καλύτερη περίπτωση καλοπροαίρετες και στη χειρότερη ύπουλα καλλιεργημένες από τον ίδιο το σοσιαλφασισμό, που συγκαλύπτουν το γεγονός ότι το ρωσόδουλο σοσιαλφασιστικό μπλοκ στη χώρα μας έκανε με τη συγκυ-

βέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ (και τώρα σκέτου ΣΥΡΙΖΑ) τεράστια βήματα στην άλωση του κρατικού μηχανισμού, στη φασιστικοποίησή του και τελικά στη δημιουργία συνθηκών τέτοιων που θα διατηρήσουν τους τσιπραίους άμεσα ή έμμεσα στην εξουσία. Αυτό το μαύρο μπλοκ αποκλείεται να επιτρέψει ποτέ χωρίς μια γιγάντια κλίμακας πολιτική και ιδεολογική ανατροπή την πραγματική ηγεμονία των δυτικόφιλων όχι απλώς σε μια κυβέρνηση, αλλά ακόμα-ακόμα και στο εσωτερικό της ίδιας

Συνέχεια στη σελ. 6

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Σχετικά με τις απάτες του ψευτοΚΚΕ για τις αιτίες της ελληνικής αποβιομηχάνισης, σ. 3,
- Σχετικά με τους κυβερνητικούς κομπασμούς για τις εξαγωγές σ. 4
- Οι πολυδιάστατες Πρέσπες, σ. 5
- Σχετικά με τη λαθεμένη μας εκτίμηση για τη μη ψήφιση του πρωτοκόλλου ένταξης της Δημ. της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ, σ. 8
- Κυβέρνηση και Κόσμο χέρι-χέρι σαμποτάρουν τις επενδύσεις και πάνε για κλείσιμο τη Ζώνη Περάματος, σ. 13

ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΣΕΙ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΣΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΠΟΥΤΙΝ-ΤΡΑΜΠ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟ

Σε προηγούμενο άρθρο με τίτλο «Γκουαϊδό: Πολύ ξαφνικός Σκαι πολύ αποδεκτός ήρωας για να είναι αληθινός εχθρός της φασιστικής δικτατορίας Μαδούρο» (δημοσιεύτηκε στις 1/2 στην ιστοσελίδα μας), είχαμε επισημάνει ορισμένα στοιχεία που μας κάνουν να αμφιβάλουμε για το δημοκρατικό χαρακτήρα του νέου αρχηγού της αντιπολίτευσης στη Βενεζουέλα

Τέτοια στοιχεία ήταν: α) η ξαφνική αναγνώριση του σαν πρωθυπουργού της χώρας από το ρωσόφιλο φασίστα Τραμπ ενώ κανείς πριν από αυτόν ηγέτης της αντιπολίτευσης με πολύ μεγαλύτερο κύρος, όπως ήταν αυτός του πολύχρονου παλαιού κινήματος της αντιπολίτευσης Καπρίλνες, δεν είχε ποτέ αναγνωριστεί σαν τέτοιος, β) η εκφρασμένη πρόθεση του Γκουαϊδό να διασώσει τους αρχηγούς και στελέχη του φασιστικού καθεστώτος

υποσχόμενος σε αυτούς ότι θα υπάρχει μια κανονική, κοινοβουλευτικού τύπου μεταφορά εξουσίας και ότι αυτοί δεν θα χάσουν τίποτα από τον πλούτο τους και καμιά ποινή δεν θα τους επιβληθεί για τα εγκλήματά τους κατά του λαού, γ) η υποστήριξή του Γκουαϊδό από τον επίσης φιλορώσο και ανοιχτό υπερασπιστή της παλιότερης σκληρής βραζιλιακής χούντας νέο πρόεδρο της χώρας Μπολσονάρο, και δ) και το πιο σημαντικό, η πλάγια

στήριξη που έχει προσφέρει η ρωσική διπλωματία στον Γκουαϊδό με το να μην τον καταδικάζει απόλυτα, όπως έκανε για τους προηγούμενους αρχηγούς της αντιπολίτευσης, αλλά να ζητάει συμφωνημένες και από τον Μαδούρο εκλογές μετά από διαπραγματεύσεις.

Στο μεταξύ οι πολιτικές εξελίξεις έχουν φέρει στο φως νέα στοιχεία για το είδος της μεταβίβασης εξουσίας που ετοιμάζουν οι Πούτιν και Τραμπ για την Βενεζουέλα και που αυξάνουν τις επιφυλάξεις μας για το κατά πόσο ο Γκουαϊδό είναι ένας πραγματικός εχθρός της βενεζουελάνικης δικτατορίας.

Ένα βασικό νέο στοιχείο είναι

ότι μόλις το Κρεμλίνο καταψήφισε στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ μαζί με την Κίνα, όπως αναμενόταν, τη διεξαγωγή εκλογών χωρίς προηγούμενη συμφωνία Μαδούρο - Γκουαϊδό, η Ρωσία ζήτησε ανοιχτά και ξεδιάντροπα διαπραγματεύσεις ανάμεσα στη Ρωσία και τις ΗΠΑ για το ποιο θα είναι το μέλλον της Βενεζουέλας χωρίς ο Γκουαϊδό να καταδικάσει αυτού του είδους την περιφρόνηση στη θέληση του ίδιου του λαού της Βενεζουέλας (!) Συγκεκριμένα ο ρώσος ΥΠΕΞ Λαβρόφ

Συνέχεια στη σελ. 2

ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΣΕΙ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΣΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΠΟΥΤΙΝ-ΤΡΑΜΠ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟ

Συνέχεια από τη σελ. 1

σε τηλεφωνική επικοινωνία του με τον αμερικανό ομόλογό του Πομπέο εξέφρασε πριν λίγες μέρες την πρόθεση της Μόσχας να καθίσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και να προτείνει τη σύναψη διμερούς (!) συμφωνίας με την Ουάσιγκτον έτσι ώστε να λυθεί αναίμακτα η συγκεκριμένη κρίση! (<https://www.protothema.gr/world/article/870029/lavrof-i-rosia-einai-anoihti-se-dimeri-sumfonia-me-tis-ipa-gia-ti-venezuela/AMP/>). Αυτή η στάση του Κρεμλίνου είναι χαρακτηριστική για το πόσο η ρώσικη υπερδύναμη (αλλά και η αμερικάνικη, αφού δεν απέρριψε εμφαιτικά αυτήν την πρόταση) γράφει στα παλιά της τα παπούτσια όχι μόνο την βενεζουελάνικη αποικία της αλλά και τον ίδιο τον άθλιο τοποτηρητή της Μαδούρο προκειμένου να έχει εκεί μια συμφέρουσα γι αυτή, αλλά και για τον φίλο της Τραμπ, αλλαγή στον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας τέτοια που να την εκθέτει λιγότερο και ταυτόχρονα να της εξασφαλίσει συνέχεια του ελέγχου και της λεηλασίας της.

Στην ίδια κατεύθυνση της συνδιαλλαγής με την αντιπολίτευση με μια ακόμα πιο ασυνήθιστη κίνηση ο κινέζος ΥΠΕΞ είχε καλέσει στις 23/1 τα πολιτικά κόμματα της Βενεζουέλας, δηλαδή κυβέρνηση και αντιπολίτευση, να συνδιαλεχθούν προς αναζήτηση μιας συμφωνίας μέσα σε «συνταγματικά» πλαίσια. Όμως η πιο αποκαλυπτική γι αυτόν κίνηση ήταν η εξής δήλωση του ίδιου του Γκουαϊδό: «Αυτό που περισσότερο ταιριάζει στη Ρωσία και την Κίνα είναι η σταθερότητα της χώρας και μια αλλαγή κυβέρνησης», για να προσθέσει «Ο Μαδούρο δεν προστατεύει τη Βενεζουέλα, δεν προστατεύει κανέναν τις επενδύσεις, και δεν είναι μια καλή ευκαιρία γι' αυτές τις χώρες» (<https://www.atlanticcouncil.org/blogs/new-atlanticist/venezuela-and-great-power-competition/>)!

Αν το αντιφασιστικό κίνημα ήταν πιο ισχυρό παγκόσμια και κυρίως λιγότερο εγκαταλειμμένο και προδομένο από το δυτικό δημοκρατισμό, η πιο πάνω δήλωση θα προκαλούσε ένα κύμα διαμαρτυρίας. Γιατί δεν μπορεί να ισχυρίζεται κανείς ότι μισεί το φασιστικό καθεστώς της χώρας του και ταυτόχρονα να υποστηρίζει ανοιχτά τους πενταφάνερους και ξεδιάντροπους διεθνείς του προστάτες, δηλαδή τις ιμπεριαλιστικές εκείνες δυνάμεις που έχουν καταληστέψει, πεινάσει μέχρι μαζικής εξόντωσης και καταβασάνισει ή έχουν ρίξει στην προσφυγιά το λαό της Βενεζουέλας. Όταν λες ότι θα προστατέψεις καλύτερα από την υπάρχουσα κυβέρνηση τα συμφέροντα της Ρωσίας και της Κίνας τότε δεν έχεις πάνω σου τίποτα το πραγματικά αντικαθεστωτικό, το δημοκρατικό ή το πατριωτικό. Από την άλλη μεριά δεν είναι ούτε πραγματικά δημοκρατικό και πατριωτικό το να δέχεσαι σαν μια πιθανή λύση ή σαν έναν εκβιασμό για την πτώση της δικτατορίας μια ξένη στρατιωτική επέμβαση, όπως εκείνη που διαρκώς απειλεί ότι θα πραγματοποιήσει και ήδη πραγματοποιεί σε επίπεδο οικονομικού αποκλεισμού ο φασίστας Τραμπ.

Σχετικά με αυτό το τελευταίο ζήτημα πρέπει να κάνουμε πιο σαφή τη διαφορά της θέσης μας με εκείνη των σοσιαλ-

φασιστών καθώς μια τέτοια επέμβαση στη Βενεζουέλα την καταγγέλλουν σήμερα κυρίως οι ρώσοι ιμπεριαλιστές και οι ψευδοαριστεροί εγκάθετοί τους σε όλο τον κόσμο. Η δικιά μας στάση κατά της ξένης στρατιωτικής επέμβασης για την πτώση της δικτατορίας έχει την αντίθετη αφετηρία, την αντίθετη λογική και τις αντίθετες συνέπειες από τη δικιά τους.

Ναι στη διεθνή στήριξη σε έναν ένοπλο αντιφασιστικό αγώνα που θα έχει παλλαϊκή βάση
Όχι σε κάθε ξένη στρατιωτική επέμβαση και σε κάθε ενεργειακό εμπόριο

Εμείς είμαστε αντίθετοι στις ξένες κρατικές επεμβάσεις που θέλουν για να απαλλάξουν τους λαούς από φασιστικές δικτατορίες τους με τη βία, δηλαδή είτε με ανοιχτή στρατιωτική επέμβαση είτε με οικονομικό αποκλεισμό, όχι επειδή είμαστε με αυτές τις δικτατορίες όπως κάνουν η Ρωσία και η Κίνα, αλλά επειδή πιστεύουμε ότι δεν μπορεί ένας λαός να απελευθερωθεί από τους καταπιεστές του αν αυτό δεν το κάνει ο ίδιος. **Κι αυτό γιατί στο βάθος δεν μπορεί ένας λαός και οι πολιτικοί οργανισμοί που τον εκφράζουν να διοικήσουν μια χώρα αν δεν μάθουν να τη διοικούν μέσα από την ίδια τη διαδικασία της απελευθέρωσής της.** Αν άλλοι λαοί απελευθερώσουν αυτό το λαό και όχι ο ίδιος η εξουσία τους θα είναι ξένη σε αυτόν το λαό οπότε αυτός θα χρειαστεί να επαναλάβει την ίδια μάχη ή και μια δυσκολότερη από την αρχή.

Σε αυτήν την πιο βασική απελευθερωτική αρχή των κομμουνιστών, που συμπυκνώνεται στο ότι «της γης οι κολασμένοι μοναχοί θε να σωθούν» οι κάθε λογής φιλελεύθεροι και φιλάνθρωποι, ιμπεριαλιστές ή όχι, απαντούν ότι δεν είναι δυνατό να περιμένουν οι δημοκρατικές χώρες τους λαούς να πέσουν πάνω στα τανκς δικτατοριών και να πνιγούν στο αίμα, αλλά πρέπει αυτές να τους απαλλάξουν από τις δικτατορίες με το λιγότερο δυνατό πόνο. Με ένα τέτοιο σκεπτικό οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ετοιμάζουν, πιο σωστά απειλούν τη δικτατορία Μαδούρο με μια επέμβαση τους -εισβολή στη Βενεζουέλα, ενώ ήδη έχουν επιβάλει εμπόριο στη χώρα αυτή για να αδυνατίσουν όπως λένε οικονομικά αυτήν τη δικτατορία. Λέμε ότι απειλούν με εισβολή και όχι ότι ετοιμάζουν εισβολή για το μόνο λόγο ότι ποτέ, ως κατερχόμενη, η αμερικάνικη υπερδύναμη δεν έχει επιχειρήσει να ανατρέψει με εισβολή την κυριαρχία της ανερχόμενης Ρωσίας σε οποιαδήποτε χώρα, αλλά έχει κάνει εισβολές μόνο σε χώρες (Αφγανιστάν, Ιράκ, Λιβύη) όπου η Ρωσία δεν είχε καμιά κυριαρχία αλλά την απέκτησε χάρη σε αυτές τις εισβολές. Στη Βενεζουέλα η Ρωσία έχει την κυριαρχία και ποτέ δεν θα επιχειρούσαν μια εισβολή σε αυτήν οι ΗΠΑ του ρωσόφιλου Τραμπ, όμως μια αμερικάνικη απειλή για εισβολή βοηθάει τη Ρωσία να υποτάξει περισσότερο και μάλιστα με πιο πολιτικά ασφαλείς και διεθνώς πιο ευπαρουσίαστους τρόπους τη Βενεζουέλα. Σε ότι αφορά τον Γκουαϊδό η στάση του να υποστηρίζει την απειλή εισβολής από τις ΗΠΑ δεν διαφέρει από ίδια την εισβολή, ενώ το οικονομικό και

μάλιστα το ενεργειακό εμπόριο που ήδη ασκούν οι ΗΠΑ στην Βενεζουέλα και το οποίο υποστηρίζει ο Γκουαϊδό είναι το ίδιο μια εξωτερική βία κατά της χώρας του και επειδή ξεσπάει και ενάντια στο λαό, αν η δικτατορία δεν πέσει άμεσα θα της δώσει το επιχείρημα ότι η κλιμάκωση της πείνας που θα προκύψει από αυτό το εμπόριο δεν θα είναι ευθύνη τόσο της δικτατορίας όσο της αντιπολίτευσης που επικροτεί το εμπόριο.

Όμως πέρα από τα όποια πελώρια προβλήματα και τις αρνητικές εξελίξεις θα φέρει η αμερικάνικη ιμπεριαλιστική επέμβαση με θερμό ή με οικονομικό πόλεμο για την απελευθέρωση του λαού της Βενεζουέλας από τη δικτατορία που τον βασανίζει, όπως το απέδειξε άλλωστε η περίπτωση του Ιράκ και της Λιβύης, και μόνο η δημιουργία ενός νέου προηγούμενου αναγνώρισης του δικαιώματος στον ιμπεριαλισμό να ασκεί βία σε ένα άλλο κράτος για λόγους που είναι ακόμα εσωτερικοί - στην κύρια πλευρά- θα οδηγήσει σε ενθάρρυνση των χειρότερων ιμπεριαλιστικών ενστίκτων και σε μια άνευ προηγουμένου οπισθοδρόμηση στις διεθνείς διακρατικές σχέσεις.

Γι αυτό η σύγχρονη παγκόσμια ιστορία έχει δείξει άλλους δρόμους αντιφασιστικής απελευθέρωσης. Έτσι σχετικά με τη Βενεζουέλα όταν ένας λαός αντιπαλεύει ειρηνικά επί 10 χρόνια μια δικτατορία με μεγάλες ασταμάτητες διαδηλώσεις και ματώνει άσπλος πέφτοντας ξανά και ξανά ηρωικά πάνω στις ξιφολόγχες των δικτατόρων, και το χειρότερο πεθαίνει μαζικά από την πείνα και τις αρρώστιες και αναγκάζεται να προσφυγοποιηθεί κατά εκατομμύρια, αυτός ο λαός δεν έχει εξαντλήσει τα μέσα πάλης του, και όσο μένει στα παλιά μέσα πάλης συνθλίβεται και μαραζώνει. Σε μια τέτοια περίπτωση είναι υποχρεωμένος να αξιοποιήσει την έσχατη και πιο καίρια μορφή αγώνα του, που είναι ταυτόχρονα και το ανώτερο σχολείο της πολιτικής και ιδεολογικής ωρίμανσης του για να αποσπάσει την αντιφασιστική εξουσία (και, αν οι δικτάτορες επιμένουν, ίσως και τη λαϊκή εξουσία). Αυτή η μορφή αγώνα και αυτό το σχολείο είναι ο ένοπλος αγώνας του.

Το δικαίωμα αυτού ακριβώς του ένοπλου αγώνα αρνείται επίμονα στο λαό της Βενεζουέλας όχι τόσο η ντόπια αστική τάξη που ηγείται της αντιδικτατορικής του πάλης όσο, κυρίως, ο ιμπεριαλισμός. Μάλιστα όχι μόνο ο ανατολικός ιμπεριαλισμός μισοκατακτητής και αποικιοκράτης, αλλά και ο υποτιθέμενος σύμμαχός του δυτικός ιμπεριαλισμός που απεχθάνεται το να δει να ξανασηκώνεται κάπου στον κόσμο ένας επαναστατικός λαϊκός αγώνας που τον φοβάται πολύ περισσότερο από όσο φοβάται η κάθε λογής τζιχαντίστικα κανιβαλικά σκιάχτρα. Δεν είναι τυχαίο που εδώ και δυο χρόνια, ενώ έχει αποδειχτεί ότι η δικτατορία δεν θα είχε καμιά αναστολή να χύσει όλο το αίμα που κυλάει στις φλέβες των διαδηλωτών της αντιπολίτευσης, όλες οι δυτικές χώρες καθώς και αυτές της Λατινικής Αμερικής δηλώνουν τη συμπάρασταση τους στο δημοκρατικό αγώνα της Βενεζουέλας αλλά με έναν ρητό και επαναλαμβανόμενο όρο: να μην προχωρήσει σε ένοπλο αγώνα. Ουσιαστικά επισείουν σε αυτόν το μαχητικό λαό την κτηνώδη άδεια που έδωσαν στην ρωσο-

ρανική συμμαχία να πνίξει στο αίμα τον αντι-Ασαντικό, παλλαϊκό και δημοκρατικό στην κύρια πλευρά του, συριακό ένοπλο αγώνα.

Η περίπτωση της Συρίας αποδεικνύει ότι ένας παλλαϊκός ανταρτοπόλεμος ενάντια σε έναν φασιστικό τρομοκρατικό καθεστώς είναι δυνατός, και μπορεί και να είναι νικηφόρος αν δεν υπάρξει ξανά μια ατιμώρητη από τη διεθνή κοινότητα εξωτερική επίθεση εναντίον του από τους ξένους στρατούς που είναι προστάτες της δικτατορίας και κυρίως αν δεν υπάρξει γενοκτονικός βομβαρδισμός αμάχων από τη φασιστική αεροπορία. Σε αυτές τις περιπτώσεις κάθε δημοκρατική χώρα της γης έχει και το δικαίωμα και την ηθική υποχρέωση να ενισχύσει τον ένοπλο λαό με ελαφριά σύγχρονα αντιαεροπορικά όπλα που μπορούν να αναχαιτίσουν έναν γενοκτονικό βομβαρδισμό και, στην περίπτωση που η ξένη φασιστική επέμβαση μετατραπεί σε μαζική εισβολή, όλες οι χώρες του κόσμου έχουν και το δικαίωμα και την υποχρέωση να βοηθήσουν τη χώρα που δέχεται εισβολή διώχνοντας με διεθνή στρατεύματα τους εισβολείς.

Οι προσποιήσεις του Πούτιν και ο μόνος τρόπος για να μην πιάνουν

Με λίγα λόγια η βασική διαφορά στο

Συνέχεια στη σελ. 12

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/
νση Χαλκοκονδύλη 35,
Αθήνα,
ΤΚ 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΑΤΕΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΠΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΣΗΣ

Ο βασικός εκπρόσωπος και ιδεολογικός αρχηγός του σοσιαλφασισμού στη χώρα μας, το ψευτοΚΚΕ, ρίχνει την ευθύνη της ελληνικής αποβιομηχάνισης, είτε γενικά στον οικονομικό ανταγωνισμό των καπιταλιστών δηλαδή στο ότι ο ένας καπιταλιστής εξοντώνει τον άλλον για το δικό του κέρδος και έτσι οι παραγωγικές δυνάμεις της χώρας αποδυναμώνονται, ή ρίχνει την ευθύνη αυτής της συντριβής στην πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που όντας ιμπεριαλιστική είναι στη φύση της να χτυπάει την οικονομία των πιο μικρών και φτωχών χωρών, οπότε και της Ελλάδας.

Κάθε λέξη από τους παραπάνω ισχυρισμούς είναι ένα ψέμμα, μια απάτη που δεν έχει καμιά σχέση με το μαρξισμό και τα γεγονότα και βέβαια με τα στατιστικά στοιχεία.

Ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός καταστρέφει τις παραγωγικές δυνάμεις μόνο σχετικά, δηλαδή μόνο σε σχέση με ένα ανώτερο οικονομικό σύστημα σαν τη σχεδιασμένη σοσιαλιστική οικονομία, ενώ τις καταστρέφει απόλυτα μόνο σε μερικές σύντομες περιόδους οξυμμένης κρίσης, όπου καταστρέφονται οι πιο καθυστερημένες τεχνολογικά και οι πιο μικρές οικονομικά από τις παραγωγικές μονάδες, και αμέσως μετά ακολουθεί μια περίοδος μεγάλης ή σχετικής ανάπτυξης μέχρις ότου εμφανιστεί μια νέα κρίση, συνήθως διεθνής. Όμως στην Ελλάδα οι παραγωγικές δυνάμεις, ιδιαίτερα οι βιομηχανικές καταστρέφονται και σε σχέση με όλες τις άλλες ευρωπαϊκές και τριτοκοσμικές χώρες εδώ και 30 χρόνια, αλλά, και απόλυτα εδώ και 10 χρόνια με μια πτώση και με μια διάρκεια από τις πιο σπάνιες στα παγκόσμια χρονικά, καθώς μετά από μια δεκαετία βιομηχανικής πτώσης η περίοδος της ανάπτυξης συνεχίζει να μην έρχεται. Απόδειξη ότι δεν πέθαναν οι βιομηχανίες στην Ελλάδα από τον καπιταλιστικό ανταγωνισμό στο καθαρά οικονομικό επίπεδο είναι ότι πέθαναν ή έγιναν ζημιογόνες κυρίως οι βαριές βιομηχανίες και μάλιστα οι μεγαλύτερες, ενώ σύμφωνα με την κλασική μαρξιστική ανάλυση του ψευτοΚΚΕ θα έπρεπε να πεθάνουν οι μικρές και αδύναμες και να ενισχυθούν μέσα από την κρίση οι πιο μεγάλες, ιδιαίτερα οι βαριές βιομηχανίες. Η καθολική καταστροφή ή η υπερσυρρίκνωση όλης της ελληνικής χαλυβουργίας, το κλείσιμο ή η μετατροπή σε ζημιογόνα όλης της τσιμεντοβιομηχανίας, το κλείσιμο ή η μετατροπή σε ζημιογόνα όλης της ναυπηγικής και ναυπηγοεπισκευαστικής βιομηχανίας, και πάνω απ όλα η μετατροπή σε ζημιογόνου του μεγαλύτερου μέρους της καρδιάς της βαριάς βιομηχανίας που είναι η βιομηχανία παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος, δείχνουν ότι δεν είναι ο κλασικός καπιταλιστικός οικονομικός ανταγωνι-

σμός η βασική αιτία της ελληνικής καταστροφής, αλλά κάποιος ανταγωνισμός που είναι μεν στην ουσία του καπιταλιστικός αλλά που εκφράζεται με εξωοικονομική, δηλαδή με πολιτική ή ακόμα και βίαιη πολεμική μορφή, ακριβώς όπως συμβαίνει με τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και τις ιμπεριαλιστικές πολιτικές πιέσεις και αποκλεισμούς. Επειδή τα παραπάνω γεγονότα είναι αναντίρρητα και συντριπτικά το πιο αντιβιομηχανικό-σαμποταριστικό και γι αυτό το πιο αντεργατικό κόμμα της χώρας, το ψευτοΚΚΕ, για να δικαιολογήσει και την πράξη και τη θεωρία του καταφεύγει στο ακόμα μεγαλύτερο ψέμμα ότι είναι η ΕΕ, δηλαδή οι ευρωπαίοι ανταγωνιστές της ελληνικής βιομηχανίας, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές που την έκλεισαν ή την εξουθένωσαν.

Εδώ απαντάνε και τα γεγονότα και η λογική με ακόμα πιο δυνατή φωνή μέσα από την έρευνα του συγκεκριμένου. Μα από που κι ως που φταίει η ΕΕ για το ότι οι ελληνικές κυβερνήσεις φρόντισαν ιδιαίτερα τα χρόνια της κρίσης η τιμή του ηλεκτρικού για τις βαριές βιομηχανίες, ιδιαίτερα τις πιο ηλεκτροβόρες χαλυβουργίες να βρίσκεται σταθερά 30% πιο ψηλά από εκείνη όλων των άλλων χωρών και των ευρωπαϊκών και των μη ευρωπαϊκών, χάρη σε μια σειρά από πολιτικές αποφάσεις ή πολιτικά κινήματα μέσα στην Ελλάδα;

Πρόκειται για αποφάσεις και κινήματα που είχαν συνήθως διακομματική στήριξη ή έστω μη αντίσταση, όπως : το να μην αφαιρείται το κόστος των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας (ηλιακά, φωτοβολταϊκά) από το κόστος του ρεύματος υψηλής τάσης, όπως γίνεται στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες για να μην συντριβεί η βαριά ενεργοβόρα βιομηχανία τους, το να υπονομεύεται συστηματικά με πολλούς τρόπους η λιγνιτοπαραγωγή (εγκατάλειψη λιγνιτωρυχείων και καταστροφή ταινοδρόμων) και να μένει ακριβότερο από παντού το κόστος του ρώσικου φυσικού, το να μην έχει διεκδικηθεί η ελάφρυνση των προστίμων για τις εκπομπές άνθρακα ειδικά για την Ελλάδα λόγω κρίσης, να έχει οριστεί από τις κυβερνήσεις Κα-

ραμανλή, Σαμαρά και ΣΥΡΙΖΑ κατά 30% ψηλότερη τιμή με την οποία αγοράζει το φυσικό αέριο η Ελλάδα από τη Ρωσία σε σχέση με αυτήν των άλλων χωρών της ΕΕ, το να έχει φορτωθεί αποκλειστικά η ΔΕΗ- και όχι το κράτος- το χρέος των νοικοκυριών για το ηλεκτρικό την εποχή της κρίσης, οπότε να έχουν αυξηθεί έτσι για όλους αυτούς τους λόγους τα χρηματοοικονομικά κόστη της ΔΕΗ, και τελικά με όλα αυτά να αυξάνεται η τιμή της κιλοβατώρας για τις ενεργοβόρες βιομηχανίες κατά 30% τουλάχιστον ως προς τους ανταγωνιστές τους και έτσι αυτές να κλείνουν ή να χαροπαλεύουν. Κι όχι μόνο αυτό αλλά σε όλο αυτό το διάστημα και πάλι με διακομματική κάλυψη ήταν και είναι το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΡΙΖΑ και οι εξωκοινοβουλευτικοί και αναρχικοί κολαούζοι τους, δηλαδή οι πιο φιλικές προς τους ανατολικούς ιμπεριαλισμούς-φασισμούς δυνάμεις, που διεξάγουν λυσσασμένα κινήματα για να σαμποτάρεται κάθε επένδυση για το φτήναιμα της ενέργειας, αλλά και γενικότερα κάθε βιομηχανική επένδυση. Χαρακτηριστικά μάλιστα είναι το ψευτοΚΚΕ που διεξήγαγε αντικινήματα για να μην ρίξει η ΔΕΗ την τιμή του ρεύματος υψηλής τάσης κόντρα στα ελάχιστα κινήματα που αποτόλμησαν οι εργάτες των χαλυβουργιών για να πέσει η τιμή του βιομηχανικού ρεύματος κατηγορούμενοι από αυτούς τους αντεργάτες για πράκτορες της εργοδοσίας.

Όλες αυτές οι πολιτικές αποφάσεις, τα κινήματα και αντικινήματα για το χτύπημα της βιομηχανικής επιβίωσης της χώρας είχαν και έχουν σαν στόχο να διευκολύνουν το πολιτικά ηγεμονικό ρώσικο καθώς και το σύμμαχό του κινέζικο κρατικομονοπωλιακό κεφάλαιο να συντρίψουν το ντόπιο βιομηχανικό κεφάλαιο, καθώς και να αποδυναμώσουν ή να διώξουν από τη χώρα τα μονοπωλιακά κεφάλαια άλλων χωρών της ΕΕ της Δύσης η και του τρίτου κόσμου, που επίσης οι δύο χώρες του νεοχιτλερικού άξονα ανταγωνίζονται και τα οποία θα ανέπτυσαν αντικειμενικά τις παραγωγικές της δυνάμεις της χώρας μας όπως έγιναν και σε μια σειρά άλλες χώρες του ευρωπαϊκού Νότου. Είναι χαρακτηριστικό ότι είναι αυτές οι ίδιες πολιτικές δυνάμεις που δεν αντιδρούν ποτέ, αλλά αντίθετα διευκολύνουν κάθε επένδυση και μάλιστα με όρους αποικιακούς και εξόχως αντεργατικούς του ρώσικου και του κινέζικου κρατικομονοπωλιακού φασιστικού κεφάλαιου. Τίποτα δεν είναι πιο χαρακτηριστικό από το πόσο

βοηθάει το ψευτοΚΚΕ το εργασιακό και νεοαποικιακό γκέτο που στήνει η ΚΟΣΚΟ στο λιμάνι του Πειραιά.

Αλλά πέρα από τέτοια συγκεκριμένα στοιχεία που αποδεικνύουν την πολιτική αντουργία εσωτερικών πολιτικών κύρια αντιδυτικών παραγόντων στο παραγωγικό σαμποτάζ και μόνη της η «θεωρία» του ψευτοΚΚΕ ότι η ΕΕ σαμποτάρει με σύστημα και έχει λόγους να σαμποτάρει για λόγους ανταγωνισμού την ελληνική βιομηχανική παραγωγή είναι ένα ιδεολογικό όπλο της φασιστικής επίθεσης του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού στη χώρα μας αλλά και γενικότερα στην ίδια την ΕΕ.

Εχουμε πει πολλές φορές από τις στήλες της Νέας Ανατολής ότι όταν μια ένωση ιμπεριαλιστών, όπως η ΕΕ θέλει να εκμεταλλευτεί σαν τέτοια μια άλλη χώρα δεν την βάζει μέσα της να συναποφασίζει τους οικονομικούς και κυρίως τους πολιτικούς όρους της εκμετάλλευσής της, και μάλιστα με δικαίωμα βέτο σε μια σειρά καίρια ζητήματα διεθνούς πολιτικής, (Πχ μακεδονικό, κυπριακό, βάσεις ΝΑΤΟ στον τρίτο κόσμο) αλλά την κρατάει έξω από αυτήν την ένωση, όπως άλλωστε κρατάει απ έξω όλες τις χώρες του τρίτου κόσμου, ιδιαίτερα του πιο φτωχού και λιγότερο βιομηχανικού της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής. Αυτός είναι ο λόγος που, όταν οι ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές χώρες του Βορρά βάλανε μέσα στην ένωσή τους τις τότε μη ιμπεριαλιστικές χώρες του ευρωπαϊκού Νότου: Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία, Ιρλανδία κλπ, φρόντισαν εκτός από ψήφο στο τραπέζι των ευρωπαϊκών συμβουλίων να τους δώσουν και τη δυνατότητα της βιομηχανικής και αγροτικής ανάπτυξης επιδοτώντας τες ώστε να κλείσει η βιομηχανική ψαλίδα ανάμεσα σε αυτές και το Βορρά. Αυτό το έκαναν για να μην ενσωματώσει μέσα της η ΕΕ ανταγωνιστικές οικονομικές και πολιτικές αντιθέσεις ιμπεριαλισμού-καταπιεσμένων χωρών που θα ανατίναζαν πολιτικά και οικονομικά αυτήν την ένωση. Για την ΕΕ η μεγέθυνση του πολιτικού και οικονομικού χώρου της ήταν μια υποχρεωτική πολιτική επιλογή βιομηχανικά ανεπτυγμένων ιμπεριαλιστικών χωρών δεύτερης γραμμής, σχετικά δημοκρατικού τύπου, για να αντέξουν στο στρατιωτικό, οικονομικό και πολιτικό ηγεμονισμό των δύο υπερδυνάμεων και πιο πολύ του νεοχιτλερικού άξονα Ρωσίας και Κίνας. Γι αυτό το σκοπό πλήρωναν για δεκαετί-

ες και συνεχίζουν να πληρώνουν τα γνωστά Μεσογειακά προγράμματα και τα διάφορα ΕΣΠΑ οι χώρες του Βορρά παρά την αντίθεση των χειρότερων σοβινιστών και ιμπεριαλιστών ανάμεσα τους.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες έμεναν δύο δρόμοι για τις χώρες του νέου ευρωπαϊκού Νότου της ΕΕ: Είτε να αναπτυχθούν και να μπουν στο δρόμο του μονοπωλιακού καπιταλισμού προσεγγίζοντας τον ιμπεριαλιστικό πυρήνα της ΕΕ, πράγμα που έγινε σε σημαντικό βαθμό με την Ισπανία και την Ιρλανδία, (ενώ πιο πρόσφατα αυτό το επιχειρούν η Πολωνία και η Τσεχία), είτε να διαλέξουν το δρόμο της πολιτικής και οικονομικής υποτέλειας στις δύο υπερδυνάμεις, ιδιαίτερα εδώ και 30 χρόνια του ρωσοκινέζικου Άξονα. Αυτό συμβαίνει με τις βαλκανικές χώρες που υποφέρουν ιδιαίτερα σε κάθε εποχή παλιάς και νέας τσαρικής ισχύος γιατί αποτελούν την αυλή της Ρωσίας. Σε μια πρώτη φάση την κίνηση προς τον μονοπωλιακό καπιταλισμό και προς την ΕΕ την ξεκίνησε και η Ελλάδα, αλλά αυτή η κίνηση εξ αιτίας της πολιτικά εξαρτημένης φύσης της ελληνικής αστικής τάξης και της ραγδαίας ρώσικης ιμπεριαλιστικής διεξόδου σε αυτήν ματαιώθηκε και αντιστράφηκε αυτή η πορεία οδηγώντας τελικά τη χώρα στη χρεωκοπία του 2010 και στην γρήγορη ανατολική αποικιοποίηση της.

Αντίθετα δηλαδή από όσα λένε οι πράκτορες του νεοχιτλερικού άξονα, κύρια οι επικεφαλής του ψευτοΚΚΕ, είναι το δικό τους παραγωγικό σαμποτάζ, αρχίζοντας από αυτό των Α. Παπανδρέου και των Χ. Φλωράκη, που μετέτρεπε κάθε μεταφορά κεφάλαιου από το Βορρά προς την Ελλάδα με τη μορφή αγροτικών και βιομηχανικών επιδοτήσεων ή τραπεζικού δανεισμού σε έναν κρατικογραφειοκρατικού και νεο-ολιγαρχικού τύπου παρασιτισμό η σε εξαγορά ψήφων για να διατηρεί την εξουσία του το ρωσόφιλο μπλοκ. Αλλά παρόλο που ένα μέρος αυτού του κεφάλαιου γύριζε πίσω στα μονοπώλια του Βορρά σαν κέρδος από τα βιομηχανικά προϊόντα που αγόραζε η χώρα μας από αυτόν, αυτό το κέρδος δεν μπορεί να συγκριθεί ούτε καν σε τάξη μεγέθους με τα εκατοντάδες δις από το τεράστιο ελληνικό χρέος διάσωσης που όλοι ξέρουν ότι ποτέ ο Βορράς δεν θα μπορέσει να το πάρει πίσω μετά από την ατέλειωτη αποβιομηχάνιση και την αυξανόμενη πολιτική και ιδεολογική αποσύνθεση της χώρας.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥΣ ΚΟΜΠΑΣΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΞΑΓΩΓΕΣ : Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ ΑΠΟ ΟΣΟ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

Όλα θα κριθούν από την απάντηση των εργαζομένων και των δημοκρατών στους φαιο-«κόκκινους» σαμποτέρ

Οι κομψασμοί του ΣΥΡΙΖΑ, όπως έχει δείξει η μέχρι σήμερα διακυβέρνησή τους, είτε στηρίζονται σε ένα τερατώδες ψέμα, είτε στηρίζονται στη μισή αλήθεια. Στην περίπτωση των κομψασμών του για την αύξηση των εξαγωγών επί των ημερών του ισχύει το δεύτερο. Ας δούμε πως έχουν τα στοιχεία .

Ο παρακάτω πίνακας δείχνει την πορεία των εξαγωγών της χώρας τα τελευταία χρόνια της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.

	2015	2016	2017	2018
ΕΞΑΓΩΓΕΣ	25879	25463	28832	33418
ΕΙΣΑΓΩΓΕΣ	43625	44187	50258	55130
ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΙΣΟΖΥΓΙΟ	- 17746	- 180724	- 21426	- 21712

*Τα στοιχεία έως το 2017 είναι από <https://www.enterprisegreece.gov.gr/h-ellada-shmera/giati-ellada/eksagoges>, ενώ του 2018 είναι από <http://bigbusiness.gr/index.php/7-2-2019>.

Τα στοιχεία των εξαγωγών του 2017 και πιο πολύ του 2018 είναι εκείνα στα οποία ο ΣΥΡΙΖΑ επιμένει περισσότερο γιατί αυτά φαίνεται να τον ευνοούν περισσότερο. Όμως ένα φαινόμενο σαν αυτό των εξαγωγών δεν μπορεί να εξετάζεται δίχως το συμπληρωματικό του που είναι οι εισαγωγές. Ο πίνακας είναι εύγλωττος: Το έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο στα ίδια αυτά χρόνια αυξάνεται αντί να ελαττώνεται. Θυμίζουμε ότι ήταν αυτή του η αύξηση, που κάποια στιγμή έφτασε σε τρομακτικό μέγεθος, η αιτία του υπέρογκου δανεισμού της χώρας και τελικά της χρεωκοπίας της το 2010. Το ότι το φαινόμενο αυτό αρχίζει να επαναλαμβάνεται ξανά είναι πολύ ανησυχητικό, στην πραγματικότητα ακυρώνει την αύξηση των εξαγωγών σε επίπεδο συνολικής παραγωγικότητας της οικονομίας.

Ας δούμε αναλυτικότερα τα στοιχεία*.

Ο παρακάτω πίνακας δείχνει στη 2^η στήλη του το ποσοστό των ελληνικών εξαγωγών ως ποσοστό των παγκόσμιων εξαγωγών χωρίς τα καύσιμα και τα πλοία, ενώ στη 3^η στήλη δείχνει το ποσοστό των εξαγωγών με καύσιμα και πλοία.

	ΣΥΝΟΛΟ %	ΣΥΝΟΛΟ %
2000	0,174	0,181
2001	0,183	0,183
2002	0,179	0,175
2003	0,193	0,185
2004	0,186	0,178
2005	0,185	0,176
2006	0,183	0,179
2007	0,184	0,189
2008	0,185	0,194
2009	0,188	0,200
2010	0,163	0,184
2011	0,157	0,185
2012	0,144	0,192
2013	0,142	0,191
2014	0,141	0,190
2015	0,138	0,174
2016	0,142	0,176
2017	0,143	0,184

Ο πίνακας είναι από τη μελέτη του ΣΕΒ για τις ελληνικές εξαγωγές (<http://www.sev.org.gr/Uploads/>

Documents/51826/EcoBulletin_29_01_2019_V6.pdf)

Όπως φαίνεται από τον πίνακα το ποσοστό των εξαγωγών-χωρίς καύσιμα και πλοία- μειώνεται δραστικά κατά την αρχή της κρίσης και έχει το χαμηλότερο σημείο του το 2015, σαν αποτέλεσμα της επιβολής από τους σοσιαλφασίστες του ΣΥΡΙΖΑ των capital controls. Παρόλο δηλαδή που σαν αξία οι εξαγωγές μπορεί να αυξάνονται εν τούτοις σαν ποσοστό των παγκόσμιων εξαγωγών μειώνονται κατά ποσοστό 17,82%. Αυτό εξηγείται από το γεγονός ότι οι ελληνικές εξαγωγές εξ αιτίας του παραγωγικού σαμποτάζ δεν ακολούθησαν τη αύξηση του παγκόσμιου εμπορίου η οποία είναι πολύ μεγαλύτερη από την αντίστοιχη ελληνική, «Το 2000 το παγκόσμιο εμπόριο ανερχόταν σε ονομαστικές τιμές σε €7 τρις. και το 2017 σε €15,7 τρις., σημειώνοντας μια αύξηση κατά 124%»(στο ίδιο).

Η σύνθεση των ελληνικών εξαγωγών αγαθών

Ο παρακάτω πίνακας δείχνει τη σύνθεση των ελληνικών εξαγωγών αγαθών στα ως τώρα χρόνια διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ

Ο μέσος όρος των ετών 2014-2016 είναι από τη

ΠΡΟΪΟΝΤΑ	Μέσος όρος 2014-2016 %	2016 %	2017 %	2018 %
Βιομηχανικά	48	44	43	41,4
Αγροτικά	20	22,4	19,4	17,8
Πετρελαιοειδή	32	27,4	31,3	35,1

μελέτη (https://www.dianeosis.org/wp-content/uploads/2018/12/exports_final.pdf), ενώ τα στοιχεία 2016 έως και 2018 είναι από <http://www.pse.gr/node/41> του Πανελληνίου Συνδέσμου Εξαγωγέων.

Παρατηρούμε ότι τόσο το ποσοστό των βιομηχανικών προϊόντων όσο και το ποσοστό των αγροτικών προϊόντων μειώνεται, ενώ αντίθετα η συμμετοχή των πετρελαιοειδών αυξάνει. Ακόμη ένα στοιχείο για το παραγωγικό σαμποτάζ στη βιομηχανία και στη αγροτική οικονομία. Η αύξηση για την οποία κομπάζει ο ΣΥΡΙΖΑ ουσιαστικά προέρχεται από τα πετρελαιοειδή. Πρόκειται για μια ακόμη πολιτική απάτη των σοσιαλφασιστών. Και αυτό γιατί η αύξηση των εξαγωγών πετρελαιοειδών δεν οφείλεται σε καμιά ιδιαίτερη αύξηση της παραγωγής λόγω επενδύσεων και αύξησης του πάγιου κεφαλαίου στα τελευταία, αλλά στην ελάττωση της εσωτερικής ζήτησης λόγω της κρίσης, την οποία μπορούσαν αυτές οι πολύ μεγάλες παραγωγικές μονάδες να την στρέψουν άνετα και γρήγορα στο εξωτερικό γιατί είχαν και την χρηματοπιστωτική και την εμπορική και την μεταφορική δυνατότητα για να την κάνουν. Όμως αυτήν την στροφή πολύ δύσκολα και πολύ πιο αργά μπορούσαν να την κάνουν οι υπόλοιπες εξαγωγικές παραγωγικές μονάδες που είναι κατά κανόνα πολύ πιο μικρές και όπως θα δούμε παρακάτω μείνανε χωρίς κρατική βοήθεια που είναι εντελώς απαραίτητη για να οργανωθεί η πρόσβασή τους στις ξένες αγορές, ενώ το, κυριότερο, μείνανε αντίθετα από τις πολύ μεγάλες χωρίς χρηματοπιστωτική κάλυψη.

Για να γίνει πιο φανερή η βαρύτητα των πετρελαιοειδών στις εξαγωγές της Ελλάδας θα παραθέσουμε ακόμη έναν συγκριτικό πίνακα μεταξύ της χώρας μας και των χωρών της νότιας Ευρώπης (τα στοιχεία είναι από (https://www.dianeosis.org/wp-content/uploads/2018/12/exports_final.pdf)).

ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΞΑΓΩΓΩΝ ΑΓΑΘΩΝ (μέσος όρος 2014-2016) %			
	ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ	ΓΕΩΡΓΙΚΑ	ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΕΙΔΗ
ΕΛΛΑΔΑ	48	20	32
Ισπανία	79	16	5
Ιταλία	88	9	3
Πορτογαλία	80	13	7

Τι εμποδίζει την αύξηση των εξαγωγών στη σημερινή κατάσταση της αποβιομηχάνισης και της χρεωκοπίας;

Για να καταλάβει κανείς με τι τρόπους εμπόδιζε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, αλλά σε μικρότερο βαθμό και οι προηγούμενες κυβερνήσεις τις ελληνικές εξαγωγές, είναι καλό να δούμε συνοψισμένες τις καλυμμένες κριτικές που κάνουν στις αρχές οι εκπρόσωποι των εξαγωγέων (<https://www.seve.gr/>). Για τους αναγνώστες μας καθένα από αυτά τα σημεία μπορεί εύκολα να γίνει αντιληπτό όχι σαν μια παράλειψη λόγω ανικανότητας αλλά σαν μια συνειδητή πολιτική ενάντια στην βιομηχανική επιβίωση της χώρας. Μόνο εγκληματικές προθέσεις μπορούν να βρίσκονται πίσω από μια τέτοια στάση την ώρα που ο λαός μας στενάζει από την πελώρια ανεργία και η πείνα, η κυριολεκτική πείνα δηλαδή ο υποσιτισμός χτυπάει ένα σημαντικό κομμάτι της φτωχολογιάς και είναι χαρακτηριστικό ότι «το 14% των παιδιών στη χώρα παραμένει υποσιτισμένο καθώς δεν μπορεί να εξασφαλίσει ούτε καν κάθε δεύτερη ημέρα ένα πιάτο φαγητό με κρέας, κοτόπουλο ή ψάρι» (<https://www.tovima.gr/2018/12/15/society/dw-i-krisi-afinei-tous-ellines-na-peinane-kai-ta-paidia-ypositismena/>).

- 1) Η έλλειψη προσωπικού στα τελωνεία και η μη καταβολή οδοιπορικών δαπανών στους κρατικούς υπαλλήλους που καλούνται να ταξιδέψουν σε απομακρυσμένες περιοχές προκειμένου να πραγματοποιήσουν ελέγχους και να εκδώσουν άδειες για κάποιον εξαγωγέα. Σε πολλές περιπτώσεις, οι άδειες εκδίδονται μετά από 1 χρόνο, τη στιγμή που π.χ. στη Βουλγαρία η διαδικασία ολοκληρώνεται μόλις σε 15 ημέρες. Η αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην έκδοση αδειών καθιστά τα προϊόντα τους εξαιρετικά ακριβά και άρα μη ανταγωνιστικά λόγω της επιβολής δασμών από τρίτες χώρες.
- 2) Η φορολογία είναι υψηλή και η μείωση κατά μία μονάδα του εταιρικού συντελεστή φορολόγησης που νομοθέτησε η κυβέρνηση είναι ασήμαντη.
- 3) Καθυστερεί πολλούς μήνες η επιστροφή ΦΠΑ.
- 4) Η αδυναμία τραπεζικού δανεισμού δημιουργεί τεράστιο πρόβλημα στους εξαγωγείς, καθώς δεν μπορούν

να ανταποκριθούν στην προκαταβολή πληρωμών πρώτων υλών, αλλά και σε άλλες υποχρεώσεις τους. Οι εξαγωγείς αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα ρευστότητας εξαιτίας της κατάστασης των ελληνικών τραπεζών και της αρνητικής πιστωτικής επέκτασης και της απροθυμίας των ξένων προμηθευτών να παράσχουν πιστώσεις παρά τη χαλάρωση των κεφαλαιακών περιορισμών.

- 5) Η πάταξη του λαθρεμπορίου που δημιουργεί ισχυρό αθέμιτο ανταγωνισμό στις ελληνικές επιχειρήσεις (<http://www.dealnews.gr/23-1-2019>).
- 6) Το κόστος χρηματοδότησης εξ αιτίας της χρεωκοπίας των τραπεζών είναι επίσης υψηλό. «έχουμε διαφορετικό χρηματοδοτικό κόστος, καθώς εμείς δανειζόμαστε στην καλύτερη περίπτωση με 4% από το ελληνικό τραπεζικό σύστημα, το οποίο έχει τα δικά του προβλήματα, ενώ ο ανταγωνιστής μας χρηματοδοτείται με 1% έως το πολύ 2%» (<http://www.dealnews.gr/16-2-2019>).
- 7) Το υψηλό κόστος παραγωγής είναι επίσης σημαντικό. Όπως λένε οι εξαγωγείς: «Δυστυχώς, στην Ελλάδα (...) πλησιάζουν σε δυσθεώρητα ύψη οι τιμές παραγωγού, όταν στις ανταγωνίστριες χώρες είναι σταθερές τα τελευταία χρόνια. Υπάρχει, λοιπόν, ένα «ράλι» αυξήσεων (στις τιμές παραγωγού) σε αναντιστοιχία με τις ανταγωνίστριες χώρες» (στο ίδιο). Αυτό, δηλαδή τις χαμηλότερες τιμές προϊόντων εισαγωγής, μπορεί κανείς να το διαπιστώσει και στις αγορές οπωροκηπευτικών στην Αθήνα, όπου αρκετά προϊόντα εισαγωγής (λεμόνια, πατάτες, κρεμμύδια κλπ) είναι ακριβότερα από τα αντίστοιχα ελληνικά. Η βασικότερη αιτία είναι το υψηλό κόστος παραγωγής τους στην Ελλάδα από τη μια λόγω του κατακερματισμού της αγροτικής γης σε μικρά αγροτεμάχια και από την άλλη την υστέρηση του μηχανολογικού και γεωπονικού της εκσυγχρονισμού.
- 8) Το υψηλό κόστος παραγωγής έχει σαν αποτέλεσμα το πολύ χαμηλό κέρδος σε σχέση με τους ανταγωνιστές και αυτό εμποδίζει από τη μια τη συσσώρευση του κεφαλαίου από τον εξαγωγέα και από την άλλη να μην μπορεί να εκσυγχρονιστεί. Για να επιβιώσει είναι υποχρεωμένος να χτυπήσει τους μισθούς και τα μεροκάματα.

Όλα θα κριθούν από την απάντηση των εργαζομένων και των δημοκρατών στους φαιο-«κόκκινους» σαμποτέρ

Γι όλα αυτά τα ζητήματα τα σχετικά με την παραγωγή που χαροπαλεύει, οι ψεύτικοι φίλοι των εργατών, οι σοσιαλφασίστες, ιδιαίτερα ο αρχηγός τους το ψευδοΚΚΕ, κάνουν τον χαζό ρίχνοντας την ευθύνη της ελληνικής καταστροφής γενικά στον ανταγωνισμό των καπιταλιστών προσποιούμενοι πως δεν καταλαβαίνουν ότι αυτό που κάθε άνθρωπος, κάθε εργάτης και πιο πολύ κάθε μαρξιστής θέλει να μάθει είναι γιατί ανάμεσα σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες του κόσμου πλην των εμπόλεμων και της Βενεζουέλας και, κυρίως από όλες τις χώρες της ΕΕ, μόνο η Ελλάδα γνώρισε τέτοια βύθιση και συνεχίζει να βυθίζεται παρά τον πελώριο δανεισμό. Η μόνη απάντηση μπορεί να βρίσκεται στο σαμποτάζ της παραγωγής της, δηλαδή στο επίπεδο της πολιτικής καθώς όλα τα παραπάνω σημεία αφορούν πολιτικές αποφάσεις της κάθε φορά κυβέρνησης, και τώρα του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι μια πολιτική που σκοτώνει τη χώρα μας..

Και αυτό όλα αυτά τα σημεία υπονόμευσης, και άλλα πολλά και σημαντικότερα που αφορούν την καταστροφή των μέσων παραγωγής και των ίδιων των ανθρώπων, της γνώσης τους κλπ, μόνο στο επίπεδο της πολιτικής εξουσίας μπορούν να απαντηθούν. Αν αυτό δεν γίνει, που δεν θα γίνει δίχως μια ανατροπή λαϊκής επαναστατικής διάστασης, δεν θα έχουμε απλά την επιβίωση της χώρας μέσα στο σημερινό τέλμα της, αλλά μια νέα πτώση πολύ χειρότερη από αυτή του 2010 γιατί θα είναι από πολύ πιο άρρωστη θέση. Ήδη υπάρχει ένα πολύ άσχημο νούμερο στις στατιστικές που αφορά κάτι το οικονομικά πολύ βαθύ. Από τα μέχρι στιγμής διαθέσιμα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ προκύπτει ότι το πρώτο 9μηνο του 2018 ο ακαθάριστος σχηματισμός παγίου κεφαλαίου, δηλαδή οι επενδύσεις σε πάγια, δηλαδή το μέλλον της παραγωγής, αντί να ανεβεί κατά 11,9% όπως πρόβλεπε ο προϋπολογισμός του 2018 και όπως είναι υποχρεωτικό για μια οικονομία που στοιχειωδώς επιβιώνει, πήγαν μόλις στο 0,8%. Η επίδοση αυτή ήταν η 4η χειρότερη σε επίπεδο 9μηνου την τελευταία 10ετία, δηλαδή απ όλη την εποχή της κρίσης. Αυτό σημαίνει πως ό,τι βλέπουμε τώρα σε βιομηχανική παραγωγή, εξαγωγές και ανάπτυξη του ΑΕΠ (που είναι

ήδη χαμηλότερο από τις προβλέψεις), βρίσκεται κοντά στην εξάντλησή του. Κι αυτό οι επιχειρήσεις σε όλους τους κλάδους παράγουν ακόμα λίγο περισσότερο αλλά μόνο γιατί έχει μεγαλώσει η εκμετάλλευση της εργασίας, (κυρίως η εντατικοποίησή της) και όχι γιατί έχουν γίνει επενδύσεις σε μηχανές και κτίρια, ενώ η μεγάλη πλειοψηφία των επιχειρήσεων, περίπου το 60% επιβιώνουν εξαντλώντας τα περιθώρια αντοχής τους. Αν δεν υπάρξει σύντομα σημαντική ροή παραγωγικού κεφαλαίου στη χώρα, ιδιαίτερα αν αυτό συνδυαστεί με κάποια πτώση της κατανάλωσης στο εξωτερικό, το κλείσιμο των αδύναμων μπορεί να πάρει εκρηκτικό χαρακτήρα.

Πρέπει να προετοιμαζόμαστε πολιτικά και οργανωτικά έντονα γιαυτό το ενδεχόμενο γιατί με τις δοσμένες συνθήκες μια κατάσταση απότομης νέας ανεργίας και εξαθλίωσης θα σημαίνει κρίσιμη πάλη των δημοκρατών με τους φαιο-«κόκκινους» που οργανώνονται εδώ και καιρό γιαυτή της στιγμή φτιάχνοντας τα κάθε λογής τάγματα εφόδου τους και σαμποτάροντας πυρετώδικα την παραγωγή. Ήδη μόνο και μόνο βλέποντας κανείς τον ΣΥΡΙΖΑ και την ΝαζίΧΑ να δίνουν τα χέρια για μια νομοθετική ελάφρυνση των εγκλημάτων των δεύτερων από τους πρώτους, η παρακολουθώντας πως ο «φιλελεύθερος» Μητσοτάκης πάει πριν τις εκλογές να καλέσει την πούτινική Ρωσία να χάσει πιο γαρά τα νύχια της πάνω στην Ελλάδα μπορεί να καταλάβει ποια είναι περίπου η εποχή που έρχεται.

*Η ανάλυσή μας δεν περιλαμβάνει στις εξαγωγές τα Πετρελαιοειδή (καύσιμα-λιπαντικά) καθώς και τα πλοία για τον ίδιο λόγο που αυτά αναφέρονται ξεχωριστά σε όλες τις παγκόσμιες στατιστικές και φυσικά και στις στατιστικές από τις οποίες αντλήσαμε τα στοιχεία μας. Δηλαδή οι εξαγωγές πετρελαιοειδών και οι εισπράξεις από τις θαλάσσιες μεταφορές εξαρτώνται σε πολύ μικρό βαθμό από το κόστος της εγχώριας εργασίας. Για τις εξαγωγές πετρελαιοειδών, το κόστος αγοράς της πρώτης ύλης (αργού πετρελαίου) και το κόστος χρήσης των εγκαταστάσεων/κεφαλαίου αποτελούν το σημαντικότερο μέρος του κόστους παραγωγής. Όσο για τις θαλάσσιες μεταφορές, η παραγωγή τους γίνεται κυρίως εκτός της χώρας και με την απασχόληση μεγάλου αριθμού αλλοδαπών εργαζομένων.

ΟΙ ΠΟΛΥΔΙΑΣΤΑΤΕΣ ΠΡΕΣΠΕΣ

Η δυτικόφιλη μεταμφίεση Τσίπρα βρίσκει αρκετή απήχηση σε εσωτερικό και εξωτερικό. Ειδικά όσον αφορά τους ελιγμούς του στο μακεδονικό, τόσο ο ίδιος όσο και ο μακεδόνας πρωθυπουργός Ζάεφ έχουν περάσει σαν δυο ικανότατοι προωθητές των στρατηγικών αμερικανικών συμφερόντων στα Βαλκάνια. Στην πραγματικότητα, η συμφωνία των Πρεσπών ανοίγει το δρόμο για την παραπέρα αποσταθεροποίηση της γειτονικής χώρας με τελικό στόχο την πρόσδεσή της στο άρμα του Κρεμλίνου.

Τα σχέδια αυτά αποκάλυψε σε ένα βαθμό ο ίδιος ο Έλληνας πρωθυπουργός στη συνεδρίαση της βουλής στις 8/2 με θέμα την κύρωση της συνθήκης προσχώρησης της Β. Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ (<https://www.hellenicparliament.gr/Praktika/Synedriaseis-Olomeleias?pageNo=2>). Απαντώντας λοιπόν σε προηγούμενη ερώτηση του Μητσοτάκη ο Τσίπρας είπε μεταξύ άλλων, αναφερόμενος στην απόφαση ένταξής της γειτονικής χώρας στο ΝΑΤΟ:

«Εγώ, όμως, θέλω να πω ότι αυτή η απόφαση δεν είναι δικιά μας απόφαση στο τέλος της ημέρας. Είναι μία απόφαση που αφορά τον ίδιο τον γειτονικό λαό. Είναι μια επιλογή της Βόρειας Μακεδονίας. Είναι κυριαρχικό τους δικαίωμα και κυριαρχικό δικαίωμα του λαού της και της εκλεγμένης κυβέρνησής τους να αποφασίσουν να ενταχθούν στο ΝΑΤΟ.

Όπως κυριαρχικό δικαίωμα είναι και οι σχέσεις που ενδεχομένως θα αποφασίσουν να έχουν με όποια άλλη χώρα επιθυμούν, βεβαίως τηρώντας τις δεσμεύσεις που απορρέουν από το Διεθνές Δίκαιο και από την ένταξή τους στους οργανισμούς που θα επιλέξουν να ενταχθούν.

Κυριαρχικό τους δικαίωμα θα είναι ενδεχομένως αν επιλέξουν, και εμείς θα τους προτρέψουμε να επιλέξουν, να έχουν, όπως εμείς, αν το θελήσουν, μια πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική».

Με άλλα λόγια η Ελλάδα, που για δεκαετίες απαγόρευε στη Δημ. της Μακεδονίας να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ, τώρα της το επιτρέπει αλλά με την προοπτική αυτή να ακολουθήσει αλλά Ελλάδα μια πολιτική πολύ κοντινότερων σχέσεων με τη Ρωσία, γιατί αυτό σημαίνει στην πράξη η περιφρημένη ελληνική «πο-

λυδιάστατη πολιτική».

Από την άλλη μεριά ο ίδιος ο Ζάεφ την ώρα που αυτοσυγχαίρεται για την είσοδο της χώρας του στο υποτιθέμενα αντίπαλο προς τη Ρωσία ΝΑΤΟ παραδέχεται ότι δεν θέλει καμιά σύγκρουση με τη Ρωσία λέγοντας ότι: «Δεν έχουμε αρκετές πέτρες για να επιτεθούμε στη Ρωσία. Δεν περιμένω να συμβεί κάτι κατά τη διάρκεια της ένταξης στο ΝΑΤΟ γιατί δεν αποτελούμε απειλή για κανέναν», πρόσθεσε (<https://www.protothema.gr/politics/article/865934/zaef-stous-financial-times-me-ton-tsipra-fovomastan-oti-i-sumfonia-ton-prespon-tha-mas-ekane-politika-nekrous/AMP/>). Δηλώνει δηλαδή έμμεσα πλην σαφώς ότι μπορεί το ΝΑΤΟ να έχει αντιπαλότητα με τη Ρωσία αλλά η Μακεδονία δεν έχει καμιά με τη Ρωσία, δηλαδή ότι η χώρα του θα είναι ένα καλό παιδί μέσα στον κακό συνασπισμό.

Είναι ο ίδιος που τον περασμένο Σεπτέμβριο είχε απορρίψει σαν αβάσιμες τις πληροφορίες που του κοινοποίησε ο πρώην αμερικανός υπουργός άμυνας Τζ. Μάτις και αφορούσαν κάτι που και οι γάτες ήξεραν σε αυτόν τον κόσμο ότι δηλαδή η Ρωσία έκανε παρέμβαση στο δημοψήφισμα με διασπορά ψευδών πληροφοριών. Τότε είχε αποκαλέσει τη Ρωσία φίλη της χώρας του ([https://www.protothema](https://www.protothema.gr/world/article/821588/o-zaef-apada-ston-matis-i-rosia-einai-fili-mas-den-eho-apodeixeis-gia-ebloki-sto-dimopsifisma/)

[gr/world/article/821588/o-zaef-apada-ston-matis-i-rosia-einai-fili-mas-den-eho-apodeixeis-gia-ebloki-sto-dimopsifisma/](https://www.protothema.gr/world/article/821588/o-zaef-apada-ston-matis-i-rosia-einai-fili-mas-den-eho-apodeixeis-gia-ebloki-sto-dimopsifisma/)).

Ιδιαίτερα αποκαλυπτικές για την πορεία της γειτονικής χώρας είναι οι οικονομικές εξελίξεις. Μέσα στο Φλεβάρη εγκρίθηκε από την ελληνική ρυθμιστική αρχή ενέργειας (ΡΑΕ) η κατασκευή αγωγού φυσικού αερίου από την Ελλάδα στη Μακεδονία (τμήμα Νέα Μεσημβρία-Σκόπια) που θα διακλαδώνεται από τον ΤΑΡ προς την Ευρώπη αλλά θα μπορεί να είναι τμήμα και του σχεδιαζόμενου αγωγού Turkish Stream που σε πρώτη φάση θα μεταφέρει ρωσικό αέριο στην Τουρκία. Το έργο δεν ανατέθηκε σε καμιά δυτική εταιρεία από αυτές που ζητωκραυγάζουν για το θαύμα της συμφωνίας των Πρεσπών. Αντίθετα άνοιξε ο δρόμος στο ρώσο ολιγάρχη Λέμπεντεφ να αναλάβει την κατασκευή του αγωγού με την παραχώρηση της σχετικής άδειας (Windows International), ενώ η σχετική αίτηση της ΔΕΣΦΑ αντιμετωπίζεται στα πλαίσια του 10ετούς προγράμματος ανάπτυξης '17-26 και με τον όρο διενέργειας market test που θα πιστοποιεί τη βιωσιμότητα. «Ο Ρώσος μεγιστάνας, πάντως, πέρα

από το γεγονός ότι ήδη διαθέτει στη γείτονα ηλεκτροπαραγωγική μονάδα φυσικού αερίου ισχύος 220 MW, μέσω της εταιρίας CCHP (ανήκει στην ΤΚG-2, θυγατρική της Sintez Group), με το νέο αγωγό θα ενισχύσει ακόμη περισσότερο τη θέση του στα Βαλκάνια», γράφει η Deal News στις 18/2 που αναφέρει ότι ο ρώσος ολιγάρχης επιδιώκει στρατηγική συνεργασία και με τη ΔΕΣΦΑ! Αυτό είναι το πρώτο ελληνομακεδονικό οικονομικό παντολόγημα που γιορτάζεται με τη συμφωνία των Πρεσπών.

«Δεδομένου ότι τα Σκόπια είναι σήμερα απόλυτα εξαρτώμενα από το ρωσικό αέριο μέσω του TransBalkan (Ουκρανία-Ρουμανία-Βουλγαρία) και η Gazprom τους χρεώνει από τις υψηλότερες τιμές στην Ευρώπη, ο Λέμπεντεφ με το συγκεκριμένο project θα δημιουργήσει μια νέα «πύλη» διαφοροποιημένης προμήθειας» (<http://www.dealnews.gr/roi/item/250436-#.XHjH06DQDIU>), εκτιμά το δημοσίευμα που εξετάζει το ζήτημα επιφανειακά χωρίς να είναι σε θέση να εξηγήσει το βάθος των ελιγμών, μεταμφίεσεων και προβοκατσιών του Κρεμλίνου που το έχουν ήδη τοποθετήσει στο επίκεντρο των βαλκανικών εξελίξεων.

Ο σοσιαλφασίστας Τσίπρας, με όλο και πιο “δυτική” φορεσιά, διεμβολίζει τα διαβρωμένα ΝΔ-ΠΑΣΟΚ

**Τα ανατολικά αφεντικά ετοιμάζουν μεθοδικά τη δικτατορία των ανοιχτών φαιο«κόκκινων»
Μόνη λύση το λαϊκό αντιφασιστικό μέτωπο**

Συνέχεια από τη σελ. 1

της ΝΔ, δηλαδή του παραδοσιακά δυτικόφιλου πολιτικού πόλου μέσα στην αστική τάξη.

Ο νέος «προοδευτικός πόλος» του ΣΥΡΙΖΑ – Το εκτροματικό μίγμα Μπίστη, Πολάκη, Κουίκ και Παπαγγελόπουλου

Πολλοί παρατηρητές της πολιτικής ζωής και δημοσιολόγοι αναρωτιούνταν μετά το 2017 με ποιο «αφήγημα» και με ποιες διαχωριστικές γραμμές θα κινούνταν ο Τσίπρας προς τις εκλογές. Το «αντιμνημόνιο» έχει τελειώσει ήδη από τα τέλη του '15, όταν άρχισαν να εφαρμόζονται τα πρώτα από τα μέτρα που συμφώνησαν κυνικά οι ΣΥΡΙΖΑ-ΝΕΑ με τους δανειστές προκειμένου να παραμείνουν στην εξουσία. Η «αντιπολιτική», δηλαδή η -στην ουσία- φασιστική αντικοινοβουλευτική γραμμή περί «κλεφτών πολιτικών» των παλιών αστικών κομμάτων που τάχα με τις κλεισιές τους ήταν οι «μόνοι και αποκλειστικοί» υπεύθυνοι της χρεοκοπίας διατηρούσε μία αίγλη και ο ΣΥΡΙΖΑ τη δουλεύει ακόμα και σήμερα, αλλά ήταν δύσκολο να συνεχιστεί ως κεντρική γραμμή τη στιγμή που ο Τσίπρας ζητούσε και λάμβανε υποστήριξη από Ουάσινγκτον και Βερολίνο και γινόταν και ο ίδιος – στη μορφή και μόνο στη μορφή – ένας «ρεαλιστής ευρωπαϊόφιλος», πετώντας την «αντισυστημική» προβιά της προηγούμενης φάσης.

Από την άλλη πλευρά, η συνέχιση της συμμαχίας του Τσίπρα με τον Καμμένο δημιουργούσε πολιτική αηδία σε τμήματα της μικροαστικής δημοκρατικής διανοήσης και έκοβε κάθε γέφυρα του Τσίπρα προς αυτήν, ειδικά στο βαθμό που ο ίδιος – πιο πολύ κι από τον Καμμένο – ήταν υπεύθυνος για το κυνηγητό, τη βία και τους προπηλακισμούς κάθε δημοκράτη διανοούμενου που τολμούσε να εκφραστεί έστω και δειλά υπέρ της Ευρώπης την περίοδο 2010-2015. Αν συνέχιζε στην ίδια γραμμή, ο ΣΥΡΙΖΑ θα έμενε και χωρίς «ριζοσπαστικό» κοινό, απ' αυτό που τον αιμοδότησε και τον οδήγησε στην εξουσία αρχικά, αλλά και χωρίς τον ευρύ «αντιδεξιό» ψηφοφόρο, που έχει μάθει πάντα να ψηφίζει αντανάκλαστικά το μεγάλο κόμμα που βρίσκεται απέναντι στη ΝΔ.

Με το ρώσικο (κι ας φαίνεται εντελώς δυτικό, όπως έχουμε εξηγήσει σε σειρά τοποθετήσεών μας) όχημα των Πρεσπών λοιπόν, με το οποίο βίασε «έξυπνα» τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, αλλά που στην Ελλάδα θεωρήθηκε «διεθνιστικός άθλος» από πολλούς μισοδημοκράτες σε σχέση με το ναζισοβινιστικό βούρκο των «μακεδονομάχων», ο Τσίπρας κατάφερε να

συσπειρώσει ένα κομμάτι αυτού του μισοδημοκρατικού ρεύματος στελεχών και διανοουμένων, που παροικούσε παλιότερα γύρω από τον «ευρωπαϊό» (στην πραγματικότητα ευρωώσο) Σημίτη. Τους υπόλοιπους, ακόμη και αστοφιλελεύθερους με κάποιον χαρακτηριστή (Ν. Δήμου, Στ. Μάνος κλπ.), του τους έχει προσφέρει πεσκέσι ο πάντα φιλοσυριζαίος Στ. Θεοδωράκης του Ποταμιού, που τάχα από «αντιεθνικισμό» πέρασε σχεδόν ανοιχτά στο στρατόπεδο του Τσίπρα.

Παράλληλα ο επίσης βαθιά κρυφσυριζαίος προκάτοχός του στον πρωθυπουργικό θώκο, Γ. Παπανδρέου, στέλνει συνεχώς στον ΣΥΡΙΖΑ στελέχη από το πολυδιασπασμένο και ξεφτισμένο ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ, δημιουργώντας αίσθηση αποδρομής του τελευταίου και «παντοδυναμίας» του Τσίπρα σε αυτό που στην Ελλάδα ονομαζόταν «δημοκρατική παράταξη». Κεντρικό ρόλο σε όλη αυτή την «παραταξιακή» συγκρότηση, που κάνει για πρώτη φορά τον κνίτικο σοσιαλφασισμό, με τη μορφή του ΣΥΡΙΖΑ, ηγεμόνα στο χώρο που κινείται η πλατιά μάζα των δημοκρατικών και σε κάποιο βαθμό και προοδευτικών ανθρώπων παίζει και ο παλιός τραμπούκος του ψευτοΚΚΕ στα αμφιθέατρα Μπίστης, τον οποίο ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 2000 είχαμε καταγγείλει ως ρωσόδουλο εισοδιστή μέσα στους ευρωπαϊόφιλους. Το σύνθημα είναι «όποιοι δε θέλει να γίνει ακόλουθος της Δεξιάς, ειδικά τώρα που με το μακεδονικό κινείται επικίνδυνα προς την Ακροδεξιά, πρέπει να στρουγγιστεί πίσω από τον προοδευτικό πόλο, που γι' αρχηγό του, θέλουμε δε θέλουμε, έχει τον Τσίπρα».

Όλα αυτά φυσικά δεν εμποδίζουν καθόλου τον σοσιαλφασίστα πρωθυπουργό να συνεχίζει ακάθεκτος τους πραξικοπηματισμούς του στη Δικαιοσύνη, στην προσπάθεια ελέγχου της Τράπεζας της Ελλάδας, στα ΜΜΕ, στο στρατό (όπου απαλλαγμένος από τον Καμμένο, φαίνεται ότι ξηλώνει κλασσικού τύπου εθνικιστές και προωθεί ανθρώπους της εμπιστοσύνης του ΣΥΡΙΖΑ), κρατώντας στην κυβέρνηση την Κουντουρά (παλιά θαυμάστρια της δυναστείας των Γλίξμπουργκ), τον τουλάχιστον φιλοχουντικό και όπως αποδείχτηκε πρόσφατα και αντισημίτη Κουίκ, την ακροδεξιά αντιμετανάστρια Παπακάστα και τον αρχιΚΥΠίτη του Καραμανλή και καταγγελλόμενο από πολλούς ως εκβιαστή και εκμαυλιστή δικαστών Παπαγγελόπουλο. Πρόσφατα τοποθέτησε δε και την επίσης καραμανλική και παπαγγελοπουλική Θάνου στην Επιτροπή Ανταγωνισμού, προκειμένου να δώσει ακόμη μεγαλύτερη ώθηση στο σαμποτάζ της παραγωγής μέσα από την τάχα «άτεγκτη» εφαρμο-

γή της αντιμονοπωλιακής νομοθεσίας.

Δεν τον εμποδίζουν επίσης να καθιστά κάθε μέρα και περισσότερο τον εγκάθετο του Πούτιν Σαββίδη οικονομικό και πολιτικό ηγεμόνα στη βόρεια Ελλάδα, με τον τελευταίο να στηρίζει τον Τσίπρα με τα ΜΜΕ του, ενώ ταυτόχρονα στην ίδια τη Θεσσαλονίκη η «σαββιδική», καραμανλική και τζιτζικωστική δεξιά πουλάει «μακεδονομαχικό» εθνικό πάθος. Εκεί φαίνεται πόσο είναι ένα στημένο δίπολο η διαμάχη του Τσίπρα με τους εθνικοφασίστες λόγω «Πρεσπών», που έχει σαν στόχο να κάνει τον πρώτο ηγεμόνα μέσα στο δημοκρατικό στρατόπεδο και τους δεύτερους ηγέτες μέσα στο στρατόπεδο της παλιού τύπου δεξιάς, σκοτώνοντας πολιτικά τους ευρωπαϊόφιλους και των δύο πόλων.

Φυσικά, για όλα αυτά, οι νέοι «προοδευτικοί» φίλοι του Τσίπρα δεν βγάζουν άχνα, ειδικά την ώρα που το ίδιο κάνουν οι καθοδηγητές τους, οι Ευρωπαίοι σοσιαλδημοκράτες, πολλοί φιλελεύθεροι, ακόμα και μερκελικοί χριστιανοδημοκράτες, που επιφυλάσσουν στους τσιπραίους μονάχα ύμνους για το «θάρος» τους να περάσουν τις Πρέσπες και να «συγκρουστούν με το λαϊκιστικό εθνικό αίσθημα». Ειδικά η γερμανική σοσιαλδημοκρατία, χαφιεδωμένη από δεκαετίες από τη Ρωσία (Σρέντερ, πρόεδρος Γερμανίας Στρίντμπεργκ κλπ.), ηγείται του ξεπλύματος Τσίπρα μέσω του αρχηγού των Ευρωπαίων σοσιαλδημοκρατών στην Ευρωπαϊκή Σύνοδο Μπούλμαν, ακολουθούμενη και από πολλούς «σοσιαλιστές» στην υπόλοιπη Ευρώπη, που βλέπουν τα κόμματα τους να καταρρέουν ή που ανησυχούν γνήσια για την όλο και συχνότερη συμμαχία της κλασσικής συντήρησης με την ακροδεξιά (π.χ. Αυστρία, Ισπανία, Γαλλία).

Έτσι, τμήμα της αστοφιλελεύθερης και σοσιαλδημοκρατικής διανοήσης της σε Ελλάδα και Ευρώπη πιστεύει ή κάνει ότι πιστεύει ότι ο Τσίπρας είναι χρήσιμη δύναμη στη μάχη ενάντια στον «εθνολαϊκισμό», δηλαδή στο δεξιό δημαγωγικό (σοσιαλ)φασισμό και ποπολισμό, ενώ ο ίδιος αυτός Τσίπρας μέχρι πριν από τρεις ή τέσσερις χρόνια ήταν ο πρόδρομος κάθε αντιευρωπαϊσμού, κάθε εχθρότητας προς την αστική δημοκρατία από τα δεξιά ως «ψευδεπίγραφης» και κάθε συμμαχίας με τη δημαγωγική ακροδεξιά (ως ΑΝΕΛ και πιο βαθιά ως ναζί της ΧΑ). Κι αυτό τη στιγμή που στήριζε (όπως και συνεχίζει να κάνει, πιο καλυμμένα και άρα πιο ύπουλα) κτηνώδεις φασιστικές δικτατορίες τύπου Ρωσίας, Κίνας, Βενεζουέλας.

Με δυο λόγια, εκεί που ο σοσιαλφασισμός ηγεμόνευε πολιτικά χοντρικά

στο 65%-70% του εκλογικού σώματος, με ένα 30% - 35% να στέκεται χοντρικά απέναντί του, (με συσχετισμούς χοντρικά δημοψηφίσματος του 2015) έστω υπό τις πουλημένες στη Ρωσία ή και απλά φιλορώσικες ηγεσίες των στη βάση τους φιλοευρωπαϊκών κομμάτων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ μπαίνει ορμητικά στο στρατόπεδο των αστοδημοκρατών εχθρών του και διεκδικεί την ηγεσία τους! Στις εκλογές που έρχονται, ο Τσίπρας θα εμφανίζεται ως ο αρχηγός του νέου «Μένουμε Ευρώπη», κατηγορώντας τον θλιβερό υποτακτικό των Καραμανλή – Σαμαρά, Μητσοτάκη (που πούλησε τον πατέρα του κι έγινε έστω και ανόρεχτος «μακεδονομάχος») ως τον πραγματικό αντιευρωπαϊό και ορμητιστή! Όσοι καλοπροαίρετοι άνθρωποι αναγούλιασαν (και δίκαια) με τη συμπίεση της ΝΔ με τους ναζήδες και το χουντοφασισμό στα συλλαλητήρια για τη «Μακεδονία μας» και αναπνέουν με ανακούφιση που ο Τσίπρας «λογικεύτηκε επιτέλους» και έγινε «ρεαλιστής και Ευρωπαίος», έχουν βέβαια να βιώσουν θλιβερότατες εκπλήξεις από το διακομματικό, οικογενειακό φιλορώσικο και πουτινικό καθεστώς που οδηγεί τη χώρα οικονομικά στην πείνα και πολιτικά στον ανοιχτό φασισμό.

Ρουβίκωνας, Πολάκης και Κουφοντίνας

Η «σοσιαλδημοκρατική στροφή» του Τσίπρα, την οποία πουλάνε με το κιλό οι ανοιχτοί λακέδες του που δουλεύουν στη σοσιαλδημοκρατία, Μπίστηδες και οι Δανέλληδες, δεν εμποδίζει βέβαια τη συνέχιση της δράσης του συριζέικου παρακράτους, όπως του ψευτοαναρχικού Ρουβίκωνα με ατιμώρητες ενέργειες «χαμηλής έντασης» (εισβολές σε πρεσβείες, δηλαδή σε εδάφη ξένων χωρών (!), και μαφιόζικες επιθέσεις σε επιχειρήσεις, τάχα ως υπεράσπιση του προλεταριάτου), την ώρα που ο ΣΥΡΙΖΑ στέλνει τον σοσιαλφασίστα φονιά Κουφοντίνα να βολτάρει στο κέντρο της Αθήνας αγκαζέ με τους ρουβίκωναίους. Αυτά γίνονται για να προκαλέσει ρίγη στη σπονδυλική στήλη της δυτικόφιλης αστικής τάξης και να κάνει επίδειξη καθεστωτικής δύναμης «προς γνώση και συμμόρφωση» για το τι πρόκειται να ακολουθήσει σε περίπτωση έστω και «δειλής» νίκης της ΝΔ στις εκλογές. Οι συνεχείς συνεντεύξεις και άρθρα του 17νοεμβρίτη στην εφημερίδα του καθεστώτος, «Εφημερίδα των Συντακτών», δίνουν άλλωστε το σχετικό σήμα και μαρτυρούν το πόσο ο παλιός γενικός διευθυντής της σοσιαλφασιστικής ΔΕΚΟ «17Ν» συνεχίζει να έχει καθεστωτική στελεχική θέση, έχοντας μάλιστα και το φωτοστέφανο

του μάρτυρα, με 16 χρόνια φυλακής στην πλάτη του. Είναι χαρακτηριστικό το πόσο άφωνος ή εν πάση περιπτώσει έμμεσα φιλικός στέκεται ο Κουφοντίνας σε όσα γράφει και δηλώνει απέναντι στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και την πολιτική της, την οποία αποδίδει εξ ολοκλήρου στους Ευρωπαίους και στα «μνημόνια τους».

Από το ακορντεόν του «φιλοευρωπαϊκού» νέου ΣΥΡΙΖΑ βέβαια δε λείπει και ο ωμός κνίτης τραμπούκος – σοσιαλφασίστας Πολάκης, ο οποίος κρατάει πάντα την κρυφοχρυσανγίτικη γραμμή περί «λαμόγιων και κλεφτών», απευθυνόμενος στο σχετικό κοινό της ανοιχτής σοσιαλφασιστικής περιόδου του ΣΥΡΙΖΑ, μέρος του οποίου δεν τον εγκατέλειψε μετά το καλοκαίρι του '15. Ο τελευταίος βρέθηκε τελευταία στο επίκεντρο της δημοσιότητας και της επίθεσης της αντιπολίτευσης για το ζήτημα του δανείου του και γενικά του τραμπούκικου ύφους και πολιτείας του. Μέχρι στιγμής Τσίπρας και ΣΥΡΙΖΑ τον έχουν καλύψει, ωστόσο δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο ότι η ΕΦΣΥΝ τον χτύπησε ξαφνικά με άρθρο της λίγες ημέρες πριν το αντιπολιτευτικό «Πρώτο Θέμα» αναδείξει το θέμα του δανείου του, ενώ τον ξαναχτύπησε λίγο αργότερα και εν μέσω της «θύελλας» εναντίον του άλλες δύο φορές. Άλλο ένα χτύπημα του κατάφερε και η αμιγώς κομματική «Αυγή». Σύντομα θα φανεί εάν τα χτυπήματα είναι απλώς για να καθησυχαστούν οι σοσιαλδημοκράτες και φιλελεύθεροι που έχουν προσεγγίσει τον ΣΥΡΙΖΑ και να μην εκτεθούν οι Μπίστηδες ως συνοδοιπόροι του κνιτοτραμπούκου ή, που φαίνεται και το πιθανότερο, ο Τσίπρας ετοιμάζει να προσφέρει το κεφάλι του Πολάκη στην Ευρώπη και στους φιλελεύθερους της ως ακόμη μία απόδειξη της τάχα «αμετάκλητης» μεταστροφής του στον «ρεαλισμό».

Έτοιμοι οι μηχανισμοί των διακομματικών φαιο«κόκκινων» για τον έλεγχο μιας κυβέρνησης ΝΔ και ο χρυσανγισμός

Παραζαλισμένη από τις πιουέτες του Τσίπρα, η μάζα των στελεχών της ΝΔ, που παρά τον άθλιο σε πολλές πλευρές συντηρητισμό και τις εθνικιστές προλήψεις της, είναι γενικά με την Ευρώπη, παρηγοριέται με την επερχόμενη «συντριβή» του ΣΥΡΙΖΑ στις κάλπες. Ακόμη και όσοι φιλελεύθεροι σέρνει πίσω του ο ίδιος ο Μητσοτάκης (τύπου «Δράσης»), παρηγοριούνται επειδή θεωρούν ότι ο τελευταίος «έσωσε» την παρτίδα με τη θέση του στο μακεδονικό, αποτρέποντας μια διάσπαση από τους εθνοσοβινιστές μέσα στη ΝΔ, που ισχυρίζονται ότι πολύ θα βόλευε τον Τσίπρα. Στην πραγματικότητα μόνο μια τέτοια διάσπαση θα μπορούσε να σώσει το φιλοευρωπαϊκό κομμάτι της ΝΔ από τον τέλειο διασυρμό και την υποδούλωση στο ρώσικο δίδυμο Καραμανλή Σαμαρά που την περιμένει.

Επειδή ποτέ τους δεν είχαν σε ιδιαίτερη εκτίμηση τις πλατιές μάζες, οι φιλελεύθεροι αυτοί σκόπιμα επιλέγουν να αγνοήσουν τις ιδεολογικές διεργασίες που προκάλεσε η τερατώδης συμπίεση της Νέας Δημοκρατίας σε ένα μέτωπο στο οποίο ηγεμόνευαν οι ναζιστές και η πιο μαύρη χίτικη ακροδεξιά εκτός και εντός ΝΔ. Κάνουν ότι δεν είδαν τα συνθήματα «η Δημοκρατία πούλησε τη Μακεδονία», τις ναζιστικές καταλήψεις σχολείων για πρώτη φορά στην ιστορία της χώρας, αλλά κυρίως και πάνω απ' όλα τη μεταφορά της αντίθεσης απέναντι στον Τσίπρα από το σωστό πεδίο του σοσιαλφασισμού, της αντιδημοκρατίας και του πραξικοπηματισμού του στο πεδίο των «εθνικών θεμάτων» και της «εθνοπροδοσίας».

Για να το πούμε πιο απλά, αν ο Τσίπρας έχανε εκλογές πριν τις Πρέσπες, το αντίπαλό του αστικό μπλοκ θα πανηγύριζε με συνθήματα τύπου «Ελλάδα, Ευρώπη, Δημοκρατία» και με γραμμή ενάντια στη φαιο-«κόκκινη» συμπίεση της μαύρης δεξιάς του Καμμένου με τη «μαδουρική» ψευτοαριστερά του Τσίπρα. Θα πανηγύριζε δηλαδή χοντρικά με μια αστοφιλελεύθερη ή και μια μικροαστική δημοκρατική γραμμή τύπου του κινήματος «Παραιτηθείτε». Σήμερα, μετά τις Πρέσπες και μετά την Καραμανλοσομαρική, τζιτζικωστική και στο βάθος σαββιδική – πουτινική πλήρη ηγεμονία στη γραμμή για το μακεδονικό, μια ενδεχόμενη νίκη της ΝΔ στις εκλογές θα βγάλει στο δρόμο μάζες στις οποίες τον τόνο θα δίνουν οι σημαίες του Βυζαντίου, τα συνθήματα για τη «Μακεδονία» και τον «αμερικάνο Τσίπρα που την πούλησε», καθώς και ο ωμός αντικομμουνισμός, τον οποίο έχει αναλάβει να ανακινεί και να αναζωπυρώνει ο προβοκάτορας Σαμαράς και ο σκοτεινός παλιός χουντικός Βορίδης (που στήριξε τον «ρώσο», Καραμανλικό και φιλοχρυσανγίτη Τζιτζικώστα στις εσωκομματικές εκλογές του 2015). Σε μια τέτοια σύναξη της βραδιάς της «νίκης», οι λίγοι οξυδερκείς φιλελεύθεροι και ευρωπαϊστές που δεν «κατάπιαν» τη στροφή του Τσίπρα και που σωστά συνεχίζουν να θεωρούν τον ΣΥΡΙΖΑ μεγαλύτερο κακό από τη ΝΔ, θα «πανηγυρίζουν» θλιμμένοι σε μια θάλασσα ξένη προς τους ίδιους, κάτω από τους «δικέφαλους αετούς» και συνθήματα για τα «Σκόπια». Αυτή η θάλασσα θα τους κάνει μια χασιά την κρίσιμη στιγμή της οποιασδήποτε εσωτερικής σύγκρουσης, ως τάχα «απάτριδες κοσμοπολίτες», «νεοφιλελεύθερους» και «όχι αρκετά λαϊκούς».

Την ώρα εξάλλου που ο ΣΥΡΙΖΑ, τάχα στο φάσμα «συντριπτικής ήττας», εμφανίζεται μπετόν αρμέ σε όλες τις στροφές και οβιδιακές μεταμορφώσεις του Τσίπρα, μέσα στην ίδια τη ΝΔ ο σοσιαλφασισμός και ο φασισμός, ως Καραμανλής και Σαμαράς, δημιουργούν συνθήκες τριβής και φαγωμά-

ρας, ακόμη και ανάμεσα σε στελέχη που γενικά είναι με την Ευρώπη και τη Δύση. Χαρακτηριστικό είναι ότι μετά την απόλυτα κάθετη αντιχρυσανγίτικη τοποθέτηση του Δένδια στη Βουλή κατά των ναζιζών της «Χρυσής Αυγής», που τους περιέγραψε σωστά ως εθνοπροδότες και ταγματσοφασίστες, ο τελευταίος δέχθηκε έμμεση επίθεση από τον Αδ. Γεωργιάδη επειδή η τοποθέτηση αυτή χειροκροτήθηκε από βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ. Στη συνέχεια η ΕΦΣΥΝ παρουσίασε τον Δένδια να συνομιλεί με τον Καραμανλή και να μοιράζονται «κοινή ανησυχία» για την «ακροδεξιά στροφή» του κόμματος.

Έτσι, ο δημοκρατικός Δένδιας «καίγεται» ως τάχα φιλοσυριζαίος και φίλος του άτυπου συγκυβερνήτη του Τσίπρα Καραμανλή, αφού σαν ευρωπαϊστής έχει πράγματι το κουσούρι μιας κάπως «συναινετικής - οικουμηνικής» γραμμής «ενάντια στην όξυνση του πολιτικού κλίματος», την οποία ο ίδιος ενδεχόμενα την πρεσβεύει ειλικρινά, αλλά την οποία δουλεύει και ο προβοκάτορας Καραμανλής για να κάνει πλάτες στον ΣΥΡΙΖΑ. Την ίδια ώρα, ο πάντα εθνικιστής Γεωργιάδης (αν και αντισυριζαίος) βγάζει λόγω μακεδονικού τον παλιό υπεραντιδραστικό εαυτό του της εποχής του ΛΑΟΣ, χτυπώντας τον Δένδια ακριβώς την ώρα που ο τελευταίος χτυπά τους ναζιζδες. Ο σοσιαλφασισμός ξέρει να εκμεταλλεύεται άριστα όλα τα ελαττώματα και τις αρνητικές πλευρές των αντιπάλων του, στρέφοντας τον έναν ενάντια στον άλλο (όπως έκανε ήδη από τη δεκαετία του 80, σπρώχνοντας ευρωπαϊστές και εθνικιστές να εκκαθαρίζουν ο ένας τον άλλο μέσα στα τότε κυρίαρχα κόμματα ΠΑΣΟΚ και ΝΔ).

Βλέπουμε έτσι μια σκηνή από τα προσεχώς μιας αυτοδύναμης κυβέρνησης ΝΔ ή το πιο πιθανό μιας ετοιμόρροπης από την αρχή συγκυβέρνησης ΝΔ – ΚΙΝΑΛ. Αυτή θα σπαράσσεται από την πρώτη μέρα από εσωτερικές έριδες, από τις «αντινεοφιλελεύθερες» (στην πραγματικότητα φιλοσυριζαίκες) «αντιστάσεις» του ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ και των Καραμανλικών σε κάθε απόπειρα όποιου ευρωπαίου επιβιώσει σε υπουργικό θώκο να λάβει δειλά μέτρα τόνωσης της παραγωγής, άρσης πλευρών του παραγωγικού σμποτάζ ή διάλυσης των εκτροματικών μηχανισμών λοβιτούρας και συναλλαγής που έχει πραγματοποιήσει ο ΣΥΡΙΖΑ σε παιδεία, δικαιοσύνη, στρατό και γενικά στο Δημόσιο.

Παράλληλα, ετοιμάζεται σε περίπτωση κυβέρνησης ΝΔ το σάλπισμα Κουφοντίνας, Ρουβικώνων, Πυρήνων της Φωτιάς, του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και του «αιώνιου» ηγέτη κάθε αντιευρωπαϊσμού και κάθε αντεργατικού πραξικοπηματισμού, ψευτοΚΚΕ, μαζί με την ουρά του (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ, εξωκοινοβουλευτική «αριστερά»), που έχουν σκόπιμα αφήσει τον Τσίπρα ήσυχο από διαδηλώσεις και σπασίματα να κάνει τον «θηριοδαμαστή κινήμα-

των» στην Ευρώπη. Αυτό το σάλπισμα θα δημιουργήσει «κόλαση» και αποσταθεροποίηση, στην οποία σύσσωμο το καθεστώς θα απαντά με την ανάγκη «οικουμενικών λύσεων», ειδικά εν όψει απλής αναλογικής. Καραμανλής και Λαλιώτης θα βρίσκονται πίσω από τις κουίντες μαγειρεύοντας το νέο αυτό ρώσικο «οικουμενισμό» των ΝΔ – ΣΥΡΙΖΑ – ΚΙΝΑΛ, από τον οποίο πια θα μείνουν έξω μόνο τα «αγνά» κόμματα, που δεν ανέλαβαν ποτέ εξουσία, άρα δεν «έκλεψαν» και «έμειναν πιστά στις αρχές τους», δηλαδή το ψευτοΚΚΕ και οι ναζιζδες της ΧΑ.

Σ' αυτούς τους τελευταίους, ειδικά στους ναζιστές δολοφόνους που έχουν ξεπλυθεί μέσα από το σύρσιμο της διακομματικά κρυμμένης δίκης τους καθώς και μέσα από το βρώμικο μακεδονικό, θα αρχίσει τότε να κινείται ένα πραγματικό ρεύμα κολασμένων, ειδικά αν, όπως φαίνεται, το διακομματικό καθεστώς οδηγήσει τη χώρα σε νέα χρεοκοπία και νέα κατάρρευση των ήδη μισοπεθαμένων τραπεζών. Κι αυτό, ειδικά σε μια περίοδο κατά την οποία σε όλη την Ευρώπη, τα ναζιστικά και φασιστικά ρεύματα ενισχύονται μέσα από τη μεγάλη προβοκάτσια Μέρκελ – Τσίπρα με το προσφυγικό και μέσα από τα ρούβλια του Πούτιν, ενώ η «φιλελεύθερη» αστική τάξη, εξασθεωμένη, γερασμένη, αδύναμη και χωρίς πνοή, αδυνατεί να δώσει απαντήσεις στην πτώση του βιοτικού επιπέδου των μαζών και στις ανησυχίες τους και να αντιπαρατεθεί στους επελαύνοντες πουτινικούς, με ακροδεξιό ή (λιγότερο πια) με ψευτοαριστερό μανδύα.

Κύριος εχθρός το τρικέφαλο τέρας με τους ναζιζδες στο κέντρο του

Σε αυτό το πλαίσιο το μέτωπο για τους κομμουνιστές και τους πραγματικούς δημοκράτες είναι καθαρό: Κύριος εχθρός για την πολιτική δημοκρατία και την υλική επιβίωση του λαού πρέπει να θεωρείται το τρικέφαλο φαιο«κόκκινο» τέρας, δηλαδή τα τρία μασίφ ρώσικα στην ηγεσία τους κόμματα, η ΝαζΧΑ, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ. Αν κανείς χτυπάει μόνο το ένα από αυτά αλλά όχι ταυτόχρονα τα άλλα δύο, δυναμώνει και το καθένα από αυτά καθώς είναι μεταξύ τους συμπληρωματικά στους ρόλους τους, αλληλοτροφοδοτούμενα και με πολύ πλάγιο τρόπο αλλά σαφή, για όσους παρακολουθούν από καιρό τη σχέση τους, αλληλο-υποστηριζόμενα.

Έτσι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι η σημερινή κυβερνητική έκφραση των άλλων δύο, το αναγκαίο σκαλοπάτι τους προς την εξουσία, καθώς έχει αναλάβει να εκκαθαρίζει για λογαριασμό τους το κράτος και τα ΜΜΕ, να σμποτάρει όποιο κομμάτι της οικονομίας δεν ελέγχουν οι ρωσοκινέζοι αποικιοκράτες, να δυναμώνει το ρατσισμό σε Ελλάδα και

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΛΑΘΕΜΕΝΗ ΜΑΣ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΜΗ ΨΗΦΙΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΣΤΟ ΝΑΤΟ

Πρώτες σκέψεις και εκτιμήσεις για την εξέλιξη και τη φύση αυτής της ένταξης

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, www.oakke.gr, 8/2/2019)

Η ψήφιση στην ελληνική Βουλή του πρωτοκόλλου ένταξης της Δημοκρατίας της Μακεδονίας δεν σημαίνει την αυτόματη ένταξη της γειτονικής χώρας στο ΝΑΤΟ σαν κανονικού μέλους με δικαίωμα ψήφου. Για να γίνει αυτό πρέπει το πρωτόκολλο ένταξης να ψηφιστεί στη συνέχεια από τα κοινοβούλια και των υπόλοιπων 28 χωρών του ΝΑΤΟ σε μια διαδικασία που εκτιμάται ότι θα διαρκέσει πάνω από ένα χρόνο.

Ως τώρα η μόνη χώρα του ΝΑΤΟ που έχει εκφράσει αντιρρήσεις στη συμφωνία των Πρεσπών επειδή δεν αναγνωρίζει μακεδονική γλώσσα, αλλά έχει ωστόσο δώσει με το μόνιμο αντιπρόσωπό της στο ΝΑΤΟ μια πρώτη έγκριση στο πρωτόκολλο ένταξης είναι η Βουλγαρία. Επίσης η Αλβανία μπορεί να ασκήσει εκβιασμούς για την κοινοβουλευτική έγκριση του πρωτοκόλλου ζητώντας ανταλλάγματα στο μειονοτικό. Όμως από την ώρα που οι ίδιες οι δυο ενδιαφερόμενες χώρες, Ελλάδα και Δημ. της Μακεδονίας έχουν ψηφίσει τη συμφωνία κάθε τρίτη χώρα που θα πρόβαλε βέτο σε αυτήν θα δεχόταν μια τεράστια πολιτική πίεση από τις υπόλοιπες χώρες του ΝΑΤΟ και θα απομονωνόταν επικίνδυνα. Επίσης και μόνο η προσωρινή ένταξη της γειτονικής χώρας σημαίνει συμμετοχή της σε όλες τις εσωτερικές διαδικασίες του ΝΑΤΟ πράγμα που από μόνο του δυναμώνει τη θέση της σε αυτό καθώς και τις πιθανότητές της να γίνει πλήρες μέλος. Έτσι παρόλο που ένα τέτοιο βέτο για την πλήρη ένταξη δεν είναι αδύνατο να συμβεί από ένα κοινοβούλιο στα παραγμένα Βαλκάνια είμαστε υποχρεωμένοι να βάλουμε για πρώτη φορά σε σοβαρή αμφισβήτηση τη βεβαιότητά που εκφράσαμε από την πρώτη στιγμή της υπογραφής της συμφωνίας των Πρεσπών ότι η γειτονική χώρα δεν θα ενταχθεί στο ΝΑΤΟ και γι αυτό προβλέπαμε ότι αφού ψήφισε τη συμφωνία η Μακεδονία δεν θα την ψήφιζε η Ελλάδα, τουλάχιστον δεν θα ψήφιζε το πρωτόκολλο.

Αυτή τη βεβαιότητά μας τη στηρίζαμε στην εκτίμηση μας ότι η Ρωσία, που ελέγχει συντριπτικά και την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και την караμανλική στην ηγεσία της ΝΔ και το λαλιωτικό στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και βέβαια τα εντελώς πρακτόρικα στην ηγεσία τους ψευτοΚΚΕ και «Χρ. Αυγή», δεν θέλει σε καμιά περίπτωση να μπει η γειτονική χώρα στο ΝΑΤΟ και ότι απλά οι αφοσιωμένοι φίλοι της Τσίπρας και Ζάεφ χρησιμοποίησαν τις Πρέσπες, για να στείλουν τους δυσαρεστημένους εθνικιστές της του VMRO πιο σφιχτά στην αγκαλιά της Ρωσίας, αλλά και να στείλουν στην αγκαλιά των ναζί και των χειρότερων σοβινιστών μια τεράστια μάζα του πληθυσμού στην Ελλάδα. Πραγματικά αυτοί οι δύο πέτυχαν τους δύο παραπάνω στόχους ιδίως ο προβοκάτορας και πραξικοπηματίας Τσίπρας που ποτέ πριν τις Πρέσπες, δεν είχε προετοιμάσει ούτε στο ελάχιστο τις μάζες για την ύπαρξη κάποιων άλλων Μακεδόνων, και μάλιστα εθνικά Μακεδόνων πλην των Ελλήνων της ελληνικής Μακεδονίας.

Η βεβαιότητά μας ότι η Ρωσία θα ήταν αντίθετη στην είσοδο της γειτονικής χώρας στο ΝΑΤΟ στηρίχθηκε στο επανειλημμένο επιβεβαιωμένο από την εμπειρία 27 ολόκληρων χρόνων γεγονός ότι όλες οι φιλορώσικες δυνάμεις στην Ελλάδα, αρχίζοντας από την παπανδρεϊκή ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, η караμανλοσαμαρική ΝΔ (εννοούμε αυτή του Караμανλή του Β και στη συνέχεια εκείνη του διορισμένου από αυτόν διαδόχου του Σαμαρά), το ψευτοΚΚΕ, η ναζιστική συμμορία, ακόμα και ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ όταν αυτό χρειάστηκε το 1992, έκαναν τα πάντα για να μην μπει αυτή η μικρή χώρα στο ΝΑΤΟ. Η πιο χαρακτηριστική στιγμή ήταν αυτή στα 2008 όταν ο Караμανλής ο Β έβαλε βέτο στην ένταξη στη σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Βουκουρέστι παρόλο που ήταν υποχρέωση της Ελλάδας να τη δεχτεί στη βάση της

ενδιάμεσης συμφωνίας του 1995 που αναγνώριζε το δικαίωμα αυτής της χώρας να μπει ως ΦΥΡΟΜ σε οποιονδήποτε διεθνή οργανισμό. Τότε δεν υπήρξε κανένα ελληνικό κόμμα και κανένας «διεθνιστής» ΣΥΡΙΖΑ που να καταγγείλει τον Караμανλή για αθέτηση συμφωνίας που είχε υπογράψει η χώρα, ακόμα και όταν το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης καταδίκασε την Ελλάδα για αυτήν την αθέτηση.

Αλλά κάτι που ισχύει για 27 χρόνια δεν σημαίνει ότι θα ισχύει οπωσδήποτε και στο 28°. Στην περίπτωση λοιπόν που δεν υπάρξει ένα οποιοδήποτε κοινοβουλευτικό βέτο, και η γειτονική χώρα γίνει τελικά πλήρες μέλος του ΝΑΤΟ, **το λάθος που σε μια τέτοια περίπτωση θα έχουμε διαπράξει θα είναι ότι δεν μελετήσαμε το ενδεχόμενο να έχουν τόσο πολύ αλλάξει τα τελευταία χρόνια οι παγκόσμιοι και οι τοπικοί συσχετισμοί υπέρ του κύριου εχθρού ώστε αυτός να έχει περισσότερο συμφέρον να μπει η μισοδιαμελισμένη Μακεδονία στο ΝΑΤΟ από το να μην μπει.** Κάτι ανάλογο αλλά με την ΕΕ το είχε κάνει η Ρωσία όταν οι άνθρωποί της σε Ελλάδα και Κύπρο έβαζαν το διαμελισμένο νησί στην ΕΕ ξέροντας ότι η τελευταία ήταν αρκετά διαβρωμένη από πράκτορες τους και αρκετά διασπασμένη και αποπροσανατολισμένη πολιτικά ώστε να δεχτεί μια βόμβα μέσα της. Γι αυτό το λόγο άλλωστε η ΟΑΚΚΕ ήταν σε αντίθεση με όλους τους φιλοευρωπαίους στην Ελλάδα ενάντια στην είσοδο της Κύπρου στην ΕΕ.

Έπρεπε λοιπόν να αναρωτηθούμε μήπως ήταν πλέον δυνατό η γειτονική χώρα να μπει όχι μόνο στη διασπασμένη, χωρίς πυξίδα και φιλορώσικη στη γραφειοκρατική ηγεσία της ΕΕ, όπως ήδη αναγνωρίσαμε ότι μπορούσε, αλλά ακόμα και στο ΝΑΤΟ. Μήπως δηλαδή ισχύει και για το ΝΑΤΟ σε ένα βαθμό αυτό που αναγνωρίζουμε ότι ισχύει για την ΕΕ; Είναι δηλαδή δυνατό να έχει συμβεί ή σύντομα να συμβεί και στο ΝΑΤΟ, αυτό που έχει ήδη συμβεί στην ΕΕ όπου οι διαλυτικές δυνάμεις έχουν τόσο πολύ δυναμώσει μέσα της, οι εσωτερικές οικονομικοπολιτικές αντιθέσεις της έχουν τόσο πολύ οξυνθεί, και πάνω απ όλα η εσωτερική διείσδυση του κύριου εχθρού στους ανώτατους πολιτικούς και γραφειοκρατικούς μηχανισμούς της έχει τόσο πολύ προχωρήσει που η είσοδος στην ΕΕ μιας προβληματικής χώρας, πολιτικά και εθνοτικά διασπασμένης με ισχυρή τη ρώσικη επιρροή είναι δυνατό να βοηθήσει στην παραπέρα αποσάθρωση και της χώρας που μπαίνει και της ΕΕ που τη δέχεται;

Η συμφωνία των Πρεσπών και κυρίως το ενσωματωμένο σε αυτήν πρωτόκολλο μας υποχρεώνουν τώρα να σκεφτούμε με δεδομένα την άνοδο ενός φιλορώσου και φασίστα προέδρου στην ηγεσία των ΗΠΑ, τις αδιάκοπα αυξανόμενες αντιθέσεις μεταξύ των κρατών που αποτελούν το ΝΑΤΟ, τη διείσδυση του κύριου εχθρού του μέσα του, δηλαδή της Ρωσίας μέσω των κυβερνήσεων και των αντιπολιτεύσεων των χωρών μελών του, αλλά και τον πολύπλοκο, γραφειοκρατικό, εξαιρετικά αργό τρόπο λήψης των αποφάσεων αυτού του οργανισμού (<https://apps.dtic.mil/dtic/tr/fulltext/u2/a467165.pdf>) μήπως τελικά η ένταξη στο ΝΑΤΟ μιας εσωτερικά διασπασμένης χώρας, εξαιτίας κυρίως του αλβανικού σοβινισμού που τον στήριξε το 2001 και ακόμα τον στηρίζει η χωρίς αρχές Δύση σε βάρος των εθνικά Μακεδόνων και της ενότητας της χώρας, είναι

κάτι θετικό και όχι αρνητικό για τη Ρωσία; Μήπως δηλαδή θέλει η Ρωσία την ένταξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ, ή έστω τη διαδικασία ένταξης, οπότε όλη η αντίθεση που αυτή εκδηλώνει τελευταία θορυβωδώς ενάντια σε αυτήν την τελευταία, είναι μόνο και μόνο για να δυναμώσει τον αντιδυτικισμό και τη ρωσοφιλία μέσα σε αυτήν ιδιαίτερα από την ώρα που η ΕΕ και το ΝΑΤΟ πίεσαν απευθείας και μέσω των εσωτερικών στηριγμάτων τους με τον πιο άθλιο και ωμό τρόπο το λαό της χώρας να δεχθεί τη συμφωνία των Πρεσπών για αυτήν την ένταξη; Μήπως δηλαδή με αυτήν την ένταξη και ιδίως με τον τρόπο που επιχειρείται η μικρή γειτονική μας χώρα κινδυνεύει να αποσυντεθεί βαθύτερα και, το σημαντικότερο για τη Ρωσία, μήπως μια μεγάλη βόμβα μπαίνει στην κοιλιά του ΝΑΤΟ;

Πάντως ήδη εκείνο το ΝΑΤΟ στο οποίο ετοιμάζεται να μπει η Δημ. της Μακεδονίας δεν είναι καν η δευτερεύουσα τις τελευταίες δεκαετίες θετική πλευρά αυτού του οργανισμού, δηλαδή η άμυνα των ευρωπαϊκών μελών του απέναντι στη Ρωσία, το λεγόμενο «Βόρειο ΝΑΤΟ», που αποτελεί την έσχατη άμυνα μιας στρατιωτικά και πολιτικά διασπασμένης ΕΕ, αλλά το ΝΑΤΟ στο οποίο θέλει να τη βάλει ο ρωσόδουλος ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή το λεγόμενο Νότιο ΝΑΤΟ που επιτέθηκε από τη Σουδάν και την Ιταλία στον αραβομουσουλμανικό τρίτο κόσμο και έτσι οδήγησε όλες τις χώρες που δέχτηκαν αυτήν την άδικη ιμπεριαλιστική επίθεση στο νεοχιτλερικό ρωσοκινεζικό άξονα.

Στο παραπάνω ερώτημα το αν η δηλαδή η ένταξη της Δημ. της Μακεδονίας συμφέρει ή όχι τη Ρωσία, δεν είμαστε σε θέση σήμερα να απαντήσουμε πριν μελετήσουμε περισσότερο αυτό το ζήτημα κάτω από το παραπάνω πρίσμα. Μετά από μια λάθος βεβαιότητα συνήθως δεν είναι ούτε συνετό, ούτε εύκολο να περάσει κανείς σε μια βεβαιότητα για το αντίθετο. Εκείνο που μπορούμε ωστόσο να κάνουμε προς το παρόν είναι να συγκεντρώσουμε ξανά τα στοιχεία που ήδη έχουμε επισημάνει για τις δραματικές αλλαγές που έχουν σημειωθεί στους διεθνείς και ειδικά στους ενδονατοϊκούς συσχετισμούς δύναμης τα τελευταία χρόνια, οι οποίοι δείχνουν ότι πραγματικά αυτό που ήταν αυτονόητο ως χθες δεν είναι πλέον σήμερα. Αναλογιζόμαστε πόσο ήταν κάποτε αυτονόητο ότι δεν συνέφερε το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό (που κρυβόταν πίσω από την ΕΣΣΔ) να μπει η Ελλάδα στην ΕΕ και πόσο αργότερα οι πράκτορες του (Α. Παπανδρέου, Σημίτης) θέλησαν όχι μόνο να την αφήσουν σε αυτήν αλλά να τη βάλουν και στο Ευρώ ενώ οι πράκτορες του μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ έχουν μετατραπεί σε φανατικούς της ΕΕ για να τη διαλύσουν. Είναι τόσο προφανές πόσο συμφέρει τη Ρωσία μια Ελλάδα στην ΕΕ και όχι έξω, ώστε ακόμα και το πιο πιστό πρακτορείο της στην Ελλάδα, το ψευτοΚΚΕ, έχει σήμερα τη θέση ότι (μιας και δεν υπάρχει ακόμα λαϊκή εξουσία) δεν πρέπει να φύγει η Ελλάδα από την ΕΕ. Είδαμε μόλις χθες για ακόμα μια φορά πόσο αποτελεσματική μπορεί να γίνει μια σπείρα πρακτόρων που διοικεί μια μικρή χρεωκοπημένη χώρα σαν την Ελλάδα μέσα σε μια ασπόνδυλη ΕΕ, όταν κατάφερε να βάλει βέτο μαζί με την Ιταλία στην απόπειρα της τελευταίας να καταγγείλει τον Μαδούρο και της επέβαλε να αντικαταστήσει αυτή την πολιτική με μια άλλη συναλλαγής ανάμεσα σε αυτόν και την αντιπολίτευση, ακριβώς όπως είχε προτείνει η Μόσχα.

Το πρώτο λοιπόν και πιο βασικό στοιχείο των αλλαγών στο εσωτερικό του ΝΑΤΟ είναι ότι στην εξουσία του ως χθες πολιτικού και στρατιωτικού ηγέτη

του, της αμερικάνικης υπερδύναμης, βρίσκεται ένας ανοιχτά φιλορώσος πρόεδρος σαν τον Τραμπ, ενώ την αφύπνιση του Δημοκρατικού κόμματος των ΗΠΑ για τον πούτινικό κίνδυνο που αντιπροσωπεύει ο Τραμπ, την υπονομεύουν οι ρωσόφιλες φράξιες των Σάντερς και Ομπάμα. Τώρα μόνο παρατηρούμε ότι η διαδικασία ένταξης της Δημ. της Μακεδονίας στο NATO ξεκίνησε από εκείνη τη στιγμή κατά την οποία ο νέος ρωσόφιλος πρόεδρος των ΗΠΑ άρχισε να κάνει τα πάντα για να προκαλέσει ρήγμα στις αμερικανο-ευρωπαϊκές και τις αμερικανο-νατοϊκές σχέσεις, δηλαδή να αποδεσμεύσει τις ΗΠΑ από τις υποχρεώσεις της απέναντι στους συμμάχους της στο NATO. Ούτε είναι χωρίς ενδιαφέρον το γεγονός ότι η συμφωνία των Πρεσπών περνάει από την Αθήνα αφού έχουν καθαιρεθεί από τον Τραμπ οι αντιπυτινικοί πρωτεργάτες της, οι υπουργοί Εξωτερικών και Άμυνας (ο Τίλερσον που ξεκίνησε στο υπουργείο σαν υφεσιακός και ο εξ αρχής αντιπυτινικός Μάτις). Έτσι το NATO έχει μείνει για πρώτη φορά στην ιστορία του πρακτικά δίχως το αμερικάνικο κεφάλι του και με έναν ευρωπαϊκό κορμό σε πορεία πολιτικής παράλυσης. Αυτή η παράλυση πρόκειται να δυναμώσει αφού ήδη για να αντιμετωπίσουν την αντίθεση της προεδρίας Τραμπ στις ευρωπαϊκές χώρες του NATO, οι τελευταίες ετοιμάζονται να σχηματίσουν ευρωπαϊκό στρατό που ουσιαστικά θα είναι ένα πρακτικό αντίβαρο στη στρατιωτική και πολιτική ηγεμονία των ΗΠΑ στο NATO και τελικά στο NATO το ίδιο.

Η δεύτερη μεγάλη πρόσφατη αλλαγή στους νατοϊκούς συσχετισμούς είναι η αυξανόμενη συνεργασία με τη Ρωσία της Τουρκίας (που προβοκατόρικα έχει απομονωθεί από τους ρωσόφιλους Μέρκελ, Στρίνγκερ, Κουρτζ, Γιουνκέρ, Μογκερίνι, Τουσκ και Σία). Η Τουρκία μένει μέσα στο NATO αλλά η συνεργασία της με τη Ρωσία αποκτάει όλο και πιο στρατηγικά και αντιδυτικά χαρακτηριστικά πράγμα που αποδείχθηκε με τον πιο τρανταχτό τρόπο στην υποστήριξη της φασιστικής δικτατορίας Μαδούρο από τη μεριά της. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες οι κάποτε στενές σχέσεις της ερντογανικής Τουρκίας με τη Δημ. της Μακεδονίας, αλλά και οι προνομιακοί δεσμοί του Ερντογάν με τον Τσίπρα, μπορούν να διαβαστούν λιγότερο κάτω από το φως του φιλοδυτικισμού της και περισσότερο του φιλορώσικου αντιδυτικισμού της.

Η τρίτη πρόσφατη μεγάλη αλλαγή είναι η έξοδος από την ΕΕ της δεύτερης πιο ισχυρής στρατιωτικά και πιο αντιπυτινικής χώρας του NATO, της Αγγλίας η οποία, εξαιτίας αυτής της εξόδου, οδηγείται από τους ρωσόφιλους του νησιού και κυρίως αυτούς της ηπειρωτικής Ευρώπης σε διαρκή όξυνση των σχέσεων της με τους παλιούς Νατοϊκούς συμμάχους της και έτσι δυναμώνει η θέση των πιο φιλικών ή υφεσιακών απέναντι στον Πούτιν δυνάμεων μέσα και στην ΕΕ και στο NATO.

Η τέταρτη μεγάλη πρόσφατη αλλαγή είναι η άνοδος των φαιο-«κόκκινων» στη διακυβέρνηση της τέταρτης μεγαλύτερης χώρας του NATO στην Ευρώπη, της Ιταλίας σε συνδυασμό με την άνοδο του φαιο-«κόκκινου» μετώπου Λεπέν-Μελανσόν στη Γαλλία το οποίο με τα κίτρινα γιλέκα έχει ήδη μισοπαράλυσήσει τη διπλωματία του δυτικόφιλου αν και υφεσιακού απέναντι στη Μόσχα, Μακρόν.

Κάτω από αυτές τις δραματικά αλλαγμένες συνθήκες μέσα στα δυο μόλις τελευταία χρόνια μπορεί κανείς να υποθέσει πόσο καίριο μπορεί να αποδειχθεί ένα βέτο ή μια άλλη γραμμή δράσης, ή έστω μια σοβαρή ταλάντευση από έναν αρκετά σημαντικό αριθμό χωρών σε μια κρίσιμη στιγμή σε ένα στρατιωτικό οργανισμό σαν το NATO, πολιτικά ακέφαλο, διασπασμένο στο πιο ζωτικό ζήτημα, αυτό του κύριου εχθρού και στον οποίο οι αποφάσεις παίρνονται με αργές, δαιδαλώδεις, συνομοσπονδιακού και γραφειοκρατικού τύπου διαδικασίες.

Σε μια τέτοια περίπτωση υπάρχουν ήδη 7 τουλάχιστον νατοϊκές πολιτικές ηγεσίες που είναι ρωσόφιλες ή έχουν πολύ προωθημένες σχέσεις με τη

Ρωσία: η Ουγγαρία, η Ιταλία, η Ελλάδα, η Τσεχία, η Βουλγαρία, το Μαυροβούνι και η Κροατία (που συναλλάσσεται τελευταία ξεδιάντροπα με τη Ρωσία για να αποσπάσει την Ερζεγοβίνη από τη Βοσνία), εκ των οποίων οι 4 είναι στα Βαλκάνια. Αυτές οι χώρες μπορούν να δημιουργήσουν πολύ μεγάλα προβλήματα στο NATO σε μια ντεφάκτο συμμαχία με τη Σερβία. Σημειώνουμε ότι το Μαυροβούνιο μπήκε στο NATO και μετράει στα μάτια των δυτικών σαν αντιρώσικο κυρίως χάρη σε ένα αποτυχημένο πραξικόπημα οπερέτα που σχεδόν ανοιχτά οργάνωσε η ίδια η Ρωσία τάχα για να εμποδίσει την είσοδό του στο NATO. Αυτό το πραξικόπημα απλά έκρυψε το γεγονός ότι αυτός που έβαλε το Μαυροβούνι στο NATO ο πρωθυπουργός του Τζουκάνοβιτς είναι ο πιο μεγάλος μαφιόζος και πιο αφοσιωμένος συντάκτης των Σέρβων νεοναζί στους γενοκτονικούς τους πόλεμους, οπότε και φίλος της Ρωσίας σε όλη αυτήν την περίοδο. Πραγματικά δεν υπάρχει τίποτα πιο περιεργό από το ότι βάζει τη χώρα του στο NATO ένας πρωθυπουργός που πριν 18 χρόνια τον βομβάρδισε το NATO για τη συνεργασία του με τη Σερβία. Θα μπορούσε λοιπόν κανείς να σκεφτεί ότι όπως η Ρωσία έβαλε την Κύπρο στην ΕΕ όταν η πρώτη είχε τσακίσει τους φιλοευρωπαίους της, έτσι θα μπορούσε να σπρώξει κάποια ακόμα πιο δικιά της όπως το Μαυροβούνιο, να μπει στο NATO. Όμως η Κύπρος και το Μαυροβούνιο ήταν φιλορώσικα στην πολιτική τους ηγεσία πριν μπουν στην ΕΕ και στο NATO αντίστοιχα ενώ η Μακεδονία δεν είναι. Αυτή ήταν η σκέψη στην οποία στηριχθήκαμε (<https://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-25-28/βαλκάνια/item/971->) για να αποκλείσουμε το ενδεχόμενο μια ρωσόδουλη κυβέρνηση, σαν αυτή του ΣΥΡΙΖΑ να ανοίξει ποτέ το δρόμο του NATO σε μια Δημ. της Μακεδονίας που ήταν ως πρόσφατα στην πλειοψηφία του λαού της φιλοδυτική. Αυτός είναι άλλωστε και ο λόγος για τον οποίο συνεχίζουμε να δίνουμε ακόμα κάποιες πιθανότητες στο να μην ολοκληρωθεί η ένταξή της στο NATO.

Το ερώτημα λοιπόν στο οποίο πρέπει να αναζητήσουμε μια απάντηση είναι το εξής: Ποιοι είναι οι λόγοι για τους οποίους η Μακεδονία, που δεν είναι τόσο φιλορώσικη στην πολιτική ηγεσία της σαν το Μαυροβούνι, θα μπορούσε να μπει στο NATO με την έγκριση της Ρωσίας; Νομίζουμε ότι τέτοιοι λόγοι θα μπορούσαν να αναζητηθούν στο γεγονός ότι η Δημ. της Μακεδονίας είναι μια περίκλειστη χώρα, πολιτικοστρατιωτικά εντελώς περικυκλωμένη από τέσσερις επιθετικές χώρες που είναι σύμμαχοι ή δυνητικοί σύμμαχοι της Ρωσίας. Σύμμαχοι είναι ήδη η Ελλάδα, η Βουλγαρία, και η Σερβία ενώ δυνητικός σύμμαχος είναι η Αλβανία.

Για τους τρεις πρώτους δεν χρειάζεται να πούμε πολλά, καθώς ο μαδουρικός Τσίπρας, και οι ανοιχτά ρωσόφιλοι Ράντεφ και Βούσιτς δεν βρίσκονται τυχαία στην ηγεσία τους. Ονομάζουμε όμως δυνητικό σύμμαχο της Ρωσίας και την ως τώρα κύρια αμερικανόφιλη Αλβανία, που είναι τέτοια επειδή οι ΗΠΑ της έδωσαν το Κόσοβο διαμελίζοντας την κατά τα άλλα τραμπούκικη Σερβία των Μιλόσεβιτς και Σέσελι. Όμως ο αλβανικός επεκτατισμός είναι άρρωστα λαίμαργος, οπότε παθιασμένος για αλλαγή συνόρων, και όποιος θέλει αλλαγή συνόρων σήμερα μόνο στη Ρωσία μπορεί να βρει έναν αξιόπιστο σύμμαχο, όπως μόνο μπορούσε να βρει στον Χίτλερ πριν τον β Παγκόσμιο πόλεμο. Ήδη η Ρωσία ενθαρρύνει τη Σερβία και την Αλβανία να διαμελίσουν και να καταλάβουν το ως σήμερα κρατικά ανεξάρτητο Κόσοβο για να ξεκινήσουν τη διαδικασία της Μεγάλης Αλβανίας και της Μεγάλης Σερβίας αντίστοιχα. Αν ο μεγαλοαλβανικός σοβινισμός ικανοποιηθεί στο Κόσοβο, τότε θα του ανοίξει η όρεξη και για το Τέτοβο της Δημ. της Μακεδονίας, μια όρεξη που την ικανοποίησαν σε ένα πρώτο στάδιο οι Μπους και Ομπάμα, και αυτή είναι ως τώρα μια σταθερά της αμερικάνικης διπλωματίας στη Μακεδονία και τίποτα δεν δείχνει ότι αυτό θα αλλάξει με μια ενδεχόμε-

νη πλήρη ένταξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στο NATO. Σε αυτήν την περίπτωση η Ρωσία θα συνεχίσει να εμφανίζεται σαν υπερασπιστής των «ορθόδοξων αδελφών Μακεδόνων», απέναντι στην αρπακτική Δύση με τη βοήθεια της Σερβίας, της Βουλγαρίας και της Ελλάδας, ενώ θα συνωμοτεί με όλους αυτούς και με τους αλβανούς σοβινιστές για το διαμελισμό της Δημ. της Μακεδονίας. Σε τέτοιες περιπτώσεις ένα NATO που δεν έχει πρόβλημα να συμμετέχει σε ντεφάκτο διαμελισμούς χωρών ακολουθώντας τη Ρωσία (Βοσνία, Κόσοβο, Συρία) και που βρίσκεται σε μια τέτοια φάση αποδυναμωσης δύσκολα δεν θα ακολουθήσει το ενεργητικό παιχνίδι της ρώσικης διπλωματίας που θα έχει τρία πιόνια και έναν δυνητικό σύμμαχο γύρω από μια εθνοτικά και πολιτικά διασπασμένη Μακεδονία. Το αποτέλεσμα θα είναι να κινδυνέψει με παράλυση και γιατί όχι και διάσπαση το ίδιο το NATO.

Μόνο με ένα τέτοιο σκεπτικό μπορούμε προς το παρόν να εξηγήσουμε τη διάψευση της ανάλυσής μας για το σκέλος της συμφωνίας των Πρεσπών που αφορά το NATO ενώ σε τίποτα δεν αλλάζουν οι θέσεις μας ότι 1^ο η συμφωνία των Πρεσπών είναι μια αντιδραστική και άδικη συμφωνία, όχι επειδή αδικείται η Ελλάδα αλλά επειδή αδικείται κατάφωρα και ταπεινώνεται από τον ελληνικό σοβινισμό, τον ιμπεριαλισμό και το σοσιαλιμπεριαλισμό μια μικρή, σχεδόν άοπλη, δημοκρατική και ως τα σήμερα φιλειρηνική χώρα 2^ο εκτός από το περιεχόμενο της είναι ο βρώμικος, εκβιαστικός τρόπος με τον οποίο προωθήθηκε αυτή η συμφωνία από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές «προστάτες» η αιτία που δυνάμωσε στις δύο χώρες, ιδιαίτερα στην Ελλάδα ο φιλορώσικος αντιδυτικισμός και ο φασισμός, ενώ 3^ο επαληθεύτηκε η θέση που έχουμε κατ'επανάληψη διατυπώσει από το 1992 ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι εκείνο το ελληνικό κόμμα που έχει αναλάβει τη στρατηγική υποχρέωση να απορροφήσει για λογαριασμό της Ρωσίας και μάλιστα με φιλελεύθερο αντιεθνικιστικό μανδύα, τη Δημ. της Μακεδονίας στο ρώσικο «ορθόδοξο τόξο». Η συμφωνία των Πρεσπών σαν τέτοια είναι η μεγαλύτερη ως τώρα επαλήθευση της ορθότητας αυτής της στρατηγικής εκτίμησης.

Σε ότι αφορά τα αυτοκριτικά συμπεράσματα που βγάζουμε σαν κόμμα σε σχέση με το λαθεμένο τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίσαμε το ζήτημα του πρωτοκόλλου ένταξης, μπορούμε να δούμε αυτό το λάθος από άποψη ουσίας σαν συνέχεια εκείνων που κάναμε το 2015 και το 2016 αντίστοιχα όταν θεωρούσαμε ότι δεν ήταν δυνατό ο ΣΥΡΙΖΑ να επιδιώξει εκλογές πριν βγει η Ελλάδα από τα μνημόνια γιατί η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ θα έβλεπε απέναντί της μια ΕΕ που θα την υποχρέωνε σε πολιτική συντριβή, και αργότερα ότι η Ρωσία δεν ήθελε την εκλογή ενός ανοιχτού ρωσόφιλου σαν τον Τραμπ στην προεδρία των ΗΠΑ γιατί αυτό θα αφύπνιζε πρόωρα την αμερικάνικη αστική τάξη απέναντι στη Ρωσία.

Από αυτές τις λαθεμένες μας προβλέψεις μπορούμε να βγάλουμε δύο συμπεράσματα: Το πρώτο αφορά την πολιτική εκτίμηση της σημερινής πολιτικής φάσης και το δεύτερο ένα λάθος στάσης στο ζήτημα ορισμένων πολιτικών εκτιμήσεων και κυρίως προβλέψεων μας για τακτικά πολιτικά ζητήματα.

Σε ότι αφορά το πρώτο συμπέρασμα. Φαίνεται μετά τις Πρέσπες ότι είναι καιρός να κατανοήσουμε ότι ο νεοχιτλερικός άξονας προχωράει τα τελευταία χρόνια και μήνες με γιγαντιαία επιταχυνόμενα βήματα, που έχουν αλλάξει δραματικά υπέρ του την παγκόσμια και ιδιαίτερα την ευρωπαϊκή κατάσταση, φέρνουν πολύ κοντά το φαιο-«κόκκινο» φασισμό και τον παγκόσμιο πόλεμο και ποδοπατούν κάθε προσκόλληση μας σε προηγούμενες φάσεις των πολιτικών εξελίξεων.

Δηλαδή το 2015 και το 2016 (και είναι πια πολύ πιθανό το ίδιο να συμβεί και για τις Πρέσπες το 2019) οι εκτιμήσεις της ΟΑΚΚΕ που αφορούσαν τακτικά ζητήματα διαψεύστηκαν την ώρα ακριβώς που κό-

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΛΑΘΕΜΕΝΗ ΜΑΣ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΜΗ ΨΗΦΙΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΣΤΟ ΝΑΤΟ

Συνέχεια από τη σελ. 2

ντρα στους πάντες επαληθεύονταν οι αναλύσεις οι εκτιμήσεις και οι προβλέψεις μας σε στρατηγικό επίπεδο. Έτσι την ώρα που επαληθευόταν παταγωδώς το 2015 η επί δύο δεκαετίες σταθερή εκτίμηση της ΟΑΚΚΕ ότι ο ΣΥΝ (αργότερα ΣΥΡΙΖΑ) ήταν το φασιστικό ρωσόφιλο κόμμα που βγαλμένο από τα σπλάχνα του πρακτόρικου ψευτοΚΚΕ προοριζόταν να διεισδύσει στην παλιά αστική τάξη και να αρπάξει την πολιτική εξουσία, η ΟΑΚΚΕ υποχρεωνόταν να δίνει εξηγήσεις για μια λαθεμένη, αλλά διατυπωμένη με βεβαιότητα, εκτίμησή της για το εντελώς τακτικό ζήτημα του αν ο ΣΥΡΙΖΑ γινόταν κυβέρνηση το 2015 ή το 2016 (παρόλο που και πάλι ήταν σωστή η εκτίμηση ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα καιγόταν σε μεγάλο βαθμό πολιτικά αν έπαιρνε την εξουσία το 2015). Αντίστοιχα την ώρα που επαληθεύονταν παταγωδώς οι αναλύσεις δεκαετιών της ΟΑΚΚΕ σύμφωνα με τις οποίες με τις προεδρίες Κλίντον και Ομπάμα η Ρωσία εισόδιζε μέσα στα ηγετικά κλιμάκια της αμερικάνικης αστικής τάξης και οργάνωνε τη στρατηγική της άνοδο στην εξουσία των ΗΠΑ, και ότι ο Τραμπ ήταν η κλιμάκωση αυτού του εισοδισμού, που έγινε πιο σαφής και πιο νικηφόρος από κάθε άλλη φορά, η ΟΑΚΚΕ έπρεπε να απολογηθεί για τη λαθεμένη τακτική πρόβλεψή της ότι ο Τραμπ δεν θα γινόταν πρόεδρος των ΗΠΑ εκείνη τη στιγμή αλλά η υφιστάμενη Κλίντον.

Πραγματικά το 2015 και το 2016 το λάθος της ΟΑΚΚΕ από πολιτική άποψη ήταν ότι δεν μπορούσε να εκτιμήσει σωστά τους νέους διεθνείς συσχετισμούς δύναμης. Δηλαδή αποδείχτηκε ότι η Ρωσία τόσο με την άνοδο των κνιτοσυριζαίων στην Ελλάδα, όσο και με την εκλογή Τραμπ στις ΗΠΑ, είχε σωστά εκτιμήσει ότι και η ΕΕ και οι ΗΠΑ ήταν τόσο παρακμασμένες και τόσο καλά διαβρωμένες σε επίπεδο κορυφής από τους πράκτορες της και κυρίως ότι οι μονοπωλιστές που τις διοικούν ήταν τόσο σάπιοι και τόσο οικονομικά και πολιτικά κοντόφθαλμοι και δίχως χαρακτήρα, ώστε να μπορούν οι άνθρωποι της να καταλάβουν την ανώτατη κρατική εξουσία όχι μόνο σε μια χώρα της ΕΕ αλλά και στην ίδια την αντίπαλη της υπερδύναμη. Έτσι ο Τσίπρας παρόλο που κήκε αρκετά μες τη χώρα με τις κωλοτούμπες του όχι μόνο επιβίωσε, αλλά έχει γίνει ο κατ'εξοχήν ήρωας της διαβρωμένης από πράκτορες και παραλυμένης εξαιτίας του οικονομισμού των μονοπωλιστών της Ευρώπης που το διευκολύνουν με μανία να σταθεί στην εξουσία. Ταυτόχρονα παρά την πτώση του στις μάζες ο ΣΥΡΙΖΑ πέτυχε να αλώσει σε ασύλληπτο βαθμό τον κρατικό μηχανισμό για λογαριασμό του φιλορωσικού μπλοκ, ιδίως το δικαστικό, αστυνομικό, και στρατιωτικό μηχανισμό καθώς και την τηλεόραση ενώ προβοκάρισε και φασιστικοποίησε, χάρη στις δίχως προετοιμασία των συνειδήσεων Πρέσπες, καθώς και χάρη στην υπόθαλψη του αναρχοφασισμού, ένα τεράστιο τμήμα του λαού. Με ανάλογο τρόπο αποδείχτηκε ότι ο Τραμπ διατήρησε και εκφάσισε παραπέρα την πολιτική του βάση ενώ έχει καταφέρει να εξολοθρευτεί μέσα σε δύο μόλις χρόνια με μικρές ως τώρα πολιτικές απώλειες το μισό στρατιωτικό, διπλωματικό και κατασκοπευτικό επιτελείο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και να δώσει τόσο βαθιά πλήγματα στους δυτικούς στρατιωτικούς και οικονομικούς μηχανισμούς συνεργασίας όσο δεν δώσανε δεκαετίες ρωσικού εισοδισμού, διπλωματικής παραπλάνησης και μαζικής δολοφονικής προβοκάτσιας.

Είναι λοιπόν πολύ πιθανό η ρώσικη διπλωματία να νοιώθει πια τόσο ισχυρή σε μια τόσο διασπασμένη ΕΕ και σε ένα τόσο διασπασμένο και πολιτικά παραλυμένο στον πυρήνα του ΝΑΤΟ που η είσοδος σε αυτό μιας ακόμα βαριά τραυματισμένης βαλκανικής χώρας σαν την Δημ. της Μακεδονίας να είναι ότι το καλύτερο γι αυτή τη διπλωματία.

Το δεύτερο αυτοκριτικό μας συμπέρασμα, είναι ότι χειρότερο από μια λαθεμένη τακτική πολιτική εκτίμηση και πρόβλεψη μπορεί να είναι η βεβαιότητα με την οποία κανείς την διατυπώνει και, κυρίως την ακολουθεί στις συνέπειές της. Πρόκειται για το ότι δεν πρέπει κανείς να προεξοφλεί με σιγουριά γεγονότα που εξαρτιούνται από δράσεις, προθέσεις και κυρίως συσχετισμούς δύναμης που δεν είναι σε θέση να γνωρίζει με ακρίβεια, παρόλο που τις συντριπτικά περισσότερες φορές που εμείς επιχειρήσαμε τέτοιες εκτιμήσεις και προβλέψεις κόντρα στο γενικό ρεύμα, όχι μόνο τακτικές αλλά και στρατηγικές, αυτές δικαιώθηκαν. Εκείνο που δικαιούμαστε και πρέπει να κάνουμε σαν μαρξιστές, αφού μελετήσουμε με ψύχραιμο και διαλεκτικό μάτι την διεθνή και εσωτερική πραγματικότητα, είναι σε όσο βαθμό μπορούμε να κατανοήσουμε την πραγματικότητα για να την αλλάξουμε, να βρούμε δηλαδή πολιτικές γραμμές και συνθήματα που προκύπτουν από αυτήν την κατανόηση. Γι αυτές τις ανάγκες μπορούμε και να πιθανολογούμε εξελίξεις και γεγονότα τοποθετώντας μόνο τις γενικές τάσεις της κίνησης των αντιμαχομένων δυνάμεων, ακριβώς γιατί δεν μπορούμε να ξέρουμε καλά ούτε τους πραγματικούς συσχετισμούς δύναμης, ούτε ακόμα τα συγκεκριμένα τακτικά σχέδια κάθε μιας από αυτές τις δυνάμεις, παρόλο που μπορούμε να καταλαβαίνουμε τις γενικές στρατηγικές τάσεις τους.

Πάντως πρέπει να τονίσουμε εδώ ότι ποτέ ως τώρα δεν έχουμε κάνει οποιεσδήποτε προβλέψεις για να κερδίσουμε από την επαλήθευσή τους, αλλά πάντα για να ερμηνεύσουμε, δηλαδή να κατανοήσουμε γεγονότα και καταστάσεις. Στην προκειμένη περίπτωση για παράδειγμα προσπαθήσαμε να αναλύσουμε ένα αναπάντεχο για μας γεγονός, τη συμφωνία των Πρεσπών, που βλέπαμε ότι αν πραγματοποιούταν ως το τέλος σε όλη της την έκταση της θα αναιρούσε **φαινομενικά** (αλλά για μας εκείνη τη στιγμή πραγματικά) μια ανάλυση που είχε επαληθευτεί επί 27 ολόκληρα χρόνια, ότι δηλαδή το ονοματολογικό ήταν μόνο ένα πρόσχημα των ρωσόδουλων της χώρας μας, κατ'εντολήν του ξένου αφεντικού τους, για να μην μπει η γειτονική χώρα στο ΝΑΤΟ. Έτσι, αντί να βάλουμε σε έρευνα το ενδεχόμενο να έχουν αλλάξει εκείνες οι συνθήκες που έκαναν επί 27 χρόνια αδύνατη την ένταξη της γειτονικής χώρας στο ΝΑΤΟ, συμπεράναμε ότι τα οφέλη αυτής της συμφωνίας για τη Ρωσία, που σωστά εντοπίσαμε ότι ήταν ήδη πελώρια με την ανάπτυξη του φιλορωσισμού και του ορθόδοξου σοβινοφα-

σισμού στη γειτονική χώρα, δεν θα μπορούσαν σε καμία περίπτωση να φτάνουν ως την ένταξη, ούτε καν ως την προσωρινή ένταξη της γειτονικής χώρας στο ΝΑΤΟ. Έτσι φτάσαμε στη βεβαιότητα ότι ακόμα και όταν ψηφίζονταν οι Πρέσπες, το πρωτόκολλο ένταξης δεν θα περνούσε από την ελληνική Βουλή. Πηγαίνοντας αυτήν την ανάλυση ως τις τελικές της συνέπειες φτάσαμε στο συμπέρασμα ότι το πρωτόκολλο θα μπορούσε να καταψηφιστεί μόνο με ένα μαζικό κίνημα για δημοψήφισμα. Αυτό το τελευταίο όχι μόνο δεν έγινε, αλλά αντίθετα κάθε κινητοποίηση των σοβινιστών αλλά και του αντινατοϊκού (από την αντίθετη ιμπεριαλιστική πλευρά) ψευτοΚΚΕ σταμάτησε με το μαχαίρι στο διάστημα μετά την κύρωση της συμφωνίας μέχρι την ψήφιση του πρωτοκόλλου, πράγμα που έδειξε πόσο λίγο αυτό τους ενοχλούσε πραγματικά. Έτσι οδηγηθήκαμε σε ένα μεγαλύτερο και πιο χτυπητό λάθος τακτικής εκτίμησης που θα μπορούσε να πλήξει την πειστικότητα της γενικής μας στρατηγικής ανάλυσης σε όσους δεν παρακολουθούν συστηματικά την ΟΑΚΚΕ.

Όμως οι άνθρωποι που παρακολουθούν την ΟΑΚΚΕ την εμπιστεύονται με μια ένταση και με μια σταθερότητα που δεν θα μπορούσαν ούτε να ονειρευτούν τα κλασικά αστικά και τα ψευτοαριστερά κόμματα, γιατί βλέπουν να επαληθεύονται ξανά και ξανά και με σκανδαλώδη τρόπο, συχνά κόντρα στους πάντες οι χοντρές γραμμές των αναλύσεων της και των προβλέψεων της τόσο για τις εσωτερικές όσο και για τις διεθνείς εξελίξεις στην ίδια ακριβώς αναλογία που γελοιοποιούν ασταμάτητα τις αναλύσεις και τις προβλέψεις του κλασικού και ιδιαίτερα του ψευτοαριστερού αστισμού και ομορτουτισμού, αναλύσεις και προβλέψεις του τύπου ότι πέθανε ο ρώσικος ιμπεριαλισμός και έμεινε πανίσχυρη και δίχως αντίπαλο στον κόσμο η αμερικάνικη μοναδική «αυτοκρατορία».

Για μας, για τα σωστά και για τα λάθη μας, πιστεύουμε ότι ισχύει η διαπίστωση του Λένιν ότι το επαναστατικό προλεταριάτο κάνει λάθη του τύπου ένα και ένα κάνουν τρία, δηλαδή λάθη ποσοτικά ενώ η αστική τάξη κάνει λάθη του τύπου ένα και ένα ίσον ένα σπερματόετο, δηλαδή λάθη ποιοτικά, λάθη λογικής. Γι αυτό τα προλεταριακά κόμματα και ρεύματα λάμπουν και δίνουν έμπνευση ακόμα και όταν είναι αριθμητικά αδύναμα ή ακόμα και όταν δεν ζουν χτυπημένα από το χέρι της προδοσίας, ενώ τα δεύτερα όσο μεγάλα και φανταχτερά και αν είναι μένουν πάντα δίχως κύρος ή χάνονται στην αιώνια λήθη.

ΜΕΤΡΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΜΙΣΙΟΝ

Στις 6/2 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (Κομισιόν) μπλόκαρε το σχέδιο συγχώνευσης των εταιριών Siemens και Alstom στον κλάδο των σιδηροδρόμων. Μπλόκαρε επίσης την προσφορά της γερμανικής βιομηχανίας χαλκού Wieland Werke για εξαγορά μονάδας της Augubis, του μεγαλύτερου συγκροτήματος τήξης χαλκού της Ευρώπης.

Το επιχείρημα και στις δυο περιπτώσεις ήταν ότι μια αντίθετη απόφαση θα οδηγούσε σε άνοδο των τιμών για τους καταναλωτές στα μεμονωμένα κράτη-μέλη. Επιπλέον αρκετές αρχές ανταγωνισμού στην Ευρώπη και ορισμένες κυβερνήσεις είχαν αντιδράσει θεωρώντας ότι η συγχώνευση θα

εξαφάνιζε τους υπόλοιπους ομίλους που δραστηριοποιούνται στους σιδηροδρόμους. Έτσι η ευρωπαϊκή επιτροπή ανταγωνισμού Μ. Βεστάγκερ ανακοίνωσε το μπλοκάρισμα της συμφωνίας έχοντας την αμέριστη στήριξη του ρωσόφιλου (και εννοείται κινεζόφιλου) επικεφαλής της Κομι-

σιόν, Κ. Γιουνκέρ.

Στην πραγματικότητα μια συγχώνευση των δύο μονοπωλίων, γερμανικού και γαλλικού, θα δημιουργούσε τη δεύτερη μεγαλύτερη σιδηροδρομική εταιρία παγκοσμίως, κι έτσι θα μπορούσε να αναχαιτιστεί η επέκταση της κινεζικής CRRC (China Railway Rolling Stock Corp.), που κυριαρχεί στην παγκόσμια αγορά βασικά επειδή ενισχύθηκε πέρα από κάθε αντίστοιχη της από το κινεζικό φασιστικό κράτος και που τώρα μπαίνει με ορμή στην Ευρώπη εξουδετερώνοντας τα πολύ πιο αδύναμα ευρωπαϊκά μονοπώλια στον αντίστοι-

Η ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΗ ΑΝΑΒΙΩΝΕΙ ΣΤΗΝ ΠΟΥΤΙΝΙΚΗ ΡΩΣΙΑ ΜΕ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ

Προετοιμάζοντας τον πόλεμο για την παγκόσμια κυριαρχία
Οι νέοι χίτλερ του Κρεμλίνου είναι υποχρεωμένοι να επιβάλουν στο εσωτερικό της χώρας τους μια ασύλληπτη τρομοκρατία ενάντια σε όσους στέκονται με τον ένα ή άλλο τρόπο εμπόδιο στα κατακτητικά τους σχέδια.

Ολοένα και περισσότερες ομάδες του πληθυσμού νιώθουν στο πετσί τους την κτηνώδη ναζιστική βία του καθεστώτος: Αντιφασίστες, δημοκράτες, υπερασπιστές ανθρωπίνων δικαιωμάτων, διανοούμενοι και καλλιτέχνες μη ενδεδειγμένων κατευθύνσεων (π.χ. κάποιες τάσεις της ραπ), εθνικές και θρησκευτικές μειονότητες. Όσον αφορά τις τελευταίες, ιδιαίτερα ενοχλητική στα μάτια του ρωσικού πολιτικού καθεστώτος φαίνεται πως είναι η θρησκευτική ομάδα των Μαρτύρων του Ιεχωβά, που προφανώς το χειρότερο της έγκλημα για τους ρώσους φασίστες είναι ότι αντιτίθεται στο να φέρει κανείς όπλο και να σκοτώνει ανθρώπους και μ' αυτό τον τρόπο βρίσκεται πολύ μακριά απ' το να ευλογεί τις ρωσικές στρατιωτικές επεμβάσεις στο εξωτερικό. Η άρνηση του να πολεμάει κανείς οποιονδήποτε πόλεμο δεν σημαίνει ότι είναι κάτι το θετικό στην ταξική κοινωνία γιατί ση-

μαίνει άρνηση συμμετοχής κάποιου και σε έναν δίκαιο πόλεμο, πχ ενάντια στον πόλεμο που δίνει ένα καταπιεσμένο έθνος για την απελευθέρωσή του. Αλλά τα σύγχρονα δημοκρατικά κράτη δίνουν στους Μάρτυρες του Ιεχωβά τη δυνατότητα να αντικαταστήσουν τη στρατιωτική υπηρεσία με άλλου είδους κοινωνική υπηρεσία επειδή σέβονται τις θρησκευτικές πεποιθήσεις τους. Όμως τέτοιες πεποιθήσεις δεν τις σέβεται μια χώρα που σκοπεύει να εξαπολύσει έναν κανιβαλικό πόλεμο, πόσο μάλλον όταν η ρώσικη ορθόδοξη εκκλησία είναι από τους ηγετικούς παράγοντες αυτού του πολέμου αυτού και η οποία δεν μισεί τίποτα άλλο τόσο όσο κάθε δυτική εκδοχή του χριστιανισμού, αφού η Δύση είναι ο κύριος εχθρός του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Μόνο έτσι μπορούμε να εξηγήσουμε γιατί το ρώσικο ανώτατο δικαστήριο χαρακτήρισε το 2017 το τοπικό τμήμα των Μαρτύρων

του Ιεχωβά «εξτρεμιστική οργάνωση» οπότε οι διώξεις εναντίον τους δυνάμωσαν.

Τελευταία ένα νέο κύμα διώξεων πλήττει τους πιστούς της συγκεκριμένης σέκτας στην πόλη Σοργκούτ της Σιβηρίας (τη γνωστή πόλη όπου εξορίστηκε και δολοφονήθηκε από το ΚΚΣΕ ο Νίκος Ζαχαριάδης). Στο Σοργκούτ λοιπόν τα ξημερώματα της 15 του Φλεβάρη πάνω από 40 άνθρωποι συνελήφθησαν στα σπίτια τους κατηγορούμενοι για συμμετοχή σε εξτρεμιστική οργάνωση. «Έχουμε συνηθίσει τη σύλληψη αθώων πολιτών, ωστόσο αυτό ξεπερνά τα όρια μεταξύ του Καλού και του Κακού. Μιλάμε για μια Ιερά Εξέταση του 21ου αιώνα», δήλωσε στον Independent ο Γιαροσλάβ Σιβούλσκι, επικεφαλής του Ευρωπαϊκού Συνδέσμου Μαρτύρων του Ιεχωβά» (<https://www.protothema.gr/world/article/867298/martures-tou-iehova-katagelloun-vasanistiria-kai-praktikes-ieras-exetasis-aro-tis-rosikes-arhes/>).

Ο 41χρονος συλληφθείς Σεργκέι αποκάλυψε τις συνθήκες

ανάκρισής του: «*Αρχικά μου είπαν να σταυρώσω τα πόδια μου. Μετά έδεσαν τα πόδια μου, και τα χέρια μου πίσω από την πλάτη μου. Με χτύπησαν στα νεφρά. Μετά έβαλαν μια σακούλα γύρω από το κεφάλι μου και την κόλλησαν με μονωτική ταινία στον λαιμό μου για να μην μπορώ να αναπνεύσω. Αφού την χαλάρωσαν λίγο για να πάω ανάσα, μετά άρχισαν τα ηλεκτροσόκ». Σύμφωνα με τον Σεργκέι, ο βασανισμός του κράτησε περίπου 40 λεπτά. Όπως επισημαίνει, δεν έχει ιδέα με ποια κριτήρια επέλεξαν να βασανίσουν τον ίδιο και όχι άλλα άτομα που συνελήφθησαν μαζί του. «*Ίσως δεν τους άρεσαν οι απαντήσεις που τους έδινα*», αναφέρει. Όπως αναφέρει το δημοσίευμα του Independent, υπήρχαν κάποιοι συλληφθέντες που βασανίστηκαν με τις προαναφερόμενες μεθόδους αλλά και πολλοί άλλοι που δέχτηκαν χτυπήματα, γροθιές και κλωτσιές κατά τη μεταγωγή τους στο κέντρο κράτησης. Ο 39χρονος Τομοφεί Ζουκόφ δέχτηκε χτυπήματα στο κεφάλι κατά την ανάκρισή του. Για τον ίδιο ωστόσο, το πραγματικό βασανιστήριο ήταν*

να ακούει τις κραυγές πόνου ενός άλλου συλληφθέντα στην διπλανή αίθουσα, που βασανιζόταν για δύο ατέλειωτες ώρες.

Σύμφωνα με το δικηγόρο των συλληφθέντων η αστυνομία μεταχειρίστηκε ακραία και πρωτοφανή σε βάρος τους βία. «*Μερικοί συλληφθέντες υποβλήθηκαν σε ηλεκτροσόκ στα γεννητικά τους όργανα, ενώ προηγουμένως τους είχαν περιλούσει με νερό για να αυξηθεί ο πόνος. Άλλοι ξυλοκοπήθηκαν άγρια, ενώ υπήρξαν και απειλές για βιασμούς. Η αστυνομία απέσπασε τις πληροφορίες που ήθελε, αλλά οι μέθοδοί τους παραπέμπουν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Χίτλερ*», είπε.

Ο άγιος διωγμός των Μαρτύρων του Ιεχωβά είναι ενδεικτικός του τι ετοιμάζει για την ανθρωπότητα ο ρωσικός νεοχιτλερισμός. Η υποστήριξη στα θύματα του πογκρόμ απέναντι στο δήμιό τους, που είναι μια παγκόσμιος βεληνεκός υπερδύναμη, επιβάλλει την ανάγκη συγκρότησης ενός αντίστοιχου πλατιού διεθνούς μετώπου αντίστασης στα αιμοσταγή του σχέδια.

ΜΕΤΡΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΜΙΣΙΟΝ

χο τομέα (<https://www.project-syndicate.org/onpoint/europe-s-missing-champions-by-guy-verhofstadt-2019>). Η CRRC είναι δύο φορές μεγαλύτερη ακόμα και από το άθροισμα της Alstom και της Siemens, ενώ χωρίς την ενοποίηση είναι τέσσερις φορές μεγαλύτερη από την κάθε μία. Επιχειρώντας να ακολουθήσει το «γράμμα» των αντιμονοπωλιακών κανονισμών της Ένωσης η Κομισιόν «ξέχασε» να λάβει υπόψη αυτή τη μικρή λεπτομέρεια... Τώρα Γαλλία και Γερμανία προσπαθούν να πετύχουν την αλλαγή των κανόνων ανταγωνισμού μέσα στην ΕΕ έτσι ώστε να επιτρέπονται διασυνοριακές συγχωνεύσεις που θα ισχυροποιούσαν την Ευρώπη απέναντι στους κινέζους αλλά και αμερικανούς ανταγωνιστές της. Όταν η Βεστάγκερ λέει ότι παλεύει για χαμηλότερες τιμές στην ΕΕ εννοεί ότι η ευρωπαϊκή βιομηχανία πρέπει να συντριβεί από τις πολύ χαμηλότερες τιμές της Κίνας στους τομείς όπου το κινέζικο μονοπώλιο με σχέδιο κυριαρχεί, όπως στους σιδηροδρόμους, στις ανεμογεννήτριες και στα φωτοβολταϊκά, δηλαδή σε τομείς κλειδιά της ευρωπαϊκής οικονομίας. Στην ουσία πρόκειται για μια πολιτική ντάμπινγκ της Κίνας στην οποία

η ΕΕ θα έπρεπε να απαντήσει με μια αντντάμπινγκ πολιτική και όχι να τη διευκολύνει.

Η απόφαση της Κομισιόν καταδεικνύει προπάντων την πολιτική μυωπία της ευρωπαϊκής αστικής τάξης. Ένας γερμανός αξιωματούχος είπε για την Κομισιόν: «*Δεν έχουν καταλάβει με ποιον τρόπο δουλεύει η Κίνα ... δεν είναι μια οικονομία των αγορών. Υπάρχει αυτή η φούσκα της ΕΕ, δεν έχουν δει τις παγκόσμιες τεκτονικές αλλαγές*» (<https://www.reuters.com/article/us-alstom-m-a-siemens-politics/explainer-why-siemens-alstom-rail-merger-is-creating-european-tensions-idUSKCN1PB216>). Δείχνει επίσης πόσο διασπασμένη και διαβρωμένη από τους ανθρώπους του ρωσοκινέζικου ναζιστικού άξονα είναι σήμερα στην ηγεσία της η ΕΕ. Βέβαια τύποι σαν την Βεστάγκερ δεν είναι φιλελεύθεροι. Αυτή ξέρει να χτυπάει μόνο τα δυτικά μονοπώλια ενώ συμπεριφέρεται με σκανδαλωδώς ευνοϊκό τρόπο στα ανατολικά. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι επέβαλε πελώρια πρόστιμα στην Google και στην Apple για τα οποία δοκιμάστηκαν οι ευρωαμερικανικές σχέσεις και κανένα απολύτως πρόστιμο

στην Γκάζπρομ παρά τις διαπιστωμένες παρατεταμένες και πολύπλευρες από την πλευρά της παραβιάσεις των κανόνων ανταγωνισμού σε βάρος των ευρωπαϊκών ανταγωνιστών της. Ήταν φυσικό που με την ίδια οργή που αντέδρασαν στην απόφαση της Βεστάγκερ οι ανατολικοευρωπαϊκές χώρες θύματα του ρώσικου μονοπώλιου του φυσικού αερίου, με την ίδια ικανοποίηση την υποδέχθηκαν οι άνθρωποι της Γκάζπρομ. (<https://www.euractiv.com/section/energy/news/as-expected-vestager-lets-gazprom-off-the-hook/>) και το αγαπημένο τους σκυλί στη Γαλλία η φασίστρια ΛεΠέν που δήλωσε τρισευτυχισμένη με αυτήν την απόφαση. Είναι φυσικό ότι μια τόσο εξυπηρετική κυρία προαλείφεται για αντικαταστάτρια του Γιούνκερ και δυστυχώς αυτό που συμβαίνει συνήθως είναι η Ρωσία να μην χάνει μια καίρια θεσμική θέση που έχει αποκτήσει μέσα στην ΕΕ.

Αλλά το ζήτημα δεν είναι η ίδια η Βεστάγκερ είναι εκείνα τα τμήματα της ευρωπαϊκής μονοπωλιακής αστικής τάξης που αφήνουν τις κάθε Βεστάγκερ και κάθε Γιουνκέρ στη θέση τους επειδή δεν θέλουν να χάσουν τις προνο-

μιακές τους σχέσεις με τη Ρωσία και την Κίνα ή έστω την ησυχία τους και έτσι υποκύπτουν στους εκβιασμούς τους. Αυτό το αντιμονοπωλιακό μέτρο της Κομισιόν θα μπορούσε να είχε κάποιο θετικό νόημα μόνο αν η ευρωπαϊκή αγορά ήταν προστατευμένη νομοθετικά από το κινέζικο μονοπώλιο, οπότε στην περίπτωση της συγχώνευσης ο ανταγωνισμός θα συνέτριβε οτιδήποτε ευρωπαϊκό δεν ανήκε στο μονοπώλιο Siemens και Alstom. Άρα είτε η Ευρώπη φτιάχνει το δικό της πολιτικό εμπορικό προστατευτισμό απέναντι στο κινέζικο κρατικό μονοπώλιο που στηρίζεται στην πιο στυγνή δικτατορία πάνω στην εργατική της τάξη και στην πολύμορφη αρπαγή δυτικής τεχνολογίας, είτε επιτρέπει τη μονοπωλιακή της συγκέντρωση στο ύψος του ανταγωνιστή της. Και επειδή όποτε γίνεται λόγος για παραπέρα συγκέντρωση ενός μονοπωλιακού κεφάλαιου, δηλαδή του ιμπεριαλιστικού κεφάλαιου, βγαίνουν να σκίσουν τα ρούχα τους οι κάθε λογής υπερασπιστές του προμονοπωλιακού καπιταλισμού, είτε οι ειλικρινείς, όπως είναι οι μικροαστοί αντιδραστικοί ή κυρίως οι ανειλικρινείς δηλαδή οι αντίπαλοι μονοπωλιστές που χρησιμοποιούν μικροαστική

κάλυψη, και γι αυτό συνήθως χρησιμοποιούν ψευτομαρξιστικά αντιμονοπωλιακά επιχειρήματα, πρέπει να θυμίζουμε στους πραγματικούς μαρξιστές την εξής φράση του Λένιν: «*Ο ιμπεριαλισμός είναι τόσο θανάσιμος εχθρός μας όσο και ο καπιταλισμός. Ωστόσο ούτε ένας μαρξιστής δεν θα ξεχάσει ότι ο καπιταλισμός είναι προοδευτικός σε σχέση με τη φεουδαρχία και ο ιμπεριαλισμός σε σχέση με τον προμονοπωλιακό καπιταλισμό. Συνεπώς δεν έχουμε το δικαίωμα να υπερασπιζόμαστε κάθε αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Τον αγώνα των αντιδραστικών τάξεων ενάντια στον ιμπεριαλισμό εμείς δεν θα τον υποστηρίξουμε, τις εξεγέρσεις των αντιδραστικών τάξεων ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον καπιταλισμό δεν θα τις υποστηρίξουμε*». Εννοείται ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν έχουμε κανέναν αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό από τους αντιδραστικούς μικροαστούς ή τους προμονοπωλιστές αστούς, αλλά έχουμε έναν ιμπεριαλιστικό αγώνα που δίνουν οι Βεστάγκερ, Γιουνκέρ και ΛεΠέν ενάντια στις χώρες και τους λαούς της Ευρώπης για λογαριασμό του πιο αντιδραστικού ιμπεριαλισμού, αυτού του ρωσοκινέζικου νεοχιτλερικού άξονα.

ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΣΕΙ Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΣΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

Συνέχεια από τη σελ. 2

ζήτημα της μη επέμβασης στη Βενεζουέλα ανάμεσα στη στάση του σοσιαλφασισμού και σε εκείνη της συνεπούς αντιφασιστικής δημοκρατίας είναι ότι η πρώτη δεν θέλει καμιά ξένη επέμβαση μόνο όσο η ίδια εξασφαλίζει μέσω των πρακτόρων της την πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία της στη χώρα, ενώ η αντιφασιστική δημοκρατία πιστεύει ότι η ένοπλη βία του λαού μπορεί να εξουδετερώσει κάθε βία μιας δικτατορίας που δεν έχει πάρει ανοιχτή και εξωτερική επεμβατική μορφή. Γι αυτό το λόγο στην πραγματικότητα την πιο επιθυμητή «λύση» που θέλουν να δουν στη Βενεζουέλα τόσο οι ρωσοκινέζοι προστάτες της φασιστικής δικτατορίας, όσο και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, προστάτες της αστικής ηγεσίας της δημοκρατικής αντιπολίτευσης, είναι μία: συνδιαλλαγή μεταξύ των ανατολικών και δυτικών ιμπεριαλιστών πίσω από τις πλάτες της πλατειάς λαϊκής βάσης της δημοκρατικής αντιπολίτευσης. Εννοείται ότι μέσα στις τακτικές προετοιμασίες αυτής της συνδιαλλαγής δεν μπορεί να αποκλειστεί ακόμα και μια ελεγχόμενη σύγκρουση ενόπλων που κατά τη γνώμη μας δεν θα επιτραπεί ποτέ να οδηγηθεί σε λογική μαζικού λαϊκού πολέμου γιατί τότε δεν θα μπορούσε να ελεγχθεί από τους σοσιαλφασίστες.

Μια τέτοια συνδιαλλαγή λοιπόν, αν πραγματοποιηθεί, με ενισχυμένο παντού το ρωσοκινεζικό άξονα και με διασπασμένη σχεδόν παντού τη Δύση θα σημαίνει σε τελική ανάλυση υποταγή της αντιπολίτευσης στις ταξικές και πολιτικές δυνάμεις που σήμερα ασκούν τη δικτατορία και επωφελούνται από αυτήν. Ωστόσο είναι νωρίς ακόμα για να μπορούμε να εκτιμήσουμε ποια μορφή θα πάρει αυτό το βρώμικο παιχνίδι ανάμεσα στον Πούτιν και στη Δύση στην οποία τον προεξάρχοντα ρόλο παίζει ο πιστός φίλος του πρώτου, προβοκάτορας και επικεφαλής όλης της υφεσιακής και απομονωτιστικής Αμερικής Ντ. Τραμπ.

Δεν αποκλείεται η Ρωσία να σκοπεύει να κάνει στη Βενεζουέλα με τον Γκουαϊδό κάτι ανάλογο με αυτό που έκανε παλιότερα στη Σερβία όταν αντικαθιστούσε τον παλιό φθαρμένο φίλο της (αν και όχι τόσο πιστό όσο ο Μαδούρο) εθνικιστή φασίστα Μιλόσεβιτς με ακόμα πιο σίγουρους και λιγότερο φθαρμένους φίλους της σαν τους Τόσιτς και Σία που ξέρανε καλύτερα να παριστάνουν ταυτόχρονα και τους φίλους της Δύσης αλλά και να εξαπατάνε το λαό της, χρησιμοποιώντας κατά του Μιλόσεβιτς τη δύναμη ενός αρκετά δημοκρατικού τότε κομματιού της σέρβικης αντιπολίτευσης. Αυτήν την αλλαγή φρουράς την πέτυχε τότε η Ρωσία με το να παριστάνει ως το τέλος την καλή

φίλη του Μιλόσεβιτς ενώ ταυτόχρονα τον πουλούσε προσποιούμενη ότι δυσφορεί με τους αντικαταστάτες του που τάχα τους είχε επιβάλει η Δύση.

Μια τέτοια αλλαγή έχει πολύ μεγαλύτερες δυσκολίες στην περίπτωση της Βενεζουέλας γιατί εδώ η αντιπολίτευση είναι σε επίπεδο βάσης πολύ πιο πλειοψηφική και πραγματικά πολύ δημοκρατική και δεν θα καταπιεί εύκολα τις όποιες συνδιαλλαγές θα επιχειρήσει ο Γκουαϊδό με τους τσαβίστες. Πάντως τα σημάδια μιας τέτοιας κίνησης τα διακρίνουμε στο πως η ρώσικη διπλωματική μηχανή διαρρέει προς τους πιο έγκυρους δημοσιογραφικούς οργανισμούς στη Δύση το σενάριο (Τάιμς της 8 του Μάρτη <https://www.nytimes.com/2019/03/08/world/americas/russia-venezuela->

[maduro-putin.html](https://www.nytimes.com/2019/03/08/world/americas/russia-venezuela-maduro-putin.html)) ότι στη Ρωσία υπάρχει δήθεν αυτή τη στιγμή μια εσωτερική διαμάχη δύο πολιτικών στρατοπέδων που προσπαθούν να επηρεάσουν τον Πούτιν στο ζήτημα της Βενεζουέλας. Από αυτά το ένα, το υποτιθέμενο πιο ιδεολογικά πιστό στη Βενεζουέλα και στο οποίο τάχα ανήκει η στρατιωτική ηγεσία και τα κρατικά πετρέλαια της Ρόζνεφτ, στέκεται στο πλευρό του Μαδούρο (αγοράζοντας και μεταπουλώντας το βενεζουελάνικο κρατικό πετρέλαιο). Το άλλο στρατόπεδο, το υποτίθεται πιο πραγματιστικό και στο οποίο τάχα ανήκει το υπουργείο Εξωτερικών και κάποια ιδιωτικά μονοπώλια τύπου Λουκόιλ (η οποία σταμάτησε να αγοράζει βενεζουελάνικο πετρέλαιο ενώ και η τράπεζα της Γκαζπρόμ έπαψε να ανοίγει νέους λογαριασμούς για τους βενεζουελάνους πελά-

τες της) θέλει μια συμφωνία με τον Τραμπ για μια ομαλή διαδοχή του Μαδούρο με την οποία η Ρωσία θα εξασφαλίσει τάχα ένα κάπως πιο ευνοϊκό γι αυτήν μοίρασμα της χώρας με τις ΗΠΑ.

Εννοείται ότι στις σημερινές παγκόσμιες συνθήκες κανένα από τα δυτικά σενάρια συνδιαλλαγής με τη ρώσικη μονοπωλιακή αστική τάξη δεν μπορούν να τη διασπάσουν την ώρα που αυτή επελαύνει και η οποία σε κάθε διεθνές σημείο σύγκρουσης με τη Δύση κερδίζει τους περισσότερους πολιτικούς πόντους και παραχωρεί τους λιγότερους. Αντίθετα τέτοιου είδους σενάρια το μόνο που κάνουν είναι να διασπάνε τη Δύση. Ήδη στη Βενεζουέλα οι άνθρωποι της Ρωσίας μέσα στην ΕΕ (Τσίπρας, Κόντε, Μογκερίνι) έχουν διασπάσει και παραλύσει την ευρωπαϊκή διπλωματία ζητώντας συνεννόηση

με τον Μαδούρο προκειμένου να αποφασιστεί ο δρόμος προς τις εκλογές και οι όροι τους, και όχι άμεσα εκλογές με παραίτηση του Μαδούρο όπως ακόμα ζητάει ο Γκουαϊδό.

Όμως τελικά τη μόνη γλώσσα που πάντα καταλαβαίνει ο φασισμός είναι η γλώσσα της αποφασιστικότητας στην υπεράσπιση της πολιτικής δημοκρατίας και των δημοκρατικών διακρατικών σχέσεων. Αυτή η γλώσσα σημαίνει στην περίπτωση της Βενεζουέλας: Βοήθεια στο δημοκρατικό ξεσηκωμό του λαού της Βενεζουέλας για να αντισταθεί στα μαδουρικά τέρατα, όποια μορφή και αυτή αν πάρει, παρεμπόδιση των διεθνών προσπαθειών αυτών των τεράτων να επέμβουν στρατιωτικά υπέρ τους.

Ο σοσιαλφασίστας Τσίπρας, με όλο και πιο “δυτική” φορεσιά, διεμβολίζει τα διαβρωμένα ΝΔ-ΠΑΣΟΚ

Συνέχεια από τη σελ. 3

ΕΕ μέσα από την κατάλληλη χρήση της προβοκατόρικης γραμμής του των εντελώς ανοιχτών συνόρων η μέσα από τον πραξικοπηματικό, χωρίς μακρόχρονη διαφώτιση των μαζών και γι αυτό δήθεν φιλομακεδονισμό του, να προστατεύει πολιτικά και αστυνομικά τα ψευτοαριστερά τάγματα εφόδου, και να εξασφαλίζει τη νομιμότητα της ναζιΧΑ.

Το ψευτοΚΚΕ, το υποτιθέμενο εργατικό κόμμα της τριάδας, μακράν ο μαζικότερος και πιο συγκεντρωτικός πολιτικός μηχανισμός της χώρας, ασκεί το συνδικαλιστικό έλεγχο της βάσης όλου του υπαλληλικού μηχανισμού του κράτους που περιλαμβάνει τις ΔΕΚΟ, το στρατό και την αστυνομία, ενώ ταυτόχρονα έχει αναλάβει σαν το βασικό αντιβιομηχανικό κόμμα να εμποδίζει κάθε στοιχειώδη συνδικαλιστική και πολιτική συγκρότηση της εργατικής τάξης. Αυτός ο μηχανισμός, ο πάντα έτοιμος να ασκήσει τη βία του, σε όποιους κρατικούς διοικητικούς μηχανισμούς ή και σε όποιες παραγωγικές μονάδες κρατικές ή ιδιωτικές χρειαστεί, έχει αναλάβει για λογαριασμό των άλλων δύο ρώσικων κομμάτων την πιο μακρόχρονη ιδεολογική και πολιτική προετοιμασία των μαζών για μια σοσιαλφασιστική δικτατορία και για τη συμμετοχή της χώρας μας

στον πόλεμο του Άξονα της νεοναζιστικής Ρωσίας και της νεο-δουλοκτητικής φασιστικής Κίνας ενάντια στη Δύση. Γι αυτό το ψευτοΚΚΕ προστατεύει πάντα με πάθος την νομιμότητα της ΧΑ, ενώ σα νεομακεδονομάχος έχει γίνει ο μεγαλύτερος πολιτικός χορηγός «από τα αριστερά» των ναζιδων.

Όσο για τη ναζιΧΑ, ο «πατριωτικός» τους εκπρόσωπος, αυτός είναι ο κατ'εξοχήν εκπρόσωπος της πιο ωμής και νιβαλικής βίας τους, της βίας των νεοχιτλερικών αποικιοκρατών που η τριάδα υπηρετεί, ο επίσημος ταγματάρχης τους, ο κατεξοχήν συνεργάτης και δωσίλογός τους, (όπως το αποδεικνύουν πρώτοι οι ξεδιάντροποι κινέζοι κρατικομονοπωλιστές της ΚΟΣΚΟ που προσλαμβάνουν κυρίως χρυσαυγίτες στο ΣΕΜΠΟ και στη Ζώνη και προσκαλούν την ηγεσία της ΧΑ στην κινέζικη πρεσβεία), και εκείνος που κρατάει την αντισημιτική γενοκτονική σημαία που αυτοί προς το παρόν κρύβουν για να καθησυχάσουν τα μελλοντικά θύματά τους. Επειδή η ναζιΧΑ έχει αναλάβει τον πιο ανοιχτά κτηνώδη ρόλο στα πλαίσια της τριάδας, αποτελεί το μόνο απόσπασμα του κύριου εχθρού που ο οργανωμένος του πολιτικός στρατός και ένα πολύ μεγάλο μέρος των οπαδών του είναι και αυτοί εχθρικοί στο λαό, σε αντίθεση με ένα κομ-

μάτι της βάσης και ένα ακόμα μεγαλύτερο κομμάτι των οπαδών των δύο άλλων κομμάτων της τριάδας (και βέβαια των εξωκοινοβουλευτικών ακολούθων τους) που μπορεί να είναι άνθρωποι απλά πολιτικά καθυστερημένοι ή καμιά φορά και παραπλανημένοι αριστεροί στις διαθέσεις. Γι αυτό το λόγο το μέτωπο πάλης ενάντια στην ναζιΧΑ πρέπει να είναι απόλυτο, ενώ αυτό ενάντια στο ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται υπό την αίρεση ότι, τις ελάχιστες εκείνες φορές που μπορεί να συμβεί για λόγους τακτικής και παρά την πλήρη στρατηγική σύμπλευση των ηγεσιών τους, που η βάση ή ενδεχόμενα και κάποια στελέχη τους βρεθούν απέναντι στην βία ή τα εθνορατσιστικά κινήματα των ναζιχρυσαιγών, οι δημοκράτες αντιφασίστες πρέπει να βρεθούν δίπλα στους πρώτους.

Σε κάθε περίπτωση η στρατηγική ενότητα αυτής της ελεεινής τριάδας όλο και περισσότερο θα αποκαλύπτεται όχι μόνο από τις εσωτερικές, αλλά πιο πολύ από τις παγκόσμιες εξελίξεις, καθώς προς το παρόν αλλού κυλάει το πιο πολύ το αίμα και το δάκρυ των λαών και εκεί όπου γίνεται

αυτό αποκαλύπτεται ο κοινός προστάτης και καθοδηγητής των τριών. Γιατί ό,τι και να κάνουν, όσο και να κρύβουν το δεσμό τους αυτά τα τέρατα στις Συρίες και τις Βενεζουέλες θα ψηφίζουν μαζί στα ευρωπαϊκά κοινοβούλια και μαζί θα καταγγέλλουν στα διαδίκτυα τα τρολ τους αυτό το αίμα, αυτά τα δάκρυα και αυτήν την ηρωική αντίσταση. Η αποκάλυψη τους δεν θα είναι εύκολη και μοιραία θα είναι επώδυνη αλλά τα πρώτα βήματα έχουν ήδη ξεκινήσει. Αναγκαστικά η χώρα μας, όντας ήδη η πρώτη στον κόσμο που μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο φιλοξενεί ένα καθαρόαιμο και ανερχόμενο ναζιστικό κόμμα στην Βουλή της και όντας ταυτόχρονα μια από τις ελάχιστες που διαθέτει ένα τόσο προδοτικό ταξικά και εθνικά ψευτοκομμουνιστικό κόμμα ώστε οι αρχηγοί του βοήθησαν μια ξένη χώρα να δολοφονήσει τον επαναστάτη ηγέτη τους, θα είναι και από τις πρώτες που ο λαός της θα σχηματίσει το νέο ενιαίο αντιφασιστικό λαϊκό μέτωπο, τη μοναδική διέξοδο για το βασανισμένο λαό μας σε αυτήν τη συνολική καταράκιλα της ελληνικής και σε ένα βαθμό και της ευρωπαϊκής αστικής τάξης.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ-ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ**

Η ΚΟΣΚΟ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ: ΠΑΓΩΝΕΙ ΤΙΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ, ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ, ΔΙΝΕΙ ΧΩΡΟ ΣΤΟ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΚΟΣΚΟ ΧΕΡΙ-ΧΕΡΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΝ ΤΙΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΚΑΙ ΠΑΝΕ ΓΙΑ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΗ ΖΩΝΗ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ

Με κύρια ευθύνη της Κόσκο αναστέλλονται και όπως μόλα δείχνουν πάνε για ματαίωση οι επενδύσεις που είχε αναλάβει να κάνει όταν η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ της έδωσε το λιμάνι. Η Κόσκο παρουσίασε ένα σχέδιο ανάπτυξης του λιμανιού, το λεγόμενο master plan με καθυστέρηση και λειψό. Η αρμόδια διυπουργική επιτροπή για την έγκριση του (ΕΣΑΛ), όχι μόνο δεν την κατέγγειλε γι αυτό αλλά αντίθετα πρόβαλε εντελώς δευτερεύοντα ή και τεχνητά κωλύματα, τέτοια που έχουν χρησιμοποιηθεί συστηματικά για σαμποτάρισμα επενδύσεων, για να απορρίψει ανάμεσα σε όλα αυτά τα έργα που η Κόσκο δεν ήθελε να κάνει, αλλά ήταν δεσμευμένη να τα προτείνει.

Αυτά τα έργα ήταν καίρια για τον παραγωγικό ρόλο του λιμανιού και αφορούσαν την κρουαζιέρα, τη ναυπηγοεπισκευή και το σταθμό διακίνησης αυτοκινήτων (car terminal). Με αυτόν τον τρόπο η κυβέρνηση πήρε στις πλάτες της μόνη της το σαμποτάρισμα της παραγωγής χωρίς να λερώσει την υπόληψή της στην πόλη και την Ελλάδα η Κόσκο, δηλαδή η Κίνα, δηλαδή το αποικιοκρατικό αφεντικό της πόλης, που επίσης δεν θέλει την ανάπτυξη του λιμανιού πλην του τομέα των κοντέινερ.

Γι αυτό το λόγο οι μόνες επενδύσεις που έχουν προχωρήσει στο λιμάνι είναι αυτές που αφορούν το Σταθμό Εμπορευματοκιβωτιών (ΣΕΜΠΟ), δηλαδή τον κλάδο που ενδιαφέρει την αποικιοκρατική δύναμη γιατί έχει να κάνει με τη μεταφορά των προϊόντων της στην Ευρώπη και παγκόσμια.

Εκεί οι επενδύσεις έγιναν με ταχύτητα που ξεπερνούσε τα χρονοδιαγράμματα, καθώς το ελληνικό κράτος έδινε τις εγκρίσεις του σε χρόνο μηδέν. Αντίθετα όπως αναφέρει δημοσίευμα της Ναυτεμπορικής: «Για περισσότερο από έναν χρόνο το master plan πηγαίνονταν με αλλαγές, αλλά «πράσινο φως» δεν άναψε ποτέ. Οι δημόσιες υπηρεσίες προέβλεπαν το επιχείρημα ότι ποτέ και σε καμία περίπτωση το master plan δεν τηρούσε τις προδιαγραφές που υπάρχουν. Στον αντίποδα, όμως, και η Cosco τόνιζε ότι στον Σταθμό Εμπορευματοκιβωτιών του ΟΛΠ (του οποίου τη διαχείριση έχει από το 2010) έχει κάνει επενδύσεις ύψους περί των 500 εκατ. ευρώ, αλλά τέτοια προβλήματα δεν αντιμετώπισε ποτέ» (<https://m.naftemporiki.gr/story/1446782/ta-agkathia-gia-to-ependutiko-sxedio-tou-olp>). Αυτά τα λέει η Κόσκο για να μην καταλάβει ο κόσμος τη συμπαιγνία της με την

κυβέρνηση και γι αυτό το λόγο δεν μπαίνει στον κόπο να παρουσιάσει τη συμμόρφωση της με αυτές τις προδιαγραφές ώστε να αντικρούσει μαζί με άλλα επιχειρήματα σημείο-σημείο τις απορρίψεις της διυπουργικής επιτροπής.

Από τους υπόλοιπους κλάδους η Επισκευαστική Ζώνη του Πέραματος βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο μεγαλύτερο κίνδυνο, γιατί η κρουαζιέρα και το αυτοκίνητο μπορεί να περιοριστούν αλλά κάπως θα επιβιώσουν, η Ζώνη όμως, που είναι κλειδί για τη ζωή της εργατικής τάξης και του λαού του Πειραιά, χωρίς επενδύσεις θα κλείσει.

Και αυτά γίνονται την ίδια στιγμή που η χώρα βυθίζεται από την καταστροφή των παραγωγικών μονάδων, το σταμάτημα των επενδύσεων, οπότε και από την ανεργία. Αποκαλύπτεται σήμερα πόσο η εγκατάσταση του κινέζικου κρατικού μονοπώλου στον Πειραιά δυναμώνει και το σαμποτάζ και την ανεργία, και πόσο χρήσιμο είναι για τους κινέζους μονοπωλιστές να συντηρείται και να αυξάνεται η ανεργία αφού τους βοηθάει στην κατάργηση κάθε εργασιακού δικαίωμα για τους εργαζόμενους στους προβλήτες II και III την ίδια στιγμή που τα κέρδη τους διπλασιάζονται και τριπλασιάζονται τόσο από την αλματώδη αύξηση της διακίνησης του ΣΕΜΠΟ όσο και από τα μερίσματα του ΟΛΠ. Το ίδιο καθεστώς πάει να επεκταθεί τώρα και στην προβλήτα I, που ανήκε ως πρόσφατα στο ελληνικό κράτος και έχει μικρότερους γερανούς και πιο καλοπληρωμένο προσωπικό, αφού ο ΟΛΠ-Κόσκο αρνείται να υπογράψει συλλογική σύμβαση με τους λιμενεργάτες και οι ίδιοι καταγγέλλουν στασιμότητα προσλήψεων και αύξηση στην ένταση εργασίας. Αυτά όλα όχι μόνο τα επιτρέπει το ελληνικό

κράτος αλλά έχει ευνοήσει για χρόνια την Κόσκο με φοροαπαλλαγές που δεν είχε καμία νότια επιχείρηση, τις οποίες διατήρησε σε ισχύ έως και το 2015 οπότε τις σταμάτησε η Κομισιόν καταγγέλλοντας πρακτικές αθέμιτου ανταγωνισμού. Έπρεπε δηλαδή να επέμβει η Κομισιόν για να μαζεύει το ελληνικό κράτος φόρους από την Κόσκο. Και το κράτος δεν θα το έκανε, εάν δεν ήθελε να κερδίσει την έγκριση της Κομισιόν για τη μεταβίβαση του ποσοστού του ΟΛΠ στην Κόσκο.

Πως το σοσιαλφασιστικό καθεστώς των σαμποτέρ προωθεί τη ματαίωση των επενδύσεων προς όφελος του κινέζικου κρατικού μονοπώλου

Το δικό τους ρόλο για την απόρριψη κάποιων από τις επενδύσεις που έπρεπε να πραγματοποιήσει η Κόσκο έπαιξαν και άλλα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ όπως ο υποψήφιος δήμαρχος του ΣΥΡΙΖΑ στον Πειραιά Μπελαβίλας, ο αντιπεριφερειάρχης Πειραιά του ΣΥΡΙΖΑ Γαβρίλης, που πρόβαλαν μεταξύ άλλων και το επιχείρημα του ...περιορισμού της θέας το λιμάνι, συνεπικουρούμενοι από τους δήμους Κερατσινίου και Πέραματος. Σε ότι αφορά τη θέα στη θάλασσα που θα την εμπόδιζαν τάχα τα κρουαζιερόπλοια (!!!) και τα πάρκινγκ αυτοκινήτων, κι αυτή γίνεται αντικείμενο διεκδίκησεων επιλεκτικά αφού κανένα κίνημα δεν ξεσηκώθηκε όταν η Κόσκο έκλεισε πρακτικά τη θέα στη θάλασσα στο Πέραμα, εκεί όπου το μόνο που βλέπεις είναι φορτία και γερανοί. Πέρα από το ότι τα μεγάλα λιμάνια σε όλο τον κόσμο δεν φημίζονται για τη θέα τους αλλά για τις πελώριες εγκαταστάσεις τους και τα πανύψηλα καράβια τους, οι ενστάσεις θα είχαν νόημα αν αφορούσαν την υλοποίηση των επενδύσεων με το συμφερότερο για την πόλη και τους δήμους τρόπο ενάντια στο αδηφάγο μονοπώλο της Κόσκο, με την κατάθεση προτάσεων για τροποποίηση του σχεδίου που θα επέτρεπε την υλοποίηση των επενδύσεων με πολλές ασφαλιστικές δικλίδες για το σεβασμό του ανταγωνισμού και του περιβάλλοντος. Τέτοιες ενστάσεις όμως ποτέ δεν προβλήθηκαν. Έγιναν μόνο ενστάσεις κατάλληλα διατυπωμένες για να βοηθήσουν την Κόσκο

να ξεγλιστρήσει από τις υποχρεώσεις της με βάση τη σύμβαση. Καμία ένσταση για τον τρόπο που λειτουργεί η Κόσκο στο λιμάνι δεν διατυπώθηκε όταν κινήθηκαν διαδικασίες από τον αρμόδιο ευρωπαϊκό οργανισμό (OLAF) για τη διενέργεια λαθρεμπορίου στον Πειραιά, όπου η Κόσκο αφέθηκε ανενόχλητη από τους ελληνικούς ελεγκτικούς οργανισμούς να δηλώνει ότι δεν είδε και δεν ξέρει τίποτα. Εκεί επίσης δεν κινητοποιήθηκε κανένας υποψήφιος δήμαρχος του ΣΥΡΙΖΑ, και κανένας αντιπεριφερειάρχης για την προστασία τάχα των εμπορών του Πειραιά που τώρα εμφανίζονται να τους υποστηρίζουν με τις ενστάσεις τους για να μη γίνει το εμπορικό κέντρο στο χώρο του λιμανιού που θα εξυπηρετούσε άμεσα την επίσης άγρια σαμποταρισμένη κρουαζιέρα.

Το ψευτοΚΚΕ διευκολύνει με το δικό του τρόπο τους κινέζους αποικιοκράτες αφού ουσιαστικά απαγορεύει στο κίνημα των εργαζόμενων να ασχοληθεί με το θέμα των επενδύσεων, επειδή αυτές εντάσσονται πάντα σύμφωνα με αυτό το αντεργατικό κόμμα στα πλαίσια των ενδο-ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που δεν αφορούν τους εργαζόμενους. Βέβαια σε αυτά τα πλαίσια των ανταγωνισμών το ψευτοΚΚΕ επιλέγει πάντα να σταθεί με μία πλευρά. Είναι χαρακτηριστικό ένα σχόλιο του Ριζοσπάστη για τις εξελίξεις στο master plan, όπου κάνει ιδιαίτερη αναφορά στη ναυπηγοεπισκευή και στο σταθμό Logistics στον ΟΔΔΥ. Σε αυτό καλύπτει απόλυτα τις ευθύνες της Κόσκο και αναφέρεται ξανά σε σαμποτάζ των κινέζικων σχεδίων από ΗΠΑ και ΕΕ (!), το οποίο εξυπηρετεί με τις αποφάσεις της η κυβέρνηση: «Τα δύο αυτά επενδυτικά πλάνα της πολυεθνικής συναντούν διαρκώς προσχλήματα, και ο λόγος δεν είναι άλλος από τους σκληρούς γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς που μαίνονται στο παρασκήνιο ανάμεσα στην Κίνα και τις ΗΠΑ, με την εμπλοκή και ισχυρών κρατών της ΕΕ» (<https://www.rizospastis.gr/story.do?id=10222719&textCriteriaClause=%2B-COSCO>). Τώρα γιατί και ΗΠΑ και ΕΕ τα έχουν βάλει με μία πολυεθνική και αυτό ενοχλεί το «ταξικό» «ΚΚΕ» είναι ένα μυστήριο. Γιατί επίσης η πρόθυμη

για ανάπτυξη ή έστω για κερδοφορία αυτή πολυεθνική φέρνει χαλασμένες δεξαμενές στο Πέραμα, και ποιες πιέσεις ιμπεριαλιστών την ανάγκασαν να το κάνει, είναι επίσης ένα μυστήριο. Δεν έχει τέλος η εξαπάτηση των εργαζόμενων και η ξετσιπωτή δουλικότητα αυτού το κόμματος που θέλει να καμώνεται το κομμουνιστικό στους κινέζους αποικιοκράτες και στη νεοχίτλερική Ρωσία του Πούτιν.

Είναι χαρακτηριστικό επίσης και το εξής: Για να δώσει ο ΣΥΡΙΖΑ στην Κόσκο την πλειοψηφία των μετοχών του ΟΛΠ το 2016 έγιναν πραξικοπηματικές συνοπτικές διαδικασίες χωρίς να γίνει καμία ουσιαστική διαβούλευση με κανένα φορέα, μέχρι που τελικά πέταξαν έξω και τους εργαζόμενους του ΟΛΠ. Το κινέζικο κράτος έδειξε τότε αντίστοιχη σπουδή. Έστειλε πλοία του πολεμικού του στόλου στο λιμάνι το 2015 σε μία επίδειξη δύναμης για να πάρει το προβάδισμα η Κόσκο ως υποψήφιος «στρατηγικός επενδυτής». Εκεί υποδέχθηκε τους κινέζους αξιωματούχους με ανοιχτή αγκαλιά ο Τσίπρας (<https://www.oakke.gr/nea-anatoli/item/488>).

Όταν όμως ήρθε η ώρα για να εξεταστεί το υπόλοιπο σχέδιο ανάπτυξης του λιμανιού εκτός κονέηνερ, το master plan, από την αρμόδια κρατική επιτροπή στις αρχές του 2018 όταν το κατέθεσε η Κόσκο, ακολούθηθηκε μία μακριά πορεία διαβουλεύσεων με κάθε δήμο, με κάθε εμπλεκόμενο επαγγελματικό φορέα, ατέρμονες συζητήσεις και συναντήσεις, άπλετη δημοκρατία με μία εξαίρεση. Σε όλα αυτά δεν συμμετείχαν ξανά οι εργαζόμενοι στον ΟΛΠ. Αυτή η μη συμμετοχή για το κρατικοφασιστικό αντεργατικό μονοπώλο της Κίνας και τους αντεργάτες της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ φαίνεται ότι είναι θέση αρχής.

Το πιο ύποπτο για το ότι υπάρχει συμπαιγνία κυβέρνησης Κόσκο για την απόρριψη του τμήματος του master plan που δεν ήθελε η Κόσκο, είναι ότι όλη αυτή την περίοδο μέχρι και σήμερα μετά την απόρριψη, η Κόσκο κρατάει εξαιρετικά ήπιους τόνους απέναντι στην κυβέρνηση ενώ θα

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΚΟΣΚΟ ΧΕΡΙ-ΧΕΡΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΝ ΤΙΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΚΑΙ ΠΑΝΕ ΓΙΑ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΗ ΖΩΝΗ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ

Συνέχεια από τη σελ. 13

έπρεπε υποτίθεται να χαλάει τον κόσμο... Μπορεί κανείς να αναρωτηθεί γιατί η Κίνα να μην θέλει σταθμούς κρουαζιεροπλοίων, και εμπορικά κέντρα και άφθονο τουρισμό και μια σφύζουσα από παραγωγή επισκευαστική ζώνη; Η Κίνα τέτοιους τομείς ανάπτυξης τους θέλει στην αποικιακή μητρόπολη, δηλαδή στην ίδια την Κίνα. Όμως κάθε τέτοια ανάπτυξη στην αποικία όπως το έχουμε πολλές φορές πει, παράγει δύο παράγοντες που στρέφονται ενάντια στη νεοαποικιοκρατία φασιστικού τύπου: α) ένα πολυάριθμο, ισχυρό και οργανωμένο προλεταριάτο που πολύ δύσκολα θα δεχτεί ταυτόχρονα με την ταξική και μια εθνική καταπίεση και β) μια ισχυροποίηση της συμμετοχής της χώρας στη διεθνή αγορά που θα επιτρέψει μια ανάπτυξη στη χώρα και του ντόπιου παραγωγικού κεφάλαιου, αλλά και του δυτικού δίπλα στο ξένο φασιστικό μονοπωλιακό, πράγμα που θα έβαζε σε κίνδυνο την οικονομική και πολιτική ηγεμονία του δεύτερου.

Αλλά ειδικά σε ότι αφορά την επισκευαστική Ζώνη και την κρουαζιέρα η μεν ανάπτυξη της πρώτης δυναμώνει στον Πειραιά και στην Ελλάδα τους παραγωγικούς δεσμούς με τη στεριά του πολύ ισχυρού ελληνικού εφοπλιστικού κεφάλαιου αφού αυτό θα είναι ο μεγαλύτερος πελάτης της (για αυτό πάντα το ψευτοΚΚΕ και οι ρωσόφιλοι γενικά χτυπούσαν κατά απόλυτη προτεραιότητα τη Ζώνη και τα Ναυπηγεία), ενώ η ανάπτυξη της δεύτερης θα δυνάμωνε στη χώρα τη θέση του εφοπλιστικού μονοπωλιακού κεφάλαιου της κρουαζιέρας που είναι σχεδόν αποκλειστικά δυτικό και γι αυτό επίσης έχει συναντήσει μανιασμένη αντίσταση από τους ρωσοκινέζους όλα αυτά τα χρόνια.

Γι αυτούς τους λόγους στις χώρες που θέλει να ελέγξει αποικιοκρατικά η Κίνα καταπιάνεται πάντα με εξόρυξη πρώτων υλών, απόσπαση ενεργειακών πηγών και δικτύων καθώς και δημιουργία μεταφορικών κόμβων. Αυτό κάνει η Κίνα κυρίως στην Αφρική και στη Νότια Ασία. Αυτή είναι και η λογική του «Ένας Δρόμος, μία Ζώνη» («One Road, One Belt») στο οποίο ο Πειραιάς κατέχει την πιο περίπλητη θέση, καθώς είναι το μόνο ιδιόκτητο λιμάνι της Κίνας στην ευρωπαϊκή ήπειρο από το οποίο θα την κατακλύζει με εμπορεύματα. Γι αυτό το σχέδιο χρειάζονται αποικιοκρατικές πρακτικές, και όχι αναπτυξιακές επενδύσεις υποδο-

μών και για τρίτους, χρειάζονται πολλές αποθήκες και προβλήτες για το ΣΕΜΠΟ, χρειάζονται σιδηροδρομικές γραμμές, δρόμοι διασύνδεσης, αλλά καθόλου κρουαζιέρα, ναυπηγοεπισκευή, και πολύς τουρισμός. Μάλιστα αν η Ζώνη κλείσει εντελώς, η Κόσσκο θα κερδίσει μια νέα πελώρια έκταση για να την κάνει χώρο για κοντέινερ, το μόνο χώρο που στ' αλήθεια χρειάζεται πολύ.

Αλλά ακόμα και αν για τους κινέζους ιμπεριαλιστές δεν θα ήταν απόλυτη προτεραιότητα το σαμποτάρισμα των υπόλοιπων υποδομών είναι μία ανεπιθύμη υποχρέωση απέναντι στη σύμμαχο τους, τη νεοχιτλερική Ρωσία του Πούτιν. Είναι αυτή που έχει τον ουσιαστικό πολιτικό έλεγχο της χώρας μας μέσω των κεντρικών ηγετικών ομάδων όλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων και του στελεχικού κορμού των ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ και ναζΙΧΑ, και η οποία δεν επιτρέπει εδώ

και χρόνια σε κανένα δυτικό μη συνεργαζόμενο στενά με τη Ρωσία μονοπωλιακό κεφάλαιο να έχει μεγάλης κλίμακας παραγωγικές δραστηριότητες στην Ελλάδα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιας απαγορευμένης δραστηριότητας είναι αυτή της μεταλλουργίας χρυσού στη Χαλκιδική. Εκεί οι επενδυτές εμφανίζουν πάντα έγκαιρα τα σχέδια και τις περιβαλλοντικές μελέτες τους, αλλά το κράτος πάντα καθυστερεί την εξέτασή τους και στη συνέχεια τα απορρίπτει.

Στην περίπτωση της Κόσσκο έχουμε ακριβώς το αντίστροφο από ότι με το χρυσό. Εδώ έχουμε έναν «επενδυτή» που καθυστέρησε και εμφάνισε λειψά σχέδια και μελέτες, του απορρίφθηκαν κάποιες από τις επενδύσεις, αλλά συμπεριφέρεται σαν αφεντικό της χώρας και διακηρύσσει τώρα «ή όλα ή τίποτα», δηλαδή

ότι δεν θα κάνει τις επενδύσεις που εγκρίθηκαν, αν δεν εγκριθούν όλες. Αυτό σημαίνει ότι η Κόσσκο πάει να βρει ένα πάτημα για να μην κάνει ούτε τις επενδύσεις που έχει υποχρέωση να κάνει λόγω της σύμβασης και που η κυβέρνηση τις έχει εγκρίνει (επειδή θα ήταν πολύ μεγάλο πολιτικό σκάνδαλο σε βάρος της να έκανε αλλιώς!!!) Διαμηνύει μάλιστα η Κόσσκο ότι θα πάει στη διαιτησία κατά του ελληνικού κράτους γιατί αφού οι επενδύσεις της ματαιώθηκαν με υπαιτιότητα του κράτους (!) θα ζητήσει να της δώσουν τζάμπα και το υπόλοιπο 16% του ΟΛΠ που θα έπαιρνε μόνο αφού θα έκανε τις επενδύσεις που εγκρίθηκαν, και μάλιστα θα ζητήσει να πάρει αυτό το 16% πιο γρήγορα από το 2021 που προβλεπόταν στη σύμβαση!!! Δηλώνει τελικά ότι αφού πάρει το 16% θα περιμένει το κράτος να δώσει εγκρίσεις και αδειοδοτήσεις, χωρίς να βιάζεται

κατά τ' άλλα. Αυτούς τους εκβιασμούς τους είχε ετοιμάσει η Κόσσκο σπάζοντας στο σχέδιο ανάπτυξης τις επενδύσεις σε δύο κατηγορίες, στις υποχρεωτικές με βάση τη σύμβαση, και τις προαιρετικές που είναι υποστηρικτικές των άλλων υποχρεωτικών και τις οποίες υποστηρικτικές όμως είχε δεσμευτεί πριν πάρει το λιμάνι ότι θα κάνει. Με ένα δικό της δηλαδή πρωτοφανές σκεπτικό η Κόσσκο δηλώνει ότι δεν έχει νόημα να κάνει τις υποχρεωτικές χωρίς τις προαιρετικές, και πατάει σε αυτό το σημείο για να παραβιάσει τις υποχρεώσεις της για τις υποχρεωτικές που εγκρίνει η αρμόδια διυπουργική επιτροπή. Έτσι αν η χώρα μας είναι μια αρκετά υπάκουη αποικία η Κίνα και δεν θα κάνει καμιά επένδυση, ούτε προαιρετική ούτε υποχρεωτική, και θα πληρωθεί για αυτό παίρνοντας τζάμπα και το υπόλοιπο 16% του μεγαλύτερου λιμανιού της χώρας.

Πως η Κόσσκο καθυστερεί τις επενδύσεις σε όλο τον ΟΛΠ

Ομιζούμε ότι όταν το 2016 η Κόσσκο πήρε το λιμάνι ανέλαβε την υποχρέωση να κάνει μία σειρά επενδύσεων που σε ένα βαθμό αποτέλεσαν ένα πρόσχημα στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ για να δικαιολογήσει και το πολύ χαμηλό τίμημα, καθώς και το γεγονός ότι μετά την απόκτηση πακέτου 51% στον ΟΛΠ, οι κινέζοι θα πλήρωναν το νοίκι για τις προβλήτες II και III στο Πέραμα στον εαυτό τους, και θα ελέγχανε οι ίδιοι το μεταβλητό και ανάλογο με τα έσοδα του ΟΛΠ ύψος του, ενώ με μία άλλη κατάπτυστη συμφωνία η κυβέρνηση Σαμαρά δέχτηκε την κατάργηση του εγγυημένου ανταλλάγματος, δηλαδή ενός σταθερού ελάχιστου ενοικίου.

Οι επενδύσεις που θα έκανε η Κόσσκο θα έπρεπε να έχουν ολοκληρωθεί έως το 2021, προκειμένου να μεταβιβασθεί επιπλέον ποσοστό 16% του μετοχικού κεφαλαίου του ΟΛΠ, και ανέρχονται συνολικά στο ποσό των περίπου 580 εκατ. ευρώ, από τα οποία τα 293,7 εκατ. ευρώ είναι οι υποχρεωτικές.

Στις αρχές του 2018 ο ΟΛΠ-Κόσσκο παρουσίασε το σχέδιο ανάπτυξης του λιμανιού, δηλαδή έναν ολόκληρο χρόνο μετά τη μεταβίβαση ποσοστού 51% στην Κόσσκο. Μεταξύ διαβουλεύσεων με τους φορείς και παρατηρήσεων και διορθώσεων των υπηρεσιών η Κόσσκο υπέβαλε έξι τροποποιημένα σχέδια. Κι όμως μετά τα έξι τροποποιημένα σχέδια η Κόσσκο ζήτησε αναβολή δύο φορές γιατί δεν είχε έτοιμους φακέλους για το συναρμόδιο υπουργείο Πολιτισμού και για το ΚΑΣ. Η πρώτη ήταν στις 31/1/2019 (!) και αφορούσε την εξέταση των επενδύσεων από το υπουργείο πολιτισμού και η δεύτερη στις 4/3/2019 και αφορούσε συνεδρίαση του ΚΑΣ για τον

ίδιο λόγο.

Από το ιστορικό που περιέχεται στο πρακτικό της ΕΣΑΛ προκύπτει ότι ο ΟΛΠ-Κόσσκο είχε καταθέσει Master plan τον Οκτώβριο του 2017, που και πάλι ήταν καθυστερημένο γιατί για κάποιες επενδύσεις είχε δεσμευτεί ότι θα ολοκληρωθούν μέσα στο 2017 το οποίο απορρίφθηκε εξ αρχής και πριν πάει σε οποιαδήποτε διαβούλευση λόγω ελλείψεων του φακέλου!!!

Είναι χαρακτηριστικό πως η ΕΣΑΛ επισημαίνει και σε αυτό το τελευταίο σχέδιο χονδροειδείς ελλείψεις όπως λάθος αποτυπώσεις περιοχών, ανακριβείς περιγραφές με διαφορετικά τετραγωνικά μέτρα σε διαφορετικά σημεία, ελλείψεις στις μελέτες κυκλοφοριακών ρυθμίσεων κλπ (ολόκληρο το πρακτικό της ΕΣΑΛ δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα www.metaforespress.gr). Αν υπήρχε ελληνικό κράτος, κυβέρνηση, αντιπολίτευση κλπ που να λειτουργούν στη βάση της αρχής της κρατικής κυριαρχίας και της εθνικής ανεξαρτησίας, θα έπρεπε οι επιτροπές και οι

παρα-επιτροπές να αναμορφώσουν οι ίδιες άμεσα το σχέδιο ανάπτυξης της Κόσσκο, να της το δώσουν να το φτιάξει και να μην την αφήσουν σε ησυχία με πρόστιμα, ποινικές ρήτρες και δημόσιες καταγγελίες μέχρι να το τελειώσει.

Τα ποσοστά ανάπτυξης στις δραστηριότητες του λιμανιού που διαχειρίζεται ο ελεγχόμενος από την Κόσσκο ΟΛΠ από το καλοκαίρι του 2016 μιλάνε από μόνα τους για τις συνέπειες στην καθυστέρηση των επενδύσεων. Το 2017, ο κλάδος της κρουαζιέρας στην Ελλάδα γνώρισε συρρίκνωση μεγεθών 20%, και βασικό ρόλο σε αυτό έπαιξε η έλλειψη λιμενικών υποδομών. Το 2018 τίποτα δεν άλλαξε, ενώ και το 2019 η κρουαζιέρα αναμένεται να κινηθεί στα ίδια επίπεδα, αφού καμία από τις επενδύσεις που προβλέπονται στο πρόγραμμα του ΟΛΠ στην κρουαζιέρα δεν έγινε.

Η Επισκευαστική Ζώνη σημείωσε μια ελάχιστη αύξηση του 3,9% (!) με ...244 πλοία το 2017 έναντι 235 πλοίων το 2016. Το 2018 η κατάσταση βελτιώθηκε μετά την καθυστερημένη άφιξη της πρώτης πλωτής δεξαμενής. Αλλά η δεξαμενή αυτή ήταν χαλασμένη με αποτέλεσμα να μισολειτουργεί. Σύμφωνα με το capital.gr η δεξαμενή τελικά φιλοξένησε μόνο 10 πλοία το 2018. Σύμφωνα με την έκθεση του ΟΛΠ αναμένεται με την άφιξη της δεύτερης πλωτής δεξαμε-

νης, που δεν έχει αρχίσει καν να φαίνεται στον ορίζοντα όταν βρισκόμαστε ήδη στο Μάρτη του 2019, να έρχονται 350-450 πλοία ανά έτος, προφανώς από το 2020 και μετά και εφόσον έρθει.

Σε ότι αφορά τον σταθμό διακίνησης αυτοκινήτων (car terminal) αυτός λειτουργεί με σταθερούς ρυθμούς και με αύξηση στη διακίνηση, πάντως αισθητά μικρότερη πάντα σε σχέση με τις αυξήσεις-ρεκόρ του ΣΕΜΠΟ. Ωστόσο χωρίς την ανάπτυξη υποδομών σε συνθήκες οξυτάτου ανταγωνισμού από τις γειτονικές χώρες είναι πιθανό να οδηγηθεί και ο σταθμός αυτοκινήτων σε συρρίκνωση. Τώρα φαίνονται οι συνέπειες της καταστροφικής πολιτικής της παραχώρησης όλων των δραστηριοτήτων του λιμανιού σε ένα μονοπώλιο που το κατάγγειλε το καλοκαίρι του 2016 το σαμποταρισμένο από το σοσιαλφασισμό κίνημα των εργαζομένων του ΟΛΠ υπό την ηγεσία της σιωπηλής σήμερα ΟΜΥΛΕ.

Στο μεταξύ η ίδια η Κόσσκο εμφανίζεται πολύ ευχαριστημένη για τα αποτελέσματα του ΟΛΠ του 2018. Και πως να μην είναι ευχαριστημένο το κινέζικο μονοπώλιο; Η διακίνηση στο ΣΕΜΠΟ αυξάνεται χρόνο με το χρόνο με ρυθμούς ρεκόρ. Για την Κίνα λιμάνι ίσον ΣΕΜΠΟ και όλα στο λιμάνι πρέπει να

Πως συγκεκριμένα σαμποταρίστηκαν οι επενδύσεις στη Ζώνη και στην κρουαζιέρα

Συνέχεια από δίπλα

γίνουν ΣΕΜΠΟ. Είναι χαρακτηριστική και πολύ κυνική η δήλωση του κινέζου προέδρου του ΟΛΠ, του Captain Fu Chengqiu που μοιάζει λίγο με τον κυνισμό του αρχισαμποταριστή Τσίπρα όταν διαβεβαιώνει το πανελλήνιο ότι «έρχεται η ανάπτυξη»: “Το 2018 ήταν η πιο επιτυχής χρονιά για τον ΟΛΠ από άποψη κερδοφορίας. Όλες οι επιχειρησιακές μονάδες συνεχώς βελτιώνουν την ποιότητα των προσφερόμενων υπηρεσιών και το οικονομικό τους αποτέλεσμα. Περιμένουμε σε σύντομο χρονικό διάστημα να έχουμε τις απαραίτητες εγκρίσεις από το ελληνικό κράτος ώστε να επιταχύνουμε την υλοποίηση των επενδύσεων, που όπως προκύπτει και από τα σημερινά αποτελέσματα δημιουργούν προστιθέμενη αξία και μακροπρόθεσμα οφέλη για τους μετόχους, τους εργαζόμενους, τις τοπικές κοινωνίες και όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη του ΟΛΠ”.

Στην έκθεση του ΟΛΠ για το 2018, που δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα του, η Κόσκο διακηρύσσει τις φιλοδοξίες της για τον ΣΕΜΠΟ :

Να γίνει ο Πειραιάς «Νότια πύλη για το Σινο-Ευρωπαϊκό εμπόριο» με «επέκταση των δραστηριοτήτων του Σταθμού Εμπορευματοκιβωτίων μέσω της χερσαίας διασύνδεσής του με διαμετακομιστικά κέντρα (με τρένα), προσέλκυση νέων πελατών για τον κλάδο των οχηματαγωγών (Ro-Ro) και επέκταση των δραστηριοτήτων της εφοδιαστικής αλυσίδας με την κατασκευή νέων σύγχρονων αποθηκευτικών χώρων». Στον κατάλογο των επενδύσεων όλες αυτές που αφορούν τον ΣΕΜΠΟ έχουν γίνει, χωρίς να περιμένουν καμία έγκριση κανενός master plan. Κατά τ’ άλλα μαζεύονται πολλά μηδενικά, κρουαζιέρα 0, αυτοκίνητα 0, ναυπηγοεπισκευή 32 εκ ευρώ, από τα οποία τα 23 αντιστοιχούν σε μια χαλασμένη και υπερτιμημένη όπως όλα δείχνουν, πλωτή δεξαμενή, για την οποία ο ΟΛΠ πλήρωσε την Κόσκο από την οποία την αγόρασε!!!

Δεν υπάρχει ασφαλώς ούτε ένας βουλευτής, ούτε ένας κρατικός αξιωματούχος να πει στον Captain Fu να μην εμπαιζει τις τοπικές κοινωνίες και τους εργαζόμενους που ειδικά στη Ζώνη τους έχει βυθίσει στην ανεργία, ενώ με την καθυστέρηση των επενδύσεων οι προοπτικές και στους υπόλοιπους κλάδους δεν θα αργήσουν να μετατραπούν σε αρνητικές, με την κρουαζιέρα ήδη να ακολουθεί πτωτική πορεία.

Στο κέντρο αυτών των επενδύσεων, όπως μεταφέρθηκε σε επίπεδο δημοσίων δεσμεύσεων και δηλώσεων, βρέθηκε η πιο νευραλγική δραστηριότητα στο λιμάνι, η Ζώνη Περάματος που τελικά έγινε έρμαιο στα χέρια της Κίνας, ακριβώς λόγω του συστηματικού σαμποτάζ του κράτους, και του κυρίαρχου συνδικαλιστικά ψευτοΚΚΕ που προώθησε αυτό το σαμποτάζ και άνοιξε το δρόμο στους ναζιστές της «Χρ. Αυγής» να κάνουν τον εργοδηγό της Κόσκο μέσα από το ρατσιστικό σωματείο τους. Το αποτέλεσμα ήταν να μετατραπεί το λιμάνι σε κάτεργο για τους εργάτες και σε άβανο των αποικιοκρατών.

Η Κόσκο πρέπει σύμφωνα με την σύμβαση που έχει υπογράψει να φέρει και άλλη μία τουλάχιστον πλωτή δεξαμενή, και να αποκαταστήσει την πλήρη λειτουργικότητα αυτής που έχει φέρει. Σε ότι αφορά τη δεύτερη δεξαμενή είχε ανακοινωθεί από την Κόσκο από την αρχή ότι αυτή θα είναι μια γιγαντιαία δεξαμενή 300.000 τόνων, και μάλιστα σύμφωνα με την αρθρογραφία είχε ξεκινήσει να έρχεται από το φθινόπωρο του 2016, και ακόμα δεν έχει φτάσει, δεν έχει γίνει καν η αγορά της. Το πόσο μεγάλη θα είναι η δεύτερη δεξαμενή αν και όποτε φτάσει δεν διευκρινίζεται πουθενά, αλλά το σίγουρο είναι το εξής: Η Κόσκο κάνει πως διεκδικεί χώρους του ΟΛΠ στην Κυνοσούρα ή στην Ψυττάλεια για να φέρει τη δεξαμενή αυτή λόγω του μεγάλου μεγέθους της. Όμως και οι δύο αυτοί χώροι έχουν αποκλειστεί λόγω αρχαίων, πράγμα που η Κόσκο ήξερε πριν πάρει το λιμάνι. Η απόφαση της ΕΣΑΛ εννοείται επαναλαμβάνει τον περιορισμό στο τμήμα των υποχρεωτικών επενδύσεων που αφορούν τη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη του ΟΛΠ σε ότι αφορά το χαρακτηρισμό της Ψυττάλειας ως «αρχαιολογικό και ιστορικό τόπο» και τον καθορισμό αδόμητων ζωνών στην Ψυττάλεια και στην Κυνοσούρα. Ασφαλώς το δημοτικό μέτωπο στην περιοχή θα δώσει χείρα βοήθειας στο να μην έρθει καμία δεξαμενή. Βέβαια η Κόσκο θα μπορούσε άνετα να φέρει μια μικρότερη δεξαμενή σε χώρο που θα μπορεί να την εγκαταστήσει, και όπου η γνωστή για τη λατρεία της στον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό κυβέρνηση (μόνο όσο αυτός ο πολιτισμός εμποδίζει επενδύσεις), δεν θα μπορεί να σταματήσει.

Έτσι με την αγορά μιας ελαττω-

ματικής δεξαμενής επιτράπηκε στην Κόσκο να σβήσει από το λογαριασμό τα 23 εκ Ευρώ από τα 55 εκ Ευρώ, που είναι υποχρεωμένη να επενδύσει στη Ζώνη (<https://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/σαμποταζ---ρωσοκινεζικη-διδεισδυση/item/1053->). Τώρα η Κόσκο δεν συζητάει για τη λειτουργικότητα της πρώτης πλωτής δεξαμενής, για το πότε θα φέρει τη δεύτερη, ούτε για τη στασιμότητα της Ζώνης, γιατί ισχυρίζεται ότι για να έρθουν καράβια στη Ζώνη, πριν από τις δεξαμενές, χρειάζεται να γίνει η Ζώνη ναυπηγείο, επιχείρημα που όπως φαίνεται αποδέχεται και η ΕΣΑΛ, ενώ κάτι τέτοιο πουθενά δεν αναφέρεται στη σύμβαση παραχώρησης. Η υποχρέωση της Κόσκο ήταν να κάνει καλύτερη την επισκευαστική λειτουργία της Ζώνης. Το να γίνει ναυπηγείο το ζήτησε εκ των υστέρων γιατί η κυβέρνηση είχε κάθε λόγο να της πει όχι και μετά το «όχι» η Κόσκο μπορούσε να κάνει το γνωστό κόλπο, να πει δηλαδή ότι εγώ ήθελα να κάνω κάτι καλύτερο και μου το αρνείστε άρα δεν θα κάνω τίποτα.

Έτσι για να φέρει τη δεύτερη δεξαμενή ζητάει τώρα να της εγκριθεί η δεύτερη αίτηση επένδυσης της στη Ζώνη: η λειτουργία ναυπηγείου Mega Yachts. Αυτό είναι το δεύτερο είδος ναυπηγείου που ζητάει το πιθανότερο προσχηματικά η Κόσκο μετά την απόρριψη της πρώτης επίσης καταδικασμένης εκ των προτέρων αίτησής της να μετατραπεί όλη η Ζώνη σε κανονικό μεγάλο ναυπηγείο της Κόσκο και οι εργολάβοι της Ζώνης σε υπεργολάβοι της, ένα σχέδιο που έχει απορριφθεί από τις κρατικές αρχές που χρησιμοποίησαν τους υπάρχοντες εδώ και πολλά χρόνια βιομηχανοκτόνη παραγωγικών μονάδων στην

Αττική. Η ΕΣΑΛ αρνήθηκε να αποφανθεί για το ναυπηγείο των Mega Yachts περιμένοντας την απόφαση του ΣτΕ για το ναυπηγείο της Ζώνης! Πρόκειται για μία απίστευτη μεθοδευμένη κωλυσιεργία που οδηγεί τη Ζώνη στο μαρασμό και βυθίζει τους εργαζόμενους στην ανεργία.

Συρρικνώνεται και η κρουαζιέρα

Η κρουαζιέρα δέχθηκε πλήγμα και σε σχέση με τις υποχρεωτικές και σε σχέση με τις προαιρετικές επενδύσεις που απορρίφθηκαν ή αναβλήθηκε η έγκρισή τους.

Σε ότι αφορά την υποχρεωτική επένδυση της επέκτασης της προβλήτας κρουαζιέρας, για να ελλιμενίζονται τουλάχιστον άλλα δύο κρουαζιερόπλοια, έγιναν δεκτές οι ενστάσεις του δήμου Πειραιά, και λοιπών κινήσεων πολιτών, σύμφωνα με τις οποίες ο προβλήτας είναι περιττός !!! Ζητήθηκε από την Κόσκο νέα μελέτη σκοπιμότητας. Για την επέκταση της προβλήτας είχε προκηρυχθεί ο σχετικός διαγωνισμός από τον ΟΛΠ με ελλείψεις που οδήγησαν στην αναστολή του από το ΣτΕ μετά από προσφυγή εταιρειών, και στην ακύρωσή του από τον ΟΛΠ. Προφανώς θα αργήσει μία νέα προκήρυξή του, αν γίνει ποτέ.

Σε ότι αφορά τις προαιρετικές επενδύσεις, η πρώτη αφορούσε την κατασκευή εμπορικού κέντρου, που συνάντησε τις αντιδράσεις του εμπορικού κόσμου του Πειραιά, το οποίο επίσης κρίθηκε περιττό. Ασφαλώς ένα εμπορικό κέντρο που θα λειτουργούσε μετά από την κατασκευή και λειτουργία νέου προβλήτα θα είχε χιλιάδες νέους τουρίστες να εξυπηρετήσει και δεν θα απειλούσε τη σημερινή εμπορική κίνηση του Πειραιά που με τα κρουαζιερόπλοια θα αυξανόταν πολύ.

Η δεύτερη είναι η κατασκευή νέου επιβατικού σταθμού που είναι μία εντελώς αναγκαία επένδυση, αλλά πρέπει να πάρει έγκριση πρώτα από το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο με απροσδιόριστο χρονικό ορίζοντα.

Πάγωμα και για το σταθμό διακίνησης αυτοκινήτων

Υποχρεωτικές επενδύσεις εδώ ήταν η επέκταση του σταθμού διακίνησης αυτοκινήτων και η υπόγεια οδική σύνδεση car terminal, με πρώην χώρο ΟΔΔΥ για να υπάρχει δυνατότητα διακίνησης περισσότερων αυτοκινήτων. Στον ίδιο χώρο η Κόσκο πρότεινε στις προαιρετικές επενδύσεις να αναπτυχθεί ένα logistic center (δηλαδή αποθήκες) συνολικής έκτασης 120 στρεμμάτων. Επίσης πρότεινε να κατασκευαστούν δύο πεντάωροφα κτήρια στάθμευσης αυτοκινήτων έκτασης 75.000 τ.μ. Σύμφωνα μάλιστα με το χρονοδιάγραμμα που είχε εγκρίνει το διοικητικό συμβούλιο του ΟΛΠ το 2016, οι επενδύσεις αυτές θα έπρεπε να είχαν ολοκληρωθεί μέσα στο 2017!

Σε ότι αφορά το χώρο logistics, η κατασκευή του απορρίφθηκε γιατί σύμφωνα με την ΕΣΑΛ η διακίνηση θα μπορούσε να γίνει από τον αντίστοιχο χώρο στο ...Θριάσιο (που είναι εκτός λιμανιού) και δεν χρειαζόταν ένα έργο ανταγωνιστικό προς το Θριάσιο.

Σε ότι αφορά τα δύο πεντάωροφα πάρκινγκ εδώ υπήρξε το ζήτημα της ...θέας στη θάλασσα λόγω του ύψους τους, ενώ το ζήτημα σε κάθε περίπτωση θα μπορούσε να λυθεί σε μηδέν χρόνο, αν τα δύο γίνονταν έστω τετραώροφα, ή τριώροφα προκειμένου να μη γίνουν καθόλου.

Αλλά οι δήμοι και η ΕΣΑΛ δεν μπαίνουν σε τέτοιες διαδικασίες. Κινούνται στην εξίσου πρωτοφανή λογική ή όπως το προτείνει η Κόσκο ή καθόλου γιατί το ελληνικό κράτος που είναι ιδιοκτήτης του λιμανιού, και οι φορείς που είναι διορισμένοι από αυτό ή εκλεγμένοι από τους δημότες δεν έχουν άποψη και προτάσεις για το διαχειριστή του, τον ΟΛΠ-Κόσκο, για το τι πρέπει και δεν πρέπει να κάνει και πως πρέπει να το κάνει. Είναι απλά αρωγοί στις καθυστερήσεις, στην αναστολή, στη ματαίωση.

Μαζί με τις επενδύσεις καταβαραθρώνονται μισθοί και εργασιακά δικαιώματα στο λιμάνι του Πειραιά

Στο μεταξύ τα εργασιακά δικαιώματα επιδεινώνονται επί διοίκησης Κόσκο στον ΟΛΠ, όπως προκύπτει από τη μεταχείριση που επιφύλαξε αυτή η διοίκηση στους λιμενεργάτες, αρνούμενη να υπογράψει συλλογική σύμβαση εργασίας, αλλά και να κάνει τακτικές

προσλήψεις με αποτέλεσμα να υπάρχει έλλειψη όπως καταγγέλλει η Ένωση Λιμενεργατών, και μείωση εισοδημάτων.

Στις προβλήτες II και III σύμφωνα με όσα αναφέρει το σωματείο που ελέγχεται από το ψευτοΚΚΕ, η ΕΝΕΔΕΠ, η περίφημη νίκη για ένα θέμα που

αφορά τη σύνταξη και όχι τις εργασιακές συνθήκες, τα βάρη και ανθυγιεινά έχει μείνει προς το παρόν στα χαρτιά, λόγω άρνησης συνεργασίας της εργοδοσίας, η διασφάλιση των θεμάτων υγιεινής και ασφάλειας παραμένει σε εκκρεμότητα, ενώ για συλλογική σύμβαση

με αυξήσεις ούτε καν συζητήση δεν γίνεται. Στο μεταξύ οι εργαζόμενοι μετά τη νικηφόρα υποτίθεται απεργία που τους έδωσε τα βάρη ανθυγιεινά, και υποσχέσεις για συλλογική σύμβαση, βρίσκονται εγκλω-

Πύλη μεταφοράς λαθραίων κινέζικων προϊόντων ο Πειραιάς

Η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) ξεκίνησε πριν από ένα χρόνο περίπου έρευνα σχετικά με τη διακίνηση μεγάλων ποσοτήτων παπουτσιών και ρούχων, που διακινήθηκαν μέσω του λιμανιού του Πειραιά από κινέζικο δίκτυο χωρίς οι διακινητές του να πληρώσουν τους φόρους και δασμούς που τους αναλογούσαν.

Η έρευνα κατέληξε σε ευθύνες του ελληνικού κράτους και των τελωνειακών του αρχών, οι οποίες όπως αναφέρει η OLAF, σημείωσαν 100% αποτυχία στο να σταματήσουν τις προσπάθειες του δικτύου, να περάσει τεράστιες ποσότητες παπουτσιών και ρούχων που έφερνε. Ιδιαίτερα ενδιαφέρον σημείο της έρευνας είναι ότι για να στηθεί η απάτη αναπτύχθηκε ένα δίκτυο φορτηγατζήδων και μανάτζερ, οι οποίοι μέσω ψευδών δηλώσεων έδιναν ψεύτικες, υπερβολικά χαμηλές τιμές για τα προϊόντα προκειμένου οι κατά τόπους εισαγωγείς να σκαπουλάρουν άνετα τους τελωνειακούς δα-

σμούς. Εφόσον είχαν αποφύγει τους φόρους που έπρεπε να καταβάλλουν σύμφωνα με το νόμο, οι υπεύθυνοι του κυκλώματος φόρτωναν άνετοι την πραμάτεια τους σε φορτηγά, τα οποία έφταναν μέχρι τη Φλωρεντία, τη Βαρκελώνη και άλλες πόλεις. Την ευθύνη για την ανεμπόδιστη λειτουργία αυτού του δικτύου έχει ο ΟΛΠ-Κόσκο που διαχειρίζεται το ΣΕΜΠΟ.

Τα στοιχεία που αναφέρονται στο άρθρο δημοσιεύονται σε ρεπορτάζ της ιστοσελίδας lubentv.gr (<https://lubentv.gr/stream/170784>) που βασίζεται σε ρεπορτάζ της έγκυρης πύλης Politico.

Σύμφωνα με τα όσα η OLAF ανέφερε προς το Politico:

«Η OLAF μπορεί να επιβεβαιώσει ότι κατέληξε στην έρευνά της που αφορά τη δόλια εισαγωγή υποτιμημένων ρούχων και παπουτσιών στην Ελλάδα από την 1η Ιανουαρίου 2015 έως τις 31 Μαΐου 2018. Με βάση τα ευρήματά της, η OLAF έχει εκδώσει σύσταση για τα ελληνικά τελωνεία για την ανά-

κτηση του ποσού των 202,3 εκατ. ευρώ από τελωνειακούς δασμούς που δεν εισπράχθηκαν σχετικά με τη δόλια υποτιμημένη αξία τέτοιων προϊόντων».

Αυτό σημαίνει ουσιαστικά επιβολή προστίμου στην Ελλάδα 202,3 εκατ. ευρώ. Το θέμα είναι ποιος θα το πληρώσει. Πρόκειται για ένα πόσο ίσο με το μισό υποχρεωτικό επενδυτικό πρόγραμμα της Κόσκο! **Κι όμως καμία ελληνική εποπτική αρχή δεν ζήτησε λογαριασμό από την Κόσκο για τις ευθύνες της για αυτή τη δραστηριότητα και ειδικά για την περίοδο 2016-2018 μετά την εγκατάσταση της στον ΟΛΠ, ενώ το 2015 είχε υπό τον έλεγχό της τις προβλήτες 2 και 3.** Δεν έχει γίνει γνωστό αν υπάρχει κάποια έρευνα από την ελληνική πλευρά, και αν έχουν συλληφθεί μέλη του δικτύου, το πιθανότερο είναι ότι τίποτα δεν έχει γίνει. Αν αυτό είναι το μέλλον του Πειραιά ως νότια πύλη του σινο-ευρωπαϊκού εμπορίου, είναι φανερό γιατί η Κόσκο έχει όφελος από τον περιορισμό των υπόλοιπων δραστηριοτήτων, αφού το

λαθρεμπόριο απαιτεί όσο το μεγαλύτερο δυνατό έλεγχο του λιμανιού.

Θυμίζουμε εδώ τις διαπιστώσεις ενός άλλου ρεπορτάζ του Alexander Clapp για το περιοδικό Economist, σε ότι αφορά τη δραστηριότητα τέτοιων κινέζικων δικτύων στις αποθήκες του Ασπρόπυργου όπου είναι ισχυρή η παρουσία των τραμπούκων της ναζιστικής συμμορίας της X.A. Το ρεπορτάζ είχε το χαρακτηριστικό και εξαιρετικά εύστοχο τίτλο «Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ» και το αναδημοσιεύσαμε στην ιστοσελίδα μας μεταφρασμένο. Εκεί περιγράφεται πως η έλευση της Κόσκο στον Πειραιά, και οι σχεδιασμοί της για χρήση των αποθηκών του Ασπρόπυργου και του δικτύου μεταφοράς του Θριάσιου, αναβίωσε τις μνήμες των καταγγελιών για λαθρεμπόριο που έκανε σε ένα άλλο λιμάνι που είχε υπό τη διαχείρισή της, αυτό της Νάπολης της Ιταλίας (<https://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/σαμποταζ---ρωσοκινεζικη-διεισ->

[δυσνη/item/878-](https://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/σαμποταζ---ρωσοκινεζικη-διεισ-δυσνη/item/878-)) από το οποίο πρακτικά αναγκάστηκε να φύγει καθώς έχασε κάθε έλεγχο όταν διαπιστώθηκαν οι βρωμοδουλιές της και η συνεργασία της με τη ναπολιτάνικη μαφία. Αυτά γράφτηκαν το 2017 από ένα δημοσιογράφο που απλά έκανε μία συγκλονιστική έρευνα στον Ασπρόπυργο που έπρεπε να χτυπήσει πολλά καμπανάκια για τις ελληνικές αρχές, και φαίνεται να επαληθεύονται από την έρευνα της OLAF.

Επιβεβαιώνεται όλο και περισσότερο αυτό που γράφαμε στο σχολιασμό του ρεπορτάζ: «Στο Πέραμα και στον Ασπρόπυργο, στον Πειραιά και στην Ελευσίνα κρίνεται το μέλλον της δημοκρατίας και της εθνικής ανεξαρτησίας της χώρας μας, αλλά σε ένα βαθμό και το μέλλον της ίδιας της Ευρώπης. Πολύ εύστοχα δίνει ο δημοσιογράφος στο κείμενό του τον τίτλο: «Η Ευρωπαϊκή Καρδιά του Σκότους» (<https://www.1843magazine.com/features/europes-heart-of-darkness>).

Μαζί με τις επενδύσεις καταβαραθρώνονται μισθοί και εργασιακά δικαιώματα στο λιμάνι του Πειραιά

Συνέχεια στη σελ. 15

βισμένοι από τη μια ανάμεσα στην αδράνεια της ΕΝΕΔΕΠ που μετά τη νικηφόρα υποτίθεται απεργία που έδωσε τα βαρέα και ανθυγιεινά, σταμάτησε τις κινητοποιήσεις, και από την άλλη στην τρομοκρατία που επιβάλουν ανενόχλητοι οι ναζήδες και στην ανοιχτά φιλο-εργοδοτική στάση ενός δεύτερου πρωτοβάθμιου σωματείου στο χώρο της. Θυμίζουμε εδώ κάτι που κρύβεται, ότι η Κόσκο δεν έχει επιτρέψει ούτε μισό σωματείο στους εργαζόμενους που έχουν άμεσα εργοδότη την ίδια. Δέχεται όσα σωματεία χωράνε, αρκεί να μην την ενοχλούν, μόνο για τους εργαζόμενους που δουλεύουν στους υπεργολάβους της.

Το δεύτερο αυτό σωματείο που συστάθηκε στις προβλήτες II και III, η πουλημένη ΣΥΝΕΔΕΠ, εμφανίζεται το ίδιο ως ευνοούμενο της εργοδοσίας. Σε όλους τους εργολάβους της Κόσκο επικρατεί ένα μισθοδοτικό καθεστώς που έχει κάνει κανόνα τις απλήρωτες υπερωρίες και την απλήρωτη εργασία σε κυριακές, αργίες κλπ παρα-

βιάζοντας έτσι τον κατώτατο μισθό της ΓΣΕΕ. Μέσα στα πλαίσια αυτού του καθεστώτος έχει κάνει πρώτο αίτημα η κνίτικη επίσης πουλημένη στην Κόσκο ΕΝΕΔΕΠ να υπολογίζονται βαρέα και ανθυγιεινά!!! Αυτά προκύπτουν από την προκήρυξη της ΕΝΕΔΕΠ, έστω και με τον καλυμμένο τρόπο που θέτει το θέμα του μισθού, και αξίζει να προσέξει κανείς πόσο μετρημένα μιλάει για να μη θίξει την Κόσκο. Γράφει : <<Με βάση την εθνική ΣΣΕ της ΓΣΕΕ για το βασικό κατώτατο μισθό δηλαδή 26,11 ευρώ, έτσι όπως έχει οριστεί από το νόμο 4046/2012 πληρωνόμαστε και οι εργαζόμενοι στις προβλήτες II και III και πάνω σε αυτό τον μισθό υπολογίζονται το επίδομα αδειάς, τα δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα, οι αναρρωτικές άδειες και οι αποζημιώσεις. Οι εργοδότες εταιρείες συν αυτού έχουν συνάψει ατομικές συμβάσεις με όλους τους εργαζόμενους οι οποίες είναι με ανώτερο μικτό ημερομίσθιο για όλες τις ημέρες και ώρες εργασίας στο οποίο όμως συμπεριλαμβάνονται και όλες οι νόμιμες προσαυξήσεις

αποτέλεσμα να πληρωνόμαστε όλες τις μέρες και όλες τις ώρες με το ίδιο ημερομίσθιο. Τη διαφορά λοιπόν του ημερομίσθιου των ατομικών συμβάσεων από το βασικό ημερομίσθιο της ΓΣΕΕ το δικαιολογούν ως οικειοθελή παροχή εργοδότη>>, δηλαδή τη διαφορά που αποζημιώνει στο ελάχιστο τους εργαζόμενους για τις απλήρωτες υπερωρίες και ώρες εργασίας. Με τη σύμβαση κατοχυρώνεται αυτό το καθεστώς, ενώ δίνει μια «ευελξία» στην εργοδοσία όταν θυμώνουν πολλοί οι εργάτες να αυξάνει αυτή την αποζημίωση, και όταν ησυχάζουν να τη μειώνει, ανάλογα και με την αύξηση της ανεργίας και με την επιδείνωση της κατάστασης στη χώρα.

Αυτές τις εργοδοτικές πρακτικές εφαρμόζει η Κόσκο στο λιμάνι όπου οι ναζήδες αλωνίζουν μαζί με τους τραμπούκους τους, και κάνουν επιδείξεις τραμπουκισμού κάθε τόσο για λογαριασμό της, ακόμα και στους επικεφαλής της ΕΝΕΔΕΠ σύμφωνα με καταγγελίες της, με τελικό στόχο να τρομοκρατήσουν

εντελώς τους εργαζόμενους για να παραμένουν ακινητοποιημένοι και να δέχονται παθητικά τη φιλο-εργοδοτική στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών τους.

Αντίσταση στο σαμποτάζ των επενδύσεων στο λιμάνι - Αντίσταση στο κάτεργο της Κόσκο

Οι κινέζοι αποικιοκράτες έχουν αποκλείσει τους εργαζόμενους και από το Δ.Σ. του ΟΛΠ, από τις πρώτες τους κινήσεις, και από οποιαδήποτε διαβούλευση για το σχέδιο ανάπτυξης και φροντίζουν να τους καρατάνε διασπασμένους.

Στην προβλήτα I, σαν ΟΛΠ η Κόσκο φρόντισε να ικανοποιήσει την πιο μαχητική ΟΜΥΛΕ, με συλλογική σύμβαση εργασίας εξαγοράζοντας τη σιωπή της, και με την προϋπόθεση ότι αυτή η συλλογική σύμβαση θα τη δεσμεύει μέχρι να ολοκληρωθούν οι μετατάξεις των παλιών. Αλλά αρνείται να κάνει συλλογική σύμβαση με την Ένωση Λιμενεργατών, περιμένοντας μέχρι να μπορεί να χώσει και στην I τους υπεργο-

λάβους της και να επεκτείνει το κάτεργό της. Στο μεταξύ το κάτεργο συνεχίζεται στις προβλήτες του Ικονίου

Σήμερα, και στο φως αυτών των εξελίξεων, φανερώνεται η ανάγκη στο λιμάνι του Πειραιά, για ένα πλατύ κίνημα ενάντια στο σαμποτάζ, και στις αποικιοκρατικές επενδύσεις, για εργασιακά δικαιώματα και συνθήκες εργασίας, ενάντια στη ναζιστική βία και τρομοκρατία. Ουσιαστικά υπάρχουν οι όροι για να ενωθούν οι εργαζόμενοι της προβλήτας I, της Ζώνης και οι πιο καταραμένοι από όλους στις δύο προβλήτες του Ικονίου και να κάνουν ένα μέτωπο για να διεκδικήσουν και τις επενδύσεις και προσλήψεις και τους μισθούς τους και συνθήκες ασφάλειας από το κινέζικο κρατικοφασιστικό μονοπώλιο και το κράτος-τσιράκι του, σε ένα κίνημα που μπορεί να συσπειρώσει όλους τους εργαζόμενους στον Πειραιά και να αποτελέσει σημείο αναφοράς για τους εργαζόμενους σε όλη τη χώρα.